

زُبُور

بَخْشِ اَوَّل

نیک دَ بَخْتِ کَسایِ که از خُدا میترسه

۱ نیک دَ بَخْتِ کَسایِ که دَ مُطَابِقِ مَشَوْرَه شَرِیْرُو قَدَمِ نَمِیْرَنَه
و دَ رَاهِ گُناهِ کَارَا پَایِ خُو رَه نَمِیْلَه^a
و دَ مَجْلِیْسِ اَدْمَایِ رِیْشَخَنْدِگَرِ نَمِیْشِیْنَه،
۲ بَلْکِه خَوْشِیِ اَزُو دَ شَرِیْعَتِ خُداوندِ اَسْتَه
و دَ بَارِه شَرِیْعَتِ اَزُو شَاو و رُوْزِ فِکْرِ مُونَه.
۳ اُو رَقْمِ دِرَخْتِیِ اَسْتَه که دَ بَعْلِ جَوِیِ هَایِ اُو شَنْدَه شُدَه
و مِیْوَه خُو رَه دَ فَصْلِ شِیِ مِیْدِیَه
و بَلْگَایِ شِیِ پِژْمُرْدَه نَمُوشَه؛
اُو هَر کَارِ رَه که اَنْجَامِ مِیْدِیَه، کَامِیَابِ مُوشَه.
۴ لَیْکِن شَرِیْرُو اِی رَقْمِ نِیْبِه،
بَلْکِه رَقْمِ کَاهِ اَلِیِ اَسْتَه که بَادِ دَ دَمِ خُو مُویْرَه.
۵ اَمْزِیِ خَاطِرِ نَه شَرِیْرُو دَ رُوْزِ قِضَاوَتِ اِیْسْتَه شُدَه مِیْتَنَه
و نَه اِم گُناهِ کَارَا دَ جَمَاعَتِ مَرْدُمَایِ عَادِلِ،
۶ چَرَاکِه نَظَرِ لُطْفِ خُداوندِ دَ بَلَه رَاهِ اَدْمَایِ عَادِلِ اَسْتَه،
وَلِی رَاهِ شَرِیْرُو سُونِ نَابُودِیِ مَوْرَه.

پادشاهِ اِنْتِخَابِ شُدَه خُدا

۲ ۱ چَرَا مِلَّتْ هَا دَ شَوْرِشِ اَمْدَه
و قَوْمِ هَا عِبَتْ نَقْشَه مِیْکِشَه؟
۲ پادشایونِ زَمِیِ بَالَه شُدَه و حُکْمَرَانَا یِگْدِیْسْتِ شُدَه دَ ضِدِ خُداوندِ
و دَ ضِدِ مَسَحِ شُدَه^b اَزُو مَشَوْرَه کَدَه مُوْگِیَه:
۳ ”بِیْدِ که زَنْجِیْرَایِ اَزُوا رَه مُنْثِیِ کِنِی
و بَنْدِ اَزُوا رَه پُورْتَه کِنِی!“
۴ وَلِی اَمُو که دَ اَسْمُونَا شِشْتَه، مِیْخَنْدَه،
خُداوندِ دَ بَلَه اَزُوا رِیْشَخَنْدِیِ مُونَه.

^a ۱:۱ دَ جَایِ «پَایِ خُو رَه نَمِیْلَه» دَ زَبُونِ عِبرَانِیِ «اِیْسْتَه نَمُوشَه» نُوْشْتَه یَه. ^b ۲:۲ «مَسَحِ شُدَه» مَسِیْحِ مَعْنِیِ مِیْدِیَه. بَلْدَه مَعْنَایِ «مَسِیْحِ» دَ

فَهْرَسْتِ لُغَاتِ مُشْکِلِ رُجُوعِ کُنِیْد.

۵ اوخته اُو قد قار خُو قد ازوا توره مُوگيه
و قد غَضَب خُو اونا ره دَ وَحَشَت مِيندَرَه و مُوگيه:

۶ ”ما پادشاهِ خُو ره دَ صَهيون،
دَ کوه مُقَدَّس خُو مُقَرَّر کديم.“

۷ پادشاه مُوگيه:

”ما حُکم خُداوند ره اِعلان مُوئم.“

اُو دَز مه گُفت: ”تُو باچه مه اُستي،
ما اِمروز آته تُو شُدُم.“

۸ از مه درخاست کُو و ما مِلَّت ها ره بَحِيثِ مِيراثِ دَز تُو مِيئُم
و تمامِ زمي ره مُلکِيَّتِ تُو جور مُوئم.

۹ تُو اونا ره قد سوئِه ايني ميده مُوني

و رقمِ کوزه کوزه گر اَلِي تِکه-و-پرچه مُوني.“

۱۰ پس، اِي پادشايو، دانا بَشِييد،

و اِي رهبراي زمي، باخبر بَشِييد!

۱۱ خُداوند ره قد ترس عِبادت کُنِييد

و ازي ترس-و-لرز خوشحال بَشِييد.

۱۲ اُو ره قد نِيَّتِ پاکِ اِحترام کُنِييد،^a نَشْنَه که قارِ اَرُو باله بييه،

و شُمو دَ راه نابُود شُنِييد،

چراکه قارِ اَرُو دِستي باله بييه.

نيک دَ بَخْتِ پَگِ کساي که دَزُو پناه مُوبره.

تَوکَل دَ خُداوند دَ وَخْتِ مُشکِلات

زُورِ داوُود، وَخْتِيکه اُو از پيشِ باچه خُو اَبشالوم دُوتا کد.

۳ اِي خُداوند دُشْمَناي مه چيقس کَلو يه،

غَدَر کسا دَ ضِد مه باله مُوشه!

۲ غَدَر کسا دَ باره مه مُوگيه:

”از طرفِ خُدا بَلدِه اَرُو کَدَمِ خِلاصِي نِييه.“^b سِلاه.

۳ ليکن تُو اِي خُداوند، مِثَلِ سِپَرِ دَ چارَدُور مه اُستي،

تُو شِکوه-و-جِلال مه اُستي، اُمُو که مَره سِرِبلند مُوني.

۴ ما دَ پيشِ خُداوند دَ آوازِ بَلندِ ناله-و-فِرِيادِ مُوئم

و اُو از کوه مُقَدَّسِ خُو دَ داد مه مِيرَسَه. سِلاه.

۵ ما دِرَاز کَشِييده خاو رِفْئَم و بِيدار شُدُم،

چُون خُداوند از مه نِگاهوانِي مُونه.

^a ۲:۱۲ معنای امزی عبارت واضح نییبه. د بعضی ترجمه ها «باچه ره ماخ کُنِييد» نوشته یه. ^b ۳:۲ معنای امزی کلمه که بارها د کتاب زُور

اِستفاده شده، واضح نییبه. ولے اِمکانِ ذره که د ادبیاتِ عبرانی یگ علامت بشه بَلدِه طریقه خاندون شعر یا بَلدِه یگ وقفه.

۶ از هزاران هزار نفر ترس نَمُوخورُم
 که گرد مَره گِرِفته.
 ۷ باله شُو آي خُداوند!
 آي خُداي مه، مَره نِجات بَدِي!
 چُون تُو دَ رُوِي دُشَمَناي مه مِيزَنِي
 و دَندوناي شَرِيرو ره مِيدِه مُونِي.
 ۸ نِجات دَ خُداوند تَعَلُق دَرِه؛
 بَرَكْت تُو دَ بِلِه قَوْم تُو قَرار بَگِيرِه. سِلاه.

خُداوند دُعای آدمِ باوفا ره ميشنوه

بلدِه سردِسته خاننده ها، قد آله هاي مَوسِيقِي تاردار خاندِه شُنه؛ زَبُورِ داوود.

۴ آي خُداي دادرَس مه،
 وختِيكه تُو ره كُوي مُونُم جِوابِ دُعاي مَره بَدِي.
 غِيتِيكه دَ تَنگِي-و-سختِي بُوَدُم، تُو مَره دَ پِراخِي اُوردي.
 دَ بِلِه مه رَحْم كُو و دُعاي مَره بَشَنَو.
 ۲ آي بَنِي آدم، تا چي وخت اَبَرُو-و-عِزَت مَره دَ رَسوايِي تَبديل مُونِيد؟
 و تا چي غِيت چِيزاي باطلِ ره دوست مِيدَنِيد و از دروغِ پِيرِوي مُونِيد؟ سِلاه.
 ۳ ولِ بَدَنِيد كه خُداوند آدمِ باوفا ره بلدِه خُو جدا كده،
 غِيتِيكه خُداوند ره كُوي مُونُم، اُو آواز مَره ميشنوه.
 ۴ وختِيكه قار موشِيد، گناه نَكُنِيد؛
 بَلِكِه دَ بارِه شِي دَ دِلِ هاي خُو دَ جاگِه خُو فِكر كُنِيد و چُپ بَشِيد. سِلاه.
 ۵ قُرَباني هاي بَرَحَق تَقْدِيم كُنِيد
 و دَ خُداوند تَوَكَّل كُنِيد.
 ۶ عَدَر كسا موكِيه: ”كِي آستِه كه دَ حَقِ اَزمو خُوبي كُنِه؟“
 آي خُداوند، بِيَل كه نُورِ رُوِي تُو دَ بِلِه اَزمو روشني كُنِه.

۷ تُو خوشي ره دَ دِلِ مه قَرار دَدِ،
 كَلوتَر از خوشي كه اونا از پَرِيمو شُدونِ غَلِه و شِيرِه اَنگُورِ دَ دِست مِيرِه.
 ۸ ما دَ آرامِي دِراز كَشِيدِه خاو مورُم،
 چِراكه تَنها تُو آي خُداوند، باعِث موشي كه ما دَ اَمَنِيَت بُوَد-و-باش كَنُم.

نالِه و فِرِيادِ دَ حُضُورِ خُدا

بلدِه سردِسته خاننده ها؛ قد تُولِه خاندِه شُنه؛ زَبُورِ داوود.

۱ آي خُداوند، دَ توره هاي مه گوش بَدِي
 و دَ آه-و-نالِه مه تَوَجُه كُو!

۲ آی پادشاه و خدای مه، د ناله-و-فریاد مه گوش بَدی،
چون ما د پیش ازتو دُعا مُونم.

۳ آی خداوند، د وخت صبح آواز مَره میشتوی
هر صبح دُعاي خُو ره د حُضور تو پیش مُونم و انتظار میکشم.

۴ چون تو خدای نیستی که از شرارت خوش تو بییه،
و نه ام بَدی د حُضور تو جای دَره.

۵ آدمای مغرور د پیش نظر تو ایسته شده نمیتنه؛
تو از پگِ آدمای شریر-و-بدکار بد موبری.

۶ تو دروغگویا ره نابود مونی؛

از آدمای خونریز و حيله گر نفرت دری.

۷ لیکن ما د وسیله پریمونی رحمت تو د خانه تو مییم،
ما قد ترس-و-احترام سون خانه مقدس تو سجده مُونم.

۸ آی خداوند، بخاطر دشمنای مه مَره د عدالت خُو هدایت کو؛
راه خُو ره د پیش روی مه سیده کو.

۹ چون د دان ازوا راستی وجود ندره
و د باطن ازوا تباهی آسته؛

کُتوک ازوا مثل قبر واز آسته
و اونا قد زبونای خُو چاپلوسی مونه.

۱۰ آی خدا، اونا ره مجرم حساب کو؛
بیل که اونا د نقشه های خودون خُو گرفتار شنه؛

اونا ره بخاطر خطاهای کلون ازوا از حُضور خُو هی کو،
چراکه اونا د ضد تو شورش کده.

۱۱ لیکن کسای که دز تو پناه میره، بیل که خوشی کنه؛
و همیشه سرود خوشی بخانه.

تو حافظ-و-پشتیبان ازوا بش

تا کسای که نام تو ره دوست دَره، د حُضور تو خوشحالی کنه.

۱۲ چون تو آی خداوند، آدمای عادل ره برکت میدی
و د وسیله لطف-و-رحمت خُو چاردور ازوا ره سپر آلی میگیری.

دُعا بلده خلاصی از پریشانی

بلده سردسته خاندانه ها، قد آله موسیقی هشت تار خاندانه شنه؛ زبور داوود.

۱ آی خداوند، د غیبت قار خُو مَره سرزنش نکو

و د وخت غضب خُو مَره اصلاح نکو.

۲ آی خداوند، د بله مه رحم کو، چون ما بے حال-و-پژمرده آستیم؛

آی خداوند، مَره شفا بَدی، چراکه استغونای مه آزرده یه

۳ و جان مه سخت پَریشان آسته؛
 ولے تُو، آی خُداوند، تا چی غَیت نَمیی؟
 ۴ آی خُداوند، پس بیه و جان مَره ازی حالت خلاص کُو،
 بخاطرِ رَحمتِ خُو مَره نِجاتِ بَدی؛
 ۵ چُون دَ دُنْبايِ مَرگِ یادِ از تُو نُمُوشه،
 دَ عالمِ مُرده ها کی مِیْتنه تُو ره شُکر-و-سِپاس بُگیه؟
 ۶ ما از نالیدو مَنده شُدیم؛
 تمامِ شاو آویدِه مه جاگه مَره غَرَق مُونه
 و تَخْتِ خاو مَره تَر مُونه.
 ۷ چیمای مه از غَم-و-غُصّه خیره شُدِه
 و بخاطرِ دُشمنای مه ضعیف شُدِه.
 ۸ آی تمامِ بَدکارا، از مه دُور شُنید،
 چراکه خُداوند آوازِ چخرای مَره شَنیدِه.
 ۹ خُداوند ناله-و-زاری مَره شَنیدِه؛
 خُداوند دُعای مَره قَبُول کده.
 ۱۰ پَگِ دُشمنای مه شرمِنده و سخت پَریشان مُوشه،
 اونا پس تاو مُوخوره و بے بلغه خِجالتِ زده مُوشه.

دُعا بَلدِه اِجْرای عَدالت

ای سُرود ره داوود بخاطرِ کوشِ بِنیامینی بَلدِه خُداوند خاند.

۱ آی خُداوند، خُدای مه، دَز تُو پناه مِیرم؛
 مَره از دِستِ تمامِ کَسای که دَ دُمبال مه آسته خلاص کُو و مَره نِجاتِ بَدی.
 ۲ نَشْنه که رَقْمِ شِیرِ مَره پاره کده تِکه-و-پَرچه کُنِه
 و هیچ کس ام نَبَشه که نِجاتِ بَدیه.
 ۳ آی خُداوند، خُدای مه، اگه ما اینی کارا ره کدیم:
 اگه از دِستِ مه بے انصافی سر زده،
 ۴ اگه دَ حَقِ کَسی که قد مه دَ صُلح-و-صفا بُوْدِه بَدی کدیم،
 یا دُشمون خُو ره بَدُونِ دَلیلِ غَارَتِ کدیم،
 ۵ بیل که دُشمو مَره دُمبال کده گِرِفْتار کُنِه
 و زِندگی مَره دَ بِلِه زمی پایمال کُنِه
 و شان-و-شوکت مَره دَ خاک بَزَنه. سِلاه.

۶ آی خُداوند، قد قار خُو باله شو
 و خود ره دَ مُقابِلِ حَشَمِ دُشمنای مه بَلند کُو.
 بَلدِه مه وَرَخی، تُو که قضاوتِ ره حُکم کدے.

۷ بیل که جمعیتِ قَوْمِها دَ گرد تُو جَمِ شُنه

و تُو دَ بِلِه ازوا دَ جای بِلند قرار بَگیر.

۸ خُداوند قَوْمِها ره قضاوتِ مُونه.

آی خُداوند، مُطابقِ عدالتِ مه

و مُطابقِ بے عیبی مه دَ داد مه بَرَس.

۹ آی خُدایِ عادِلِ که فِکرِها و دِلِهایِ مردُمِ ره آزمایشِ مُونی،

بیل که شرارتِ شَرِیرو از بَینِ بوره

و آدمِ عادِلِ اُستوارِ شُنه.

۱۰ خُدا مِثِلِ سِیِرِ مُحافِظِ مه اُسته،

امُو که آدمِ دِل-راستِ ره نِجاتِ مِیدیه.

۱۱ خُدا قاضیِ عادِلِ اُسته،

خُدایِ که قارِشی هر روز دَ ضِدِ بَدکارا باله موشه.

۱۲ اگه آدمِ شَرِیرِ توبه نَکنه،

خُدا دَ ضِدِ اَزُو شمشیرِ خُو ره تیزِ مُونه

و کمونِ خُو ره خَمِ دَدِه آماده مُوکُنه.

۱۳ اُو سَلاحِهایِ کُشِنِدِه خُو ره آماده کده

تیرِهایِ آتشیِ خُو ره تیارِ مِیلِه.

۱۴ اونه، آدمِ شَرِیرِ دَ کُورِه شی شرارتِ جای گِرِفته

قد ظَلَمِ شِکامَتُو شُدِه

و جِیلِه-و-مَکَرِ مِیَزِیَه.

۱۵ اُو چاهِ کَنده اُو ره غُوجِ مُونه،

و دَ چاهی که کَنده، خودِ شی موفته.

۱۶ ظَلَمِ اَزُو دَ سِرِ خودِ شی مِییه

و بے رَحَمی شی دَ بِلِه تولِغِه اَزُو نازلِ موشه.

۱۷ ما خُداوندِ ره بخاطرِ عدالتِ شی شُکر-و-سِپاسِ مُوگُم

و بَلَدِه سِبتایشِ نامِ خُداوندِ مُتعالِ سُرودِ مِیخانُم.

شِکوهِ خُداوندِ و مَنزَلتِ اِنسان

بَلَدِه سَرِدِستِه خانِنده ها؛ قد آله مَوسِیقِی تاردارِ خانده شُنه؛ زُورِ داوود.^a

۱ آی خُداوند، مَولایِ مو،

چِیقِسِ پُرَشِکوهِ اُسته نامِ تُو دَ تمامِ زمی!

^a ۸:۰ دَ جای «آله مَوسِیقِی» دَ زِیونِ عِبرانی «گِیتیت» نوشته یه که اِمکانِ دره یکی از آله های مَوسِیقِی تاردارِ بُوْدِه بَشِه یا نامِ کُدَمِ صَوْتِ مَوسِیقِی.

تُو بُرگی-و-جلال خُو ره دَ بِلِه آسمونا قرار دَدَے.
 ۲ از دان بچکیچا و نلغه‌گو توره گُفته
 بخاطرِ مُخالِفین خُو تادَوِ قُوتِ خُو ره ایشتی
 تا دُشمو و اِنْتِقام گیرنده ره چُپ کنی.
 ۳ وختی سُونِ آسمونای تُو توخِ مُونم، سُونِ کارِ دِستای تُو،
 سُونِ ماهتو و سِتاره های که قرار دَدَے،
 ۴ مُوگیم: انسان چی آسته که تُو دَ فِکِرِ اِزُو آستی،
 و بنی آدم چی یه که تُو دَزُو تَوَجِه مونی؟
 ۵ تُو اُو ره از ملایکه ها کده کم وری تاهترِ خَلقِ کدی،
 و تاجِ جلال و عِزَتِ ره دَ سر شی ایشتی.
 ۶ اُو ره دَ بِلِه کارای دِستِ خُو حاکم جور کدَے،
 و تمام چیزا ره تی پای اِزُو قرار ددی:
 ۷ تمام گوسپندو و گاوو
 و جانورای بیابو ره،
 ۸ مُرغکوی هَوا و ماهیای دریا ره
 و تمام چیزای ره که دَ دریا ها دَ حرکت آسته.
 ۹ آی خُداوند، مولای مو،
 چیقِس پُرشیکوه آسته نام تُو دَ تمامِ زمی!

قُدْرَت و عَدالَتِ خُدا

بلدِه سردِسته خاننده ها؛ دَ صَوْتِ مَوْتِ لَبینِ خانده شنه؛ زُبُورِ داوود.

۹
 ۱ آی خُداوند، ما تُو ره قد تمامِ دِل-و-جان خُو شکر-و-سپاس مُوگیم؛
 ما از پَگِ کارای عَجیبِ تُو نقلِ مُونم.
 ۲ ما دَ حُضُورِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم؛
 ما بلدِه سِتایشِ نام تُو سرود میخانم، آی قَادِرِ مُتعال.
 ۳ وختی دُشمنای مه عَقَبِ نِشینی مونه
 اونا اُفتده دَ حُضُورِ تُو نابود موشه،
 ۴ چُونِ تُو دَ حقِ مه قضاوتِ و دادرسی کدی؛
 تُو دَ تَخْتِ خُو شِشته قضاوتِ عادلانه کدی.
 ۵ تُو مِلَّتِ ها ره سرزنش کدَے، شریرو ره نابود کدَے؛
 تُو نامِ اِزوا ره تا اَبَدُالابادِ گم-و-گُل کدَے.
 ۶ دُشمنای نیست شده دَ خَرابه های اَبَدی تَبَدیل شده؛
 تُو شارای اِزوا ره از بیخ-و-ریشه کدَے،

۸:۵ دَ جای «ملایکه ها» دَ زبونِ عبرانی کَلِمِه «ایلوهِیم» اِستِفاده شُدِه که «خُدا، مَوْجُوداتِ آسمانی و قاضی ها» ام معنی میدیه.

حتیٰ یادِ ازوا ام از بین رفته.

۷ لیکن خُداوند تا اَبَد دَ تَخْتِ خُو می‌شینه،
اَو تَخْتِ خُو ره بلده قضاوت کدو برقرار کده.

۸ اَو دُنیا ره عادلانه قضاوت مونه

و قد انصاف دَ دادِ قومِ ها میرسه.

۹ خُداوند بلده مظلوما یگ پناهگاه آسته،

یگ پناهگاه دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی.

۱۰ کسای که نام تُو ره مینخشه، توکلِ خُو ره دَز تُو موکنه،

چون تُو آی خُداوند، کسای ره که دَ طلبِ ازتو یه، ایله نکده.

۱۱ بلده ستایشِ خُداوند که دَ کوهِ صهیون بُود-و-باش دره سرود بخانید؛

کارای ازو ره دَ مینکلِ قومِ ها اعلان کنید،

۱۲ چون اُو که انتقامِ خون ره میگیره، آدمای بیچاره دَ یادِ ازو آسته،

اَو ناله-و-فریادِ ازوا ره پرمُشت نمونه.

۱۳ آی خُداوند، دَ بِلِه مه رَحْمِ کُو.

توخ کُو، از دستِ کسای که از مه بد موبره رنج-و-عذاب میکشُم،

مره از درگه های مرگ باله کُو

۱۴ تا تمامِ حمد-و-ثنای تُو ره دَ درگه های دُخترِ صهیون^a بیان کنم،

و بخاطرِ نجاتِ تُو خوشی کنم.

۱۵ مِلَّتِ ها دَ چاهی اُفتد که خودون شی کندد؛

پای های ازوا دَ دامی گرفتار شد که خودون ازوا ایشند.

۱۶ خُداوند خود ره شنختنده و قضاوت ره اجرا کده؛

شِیرو دَ وسیله کار دستِ خودون خُو دَ دام گرفتار شده. هِگایون^b سیلاه.

۱۷ شِیرو دَ عالمِ مُرده ها بازگشت مونه،

پگِ مِلَّتِ های که خُدا ره پرمُشت مونه.

۱۸ چون آدمای مُحْتَاجِ بلده همیشه پرمُشت نموشه

و نه ام اُمیدِ آدمای غریب-و-بیچاره تا اَبَد از بین موره.

۱۹ آی خُداوند، باله شو! نیل که انسان پیروز شنه؛

بیل که مِلَّتِ ها دَ حُضُورِ ازتو قضاوت شنه.

^a ۹:۱۴ «دُخترِ صهیون» نامِ دیگه «اورشلیم» آسته. ^b ۹:۱۶ معنای امزی کلمه واضح نییه. ولی امکان دره که دَ ادبیاتِ عبرانی یگ علامت

بشه بلده طریقه خاندونِ شعر.

- ۲۰ آی خُداوند، اونا ره دَ وَحِشْتِ بِنْدَز؛
 بیل که مِلَّتْ ها بَدَنه که اونا اِنسانِ فانی آسته و بس. سیلاه.
- ۱ آی خُداوند، چرا دُور ایسته شُدے؟
 چرا دَ عَیْتِ مُشکِلَات-و-سختی مه خود ره تاشه مونی؟
- ۲ دَ کِبر-و-غُرُورِ آدَمِ شَرِیرِ آدَمِ غَرِیب-و-بیچاره دَرِ مِیگیره؛
 بیل که اُو دَ نَقْشه های گِرِفْتارِ شُنه که خود شی کشیده؛
- ۳ چُونِ شَرِیرِو دَ بِلَه خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو اِفْتِخارِ مُونه
 و طمعکارا خُداوند ره لعنت و تَوَهینِ مُونه.
- ۴ آدَمِ شَرِیرِ قَدِ کِبر-و-غُرُورِ مُوگیه:
 ”خُدا بازخاست نَمُوکْنه.“
- تمام فِکْرِ های شی امی آسته که خُدا و جُود نَدَره.
- ۵ راه-و-رُوشِ اَزُو همیشه کامیاب آسته،
 مِگَم قِضَاوَتِ های اَزتُو بِلندتر از فِکْرِ اَزُو یه؛
 اُو دَ بِلَه تمامِ دُشْمَنایِ خُو رِیشخندی مُونه.
- ۶ اُو دَ دِلِ خُو مُوگیه: ”ما هرگز تکان نَمُوخورم،
 نسلِ اَندرِ نسلِ دُچارِ بِلَا-و-بَدی نَمُوشم.“
- ۷ دانِ اَزُو پُر از لعنت و فریب و خُشُونَتِ آسته،
 دَ زِیرِ زِیونِ شی ظُلم و شرارتِ جای دَره.
- ۸ اُو دَ آغِیلا دَ کَمینِ مِیشینه
 و دَ جای های تاشه آدَمایِ بے گُناه ره مُوکُشه،
 چِیمایِ شی دَ گِیتِه آدَمایِ بیچاره آسته.
- ۹ اُو دَ یِگِ جای تاشه دَ کَمینِ مِیشینه،
 رَقمی که شیرِ دَ یِگِ گوشه دَ کَمینِ مِیشینه؛
 اُو دَ کَمینِ مِیشینه تا آدَمِ غَرِیب-و-بیچاره ره دَ چَنگِ بیره؛
 اُو آدَمِ غَرِیب-و-بیچاره ره دَ چَنگِ میره و دَ دامِ خُو مِیندزه.
- ۱۰ آدَمِ غَرِیب-و-بیچاره سرکوب و پایمال موشه،
 و دَ زِیرِ قُدْرَتِ اَزُو موفته.
- ۱۱ آدَمِ شَرِیرِ دَ دِلِ خُو مُوگیه: ”خُدا پُرْمُشت کده،
 اُو رُویِ خُو ره پوشنده و کارایِ مَره هرگز نَمِینگره.“
- ۱۲ آی خُداوند، باله شو! آی خُدا، دِستِ خُو ره باله کُو!
 آدَمایِ غَرِیب-و-بیچاره ره پُرْمُشت نَکُو!
 ۱۳ چرا آدَمِ شَرِیرِ خُدا ره تَوَهینِ کُنه
 و دَ دِلِ خُو بُوگیه: ”اُو از مه بازخاست نَمُونه؟“
- ۱۴ مِگَم تُو مِینگری! دَ حَقِیقتِ مُصِیبتِ و غَمِ دَ زِیرِ نَظَرِ تُو آسته

تا دَز شی رَسیدگی کنی.^a
 آدمِ غریب-و-بیچاره خود ره دَز تُو میسپاره،
 مددگارِ یتیم، تُو آستی.
 ۱۵ بازوی آدمِ شریر و بدکار ره میده کُو،
 شرارتِ شی ره ازُو بازخواست کُو
 تا وختیکه دیگه هیچ شرارت پیدا نشنه.
 ۱۶ خُداوند تا اَبَد(ا)باد پادشاه آسته؛
 مِلّت های بے خُدا از سرزمین شی نابود موشه.
 ۱۷ آی خُداوند، تُو آرزوی آدمای عاجز-و-بیچاره ره پوره مونی،
 تُو دلِ های ازوا ره قوی مونی
 تُو گوش خُو ره طرفِ ازوا مُتوجّه مونی
 ۱۸ تا دَ حقِ یتیم و مظلوما انصاف کنی
 تا که انسانِ خاکی دیگه باعثِ ترس-و-وحشت نشنه.

تَوکُل دَ خُداوند

بلده سردسته خاندانها؛ زبور داوود.

۱ ما دَ خُداوند پناه میگیرم.
 چرا دَز مه موگید:
 ”رقمِ مرغکِ آلی سون کوه دوتا کُو،
 ۲ چون اونه، شریرو کمون خُو ره خَم دده
 و تیر ره دَ تیرکش ایشته
 تا دَ تریکی سون آدمایِ دلِ راست ایله بدیه.
 ۳ اگه بُنیاد ها بیرو شده،
 آدمِ عادلِ چیزخیل کده میتنه؟“
 ۴ خُداوند دَ خانه مَقَدّس خُو آسته؛
 تختِ خُداوند دَ عالمِ باله یه.
 چیمای ازُو توخ مونه،
 کِرپکای ازُو بنی آدم ره آزمایش مونه.
 ۵ خُداوند آدمِ عادلِ ره آزمایش مونه،
 مگم از آدمِ شریر و دوستدارِ ظلمِ بد موبره.
 ۶ اُو دَ بله شریرو قوغ های آتش و گوگرد موبارنه
 و بادهای سوزان نصیبِ پیله ازوا موشه،

^a ۱۴:۱۰ دَ جای «دَز شی رَسیدگی کنی» دَ زبونِ عبرانی «دَ دِسْت خُو میگیری» نوشته یه.

۷ چون خُداوند عادلِ آسته
و اعمالِ عادلانه ره دوست دَره؛
آدمای دُرستکار رُوی اَزو ره مینگره.

دُعا بلده نجات

بلده سردسته خاينده ها، قد هشت تار خنده شنه؛ زبور داوود.

۱۲ آی خُداوند، نجات بدی، چُون کُدمِ آدمِ خُدا ترس باقی نَمنده
و انسانای صادق-و-نیک از مینکلِ بنی آدم گم شده.

۲ پگ دَ یگدیگه خُو دروغ مَوگیه
اونا قد لبای چاپلوس و دِلِ منافقِ توره مَوگیه.
۳ کشکِه خُداوند پگ لب های ره که چاپلوسی مونه مُنثی کُنه،
و هر زبونی ره که توره های کُنه مَوگیه،
۴ امزوا ره که مَوگیه: ”قد زبون خُو مو پیروز موشی؛
لبای مو از خودون مو یه؛ کی آسته که دَ بله مو بادار بشه؟“

۵ خُداوند مَوگیه: ”بخاطرِ غارتِ شُدونِ مردُمِ غریب-و-بیچاره
و بخاطرِ آه-و-نالِه آدمای مُحتاج، اینه، ما باله موشم
و نجاتی ره نصیبِ ازوا مونتُم که دَ آرزوی شی آسته.“
۶ توره های خُداوند توره های خالص آسته،
خالصتر از نُقره خالص که هفت دفعه دَ کوره گلی پاک شده بشه.
۷ آی خُداوند، تُو از مردُمِ غریب-و-بیچاره حفاظت مونی؛
تُو اونا ره از شرِ امزی نسل تا ابد نگاه مونی.
۸ وختیکه فسق-و-فساد دَ مینکلِ بنی آدم اوج میگیره
آدمای شریب هر سُو میگرده.

دُعا بلده خلاصی از دستِ دشمنان

بلده سردسته خاينده ها. زبور داوود.

۱۳ ۱ تا چی وخت، آی خُداوند؟ آیا تا ابد مَره پُرمُشت مونی؟
تا چی غَیتِ رُوی خُو ره از مه تاشه مونی؟

۲ تا چی وخت قد خود خُو چورت بزنم
و هر روز دَ دِلِ خُو غَم دشته بشم؟
تا چی غَیتِ دُشمنون مه دَ ضد مه سربلند شنه؟
۳ آی خُداوند، خُدای مه! سُون مه نظر کُو و دُعای مَره قبول کُو!
چیمای مَره روشو کُو، اگه نه ما دَ خاوِ مَرگ مورم
۴ و دُشمنون مه مَوگیه، ”دَ بله اَزو پیروز شدم،“

و مُخَالَفایِ مَه از خَاطِرِ شِکسْت مَه خوشحالیِ مُونَه.

^۵ مَگَم ما دَ رَحْمَتِ تُو اِعْتِمَادِ دَرَم؛

دِل مَه بِخَاطِرِ نِجَاتِ تُو خوشیِ مُونَه.

^۶ ما بَلَدَه خُداوندِ سَرُودِ مِیخائِم،

چِراکه اُو دَ حَقِ مَه اِحسانِ کَدَه.

خیالاتِ مردُمایِ لَوڈَه

بَلَدَه سَرْدِسْتَه خَانِدَه هَا. زُبُورِ دَاوُود.

^۱ آدمایِ لَوڈَه-و-بے شَعُورِ دَ دِلِ خُو مُوگیه:

”خُدا وَجُودِ نَدَرَه.“

^۲ اُونَا فَاویدِ اَسْتَه وَ کَارایِ زِشْتِ اِنجامِ مِیدیه،

دَ مِیْنِکَلِ اَزوا هِیچِ کَسِ کَارِ نِیکِ اِنجامِ نِمِیدیه.

^۳ خُداوندِ اَز عَالَمِ بَالَه سُونِ بَنیِ اَدَمِ تُوخِ مُونَه

تا بِنِگَرَه کِه اَیا کُدَمِ اَدَمِ دانا وَجُودِ دَرَه کِه دَ طَلَبِ خُدا بَشَه؟

^۴ اُونَا پَگِ شِیِ گَمراهِ شُدَه وَ قَتیِ فَاویدِ گِشْتَه،

دَ مِیْنِکَلِ اَزوا هِیچِ کَسِ کَارِ نِیکِ اِنجامِ نِمِیدیه، حَتیِ یِگِ نَفَرِ اَمِ نَه.

^۵ اَیا تَمامِ اَدَمایِ شَرِیرِ-و-بَدکارِ هِیچِ دَاناییِ نَدَرَه

کِه قَوْمِ مَرَه رَقَمِ نَانَ اَلّیِ مُوخوره

وَ خُداوندِ رَه یَاَد^a نَمُوکُنَه؟

^۶ پَسِ اُونَا سَخْتِ وَحَشْتِ زَدَه مُوَشَه،

چِراکه خُدا قَدِ مَرْدُمایِ عَادِلِ اَسْتَه.

^۷ اَیِ شَرِیرِو، شُمُو قَصْدِ اَدَمِ غَرِیبِ-و-بِیچاره رَه باطِلِ مُونِید،

مَگَم خُدا پِناهِگَهِ اَزوا اَسْتَه.

^۸ کَشِکِه نِجَاتِ بَلَدَه اِسْرَائِیلِ اَز صَهیون^b بَییه!

وَختیِ خُداوندِ خوشبَخْتیِ قَوْمِ خُو رَه دُوباره بیره،

یَعقُوب^c خوشیِ مُونَه، اِسْرَائِیلِ خوشحالِ مُوَشَه.

رضایِ خُدا بَلَدَه اِیماندارا

زُبُورِ دَاوُود

^۱ اَیِ خُداوندِ، کِی مِیْتَنَه کِه دَ خَیمَه تُو وَختِ تِیرِ کُنَه؟

کِی مِیْتَنَه کِه دَ کَوِه مَقَدَّسِ تُو جَایِ-د-جَایِ شَنَه؟

^۲ اَمُو کَسیِ کِه رِفْتارِ شِیِ بے عَیبِ بَشَه

^a ۱۴:۴ دَ جَایِ «یاد» دَ زَبونِ عِبْرانیِ «کُوی» نِوِشْتَه یَه. ^b ۱۴:۷ «صَهیون» نَامِ دِیگَه اَوْرُشَلِیمِ اَسْتَه. ^c ۱۴:۷ «یَعقُوب» یا «اِسْرَائِیل» دَ

اِینجیِ «قَوْمِ اِسْرَائِیلِ» مَعْنیِ مِیدیه.

و عدالت ره دَ جای بیره
 و از تئی دِل خُو راست بُگیه؛
 ۳ امو کسی که قد زبون خُو غیبِت نکنه
 و دَ همسایه خُو بدی نرسنه
 و دَ بله نزدیکانه های خُو تَهْمَت نکنه؛
 ۴ امو کسی که شریرو دَ نظر شی خار-و-حقیر بشه
 و لے کسای ره احترام کنه که از خُدا میترسه
 و دَ قول-و-قسم خُو ایسته شنه،
 حتی اگه دَ ضرر شی ام بشه؛
 ۵ امو کسی که پیسه خُو ره سر سُود ندیه
 و رشوت دَ ضدِ آدمِ بے گناه نگیره.

کسای که امی چیزا ره دَ جای بیره تا ابد از جای خُو تکان نَمُوخوره.

سرودِ اطمینان دَ خُداوند

سرودِ داوود

۱۶
 ۱ آی خُدا، از مه جفاظت کُو،
 چُون ما دَز تُو پناه اُوردیم.
 ۲ ما دَ خُداوند گُفتم: ”تُو مولای مه آستی،
 هیچ خُوبی دَز مه وجود ندره جدا از تُو.“
 ۳ دَ باره مُقدِّسین که دَ روی زمی آسته:
 اونا قابلِ احترام آسته،
 تمام خوشی مه بخاطرِ ازوا آسته.
 ۴ غم های کسای که پُشتِ خُداونِ دیگه میگرده، کلو موشه،
 ما هدیه های وُچی کدنی خُون ره بلده امزو خُدايو شیو نمونم
 و نام ازوا ره ام دَ زبون خُو نمیرم.
 ۵ آی خُداوند، حصّه میراث مه و اِنْتِخاب^a مه تُو آستی،
 پشک مره تُو نگاه مونی.
 ۶ زمینای که دَ پشک دَز مه اُفتده، دَ جای های خوشایند آسته،
 واقعاً میراثِ خُوب دَز مه رسیده.

۷ ما خُداوند ره که دَز مه مشوره میدیه، ستایش مُوگیم؛

^a ۱۶:۵ دَ جای «اِنْتِخاب» دَ زبون عبرانی «پبله» نوشته یه.

حتیٰ دَ وختِ شاو ام دِلِ مه مَرِه اِصلاحِ مُونه.
 ۸ ما خُداوند ره همیشه دَ پیشِ رُوی خُو حاضرِ مینگرُم؛
 و ازی که او دَ دِستِ راست مه آسته،
 ما از جای خُو تکان نُمخورُم.

۹ امزی خاطرِ دِلِ مه خوش آسته و جان مه^a خوشحالیِ مُونه،
 و جَسَدِ مه دَ آرامیِ جای-دَ جایِ مُوشه،
 ۱۰ چُون تُو جان مَرِه دَ عالمِ مُرده ها ایله نُمونی
 و نَمیلی که مَرِدِ وفادار تُو دَ قبرِ ایله شُنه.
 ۱۱ تُو راهِ زندگی ره دَز مه یادِ میدی،
 دَ حُضورِ تُو خوشیِ کاملِ آسته
 و دَ دِستِ راست تُو خوشحالیِ تا اَبَدِالاباد.

دُعا بَلدِه عدالت

دُعا دَاوُود

۱ آی خُداوند، آوازِ عدالتِ خاهانه ره بَشَنو، دَ فریادِ مه تَوَجُّه کُو،
 دَ دُعا یِ مه که از لَبایِ مه بَدُونِ جِبلِه-و-مَکَرِ بُرِ مُوشه، گوشِ بَدی!
 ۲ بیلِ که حُکْمِ بَیگَناهِیِ مه از حُضورِ از تُو صادرِ شُنه
 و چِیمایِ تُو حَقِیقتِ ره بِنگره.
 ۳ تُو دِلِ مَرِه آزمايشِ کدے و دَ غَیبتِ شاو ام بَلدِه تحقِیقِ اَمَدے،
 مَرِه اِمْتِحانِ کدے و هیچِ چیزِ دَز مه پَیدا نَکدے،
 چُون ما قَصْدِ کدیم که هیچِ خطاییِ از دانِ مه سر نَزنه.
 ۴ دَ باره کارایِ بَدِ دِیگرو:
 ما دَ وَسِیلِه کلامِ لَبایِ تُو
 خود ره از راهِ هایِ امزُو ظالِمَا دُورِ نِگاهِ کدیم.
 ۵ قَدَمِ هایِ مه دَ راهِ هایِ از تُو اُسْتوارِ آسته
 و پایایِ مه نَلَخَشِیدِه.

۶ آی خُدا، ما تُو ره کُویِ مُونُم، چراکه تُو دُعا یِ مَرِه قَبُولِ مُونی،
 دَز مه گوشِ بَدی و توره هایِ مَرِه بَشَنو.
 ۷ رَحْمَتِ فَوْقِ-اَلْعَادِه خُو ره نِشو بَدی،
 آی نِجاتِ دِهِنْدِه کسایِ که دَز تُو تَوَكَّلِ مُونه
 و تُو اَوْنَا ره دَ وَسِیلِه دِستِ راستِ خُو

^a ۱۶:۹ دَ جای «جان مه» دَ زبونِ عِبْرانیِ «جلال مه» نوشته یه.

از شَرِّ مُخَالِفِينَ شَى خِلاصِ مُونَى .

^۸ از مه رَقْمِ تَخْمِ چِیمِ خُو نِگَهاوانی کُو،
دَ تَى سایه پَر-و-بَالِ خُو مَرَه تاشه کُو،
^۹ از آدَمای شَریرِ که میخایه مَرَه نَبُودِ کُنَه،
از دُشمنای جان مه که مَرَه محاصِرَه کده.
^{۱۰} دِلِ سَنگِ خُو ره اُونَا سَخْتِ کده،^a
قَدِ زَبونِ خُو توره های پُرِ کِبَر-و-غُرُورِ مَوگیه.
^{۱۱} اُونَا رَدِ پایِ مَرَه دُمبالِ کده و آلی چارَدُورِ مَرَه گِرِفْتَه
و چیمایِ خُو ره دَزِ مه دوخته تا مَرَه دَ زَمی بَزَنه.
^{۱۲} اُونَا مِثِلِ شِیری آستَه که بَلدِه پاره کدو بے قراره،
مِثِلِ شِیرِ غُرانی که دَ یِگِ گوشه دَ کِمینِ شِشْتَه.

^{۱۳} آی خُداوند، باله شُو و دَمِ رُویِ ازوا ره گِرِفْتَه اُونَا ره سَرِنِگونِ کُو.
جان مَرَه قَدِ شَمشیرِ خُو از چَنگِ آدَمِ شَریرِ خِلاصِ کُو.
^{۱۴} آی خُداوند، قَدِ دِستِ خُو مَرَه از چَنگِ اِنسانِ ها خِلاصِ کُو،
از چَنگِ اِنسانِ های که حِصَبَه ازوا تنها دَ اَمزی زِنَدگی و دَمزی دُنیا آستَه.
بِیلِ که کُورَه ازوا قَدِ چِیزی پُرِ شُنَه که بَلدِه ازوا دَخیرَه کدِه،
بِچِکِیچایِ ازوا ام اَزُو سیرِ شُنَه
و بَلدِه نِلغَه گونِ بِچِکِیچایِ ازوا ام پَریمو باقی بُمَنه.
^{۱۵} ولے ما دَ وَسِیلَه عَدالتِ خُو رُویِ تُو ره مِینِگَرَم
و غَیْتیکَه بیدارِ موشُمِ احساسِ خُضُورِ تُو بَلدِه مه تمامِ چِیزِ آستَه.

سُرُودِ پیروزیِ داوود

بَلدِه سَرِدِستِه خاندِه ها. زَبُورِ داوودِ خِدْمَتِگَارِ خُداوند؛ داوودِ توره های اَمزی سُرُودِ ره دَ غَیْتی بَلدِه خُداوند خاند که
خُداوند اُو ره از دِستِ تمامِ دُشمنایِ شَى و از دِستِ شائولِ خِلاصِ کد. داوودِ اینی رَقْمِ خاند:

۱۸
^۱ آی خُداوند، آی قُوتِ مه، ما تُو ره دوستِ دَرُم.
^۲ خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آستَه، قلعه و نِجاتِ دِهِنْدِه مه،
اُو خُدایِ مه آستَه، قاده مه که دَزِ شَى پِناهِ مِیگِیرُم،
سِپَرِ مه و قُدرتِ نِجاتِ مه و قلعه بَلندِ مه.
^۳ ما خُداوند ره که لایِقِ حَمد-و-ثنا آستَه کُویِ مُونُم،
و ما از چَنگِ دُشمنایِ خُو نِجاتِ پَیدا مُونُم.

^a ۱۷:۱۰ دَ جای «دِلِ سَنگِ خُو ره اُونَا سَخْتِ کده» دَ زَبونِ عِبْرانی «چِربی خُو ره اُونَا بَسْتَه کده» نِوشْتَه یه. ^b ۱۸:۲ دَ جای «قُدرت» دَ زَبونِ

عِبْرانی «شاخ» نِوشْتَه یه.

- ۴ ریسپونای مرگ دَ گرد مه پیچ خورده بُود
و سیل های تباهی دَ بِلَه مه هُجُوم اُورُدُد.
- ۵ ریسپونای عالمِ مُرده ها دَ دَور مه خود ره پیچندُد
و دام های مرگ دَ پیشِ رُوی مه اوار شُدُد.
- ۶ دَ غَبِتِ سختی-و-مُشکلات خُو خُداوند ره کُوی کُدُم
و دَ پیشِ خُدايِ خُو ناله-و-فرباد کُدُم.
اُو از جایگاهِ خُو آواز مَرِه شِنید
و ناله-و-فرباد مه دَ حُصُور شی دَ گوشِ اَزُو رَسیدد.
- ۷ اوخته زمی زلزله کده تکان خورد،
بُنیاِدِ کوه ها دَ لَرزه اَمَد و شور خورد،
چراکه خُداوند قار شُد.
- ۸ از بینی شی دُود بُر شُد
و از دان شی آتِشِ ذُوبِ کُننده
که از شی قوغ ها باد مُوشُد.
- ۹ اُو آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد
و دَ تَی پای شی تریکی تیره بُود.
- ۱۰ اُو دَ بِلَه کِرُوی^a سوار شُدِه پِرواز کد
و دَ بِلَه بال های باد دَ حَرکت شُد.
- ۱۱ اُو تریکی ره پوشاک خُو جور کد
و اُورِ سیاهِ پُر از اُو ره سایبان دَ گِرِداگِرِد خُو.
- ۱۲ از روشنی حُصُورِ اَزُو
از مینکلِ اُورِ های شی
زاله و قوغ های آتِشِ بُرو اَمَد.
- ۱۳ خُداوند از آسمو گُرگِرِدراغ کد؛
قادرِ مُتعالِ آواز خُو ره از مینکلِ زاله و قوغ های آتِشِ بِلند کد.
- ۱۴ اُو تیرِ های خُو ره ایله کده دُشمن^b ره تیتِپَرک کد
و آتِشکِ رِبی کده اونا ره دَ گِلگَلِمیری اَندخت.
- ۱۵ غُوجی های دریا دِیده شُد و بُنیاِدِ زمی نُمایان شُد،
از هَبیتِ تُو، اَی خُداوند، و از شَمالِ بادِ بینی تُو.
- ۱۶ خُداوند از عالمِ باله دَ کومک مه رَسیده مَرِه گِرِفت
و از اُو های کَلو بُرو بُر کد.
- ۱۷ اُو مَرِه از چَنگِ دُشمون زورثُوی مه خلاص کد،

^a ۱۸:۱۰ «کِرُوی» امکان دَره که «مَلایکَه مَقْرَب» معنی بَدیه. امچنان بَلدِه فامیدو دَ باره «کِرُوی» دَ کِتَابِ خُرُوج ۱۸-۲۰:۲۵ رُجوع کُنید.

^b ۱۸:۱۴ دَ جای «دُشمن» دَ زبونِ عِبْرانی «اونا» نوشته یه.

از چنگِ کسای که از مه بد مُوُرد،
چون اونا از مه کده کلو زورُتو بود.
۱۸ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصیبت بُوُدم، اونا دَ جان مه اُمد،
لیکن خُداوند پُشتیوان مه بود.
۱۹ اُو مَره بُر کده دَ جای پُراخ اُورد،
اُو مَره از مُشکِلاتِ خلاص کد، چراکه اُو از مه راضی بُود.

۲۰ خُداوند دَ مُطابقِ عدالت مه دَز مه اُجر دَد،
دَ مُطابقِ پاکی دِستای مه قد مه رفتار کد،
۲۱ چراکه ما راه های خُداوند ره نگاه کدیم
و شیرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم؛
۲۲ پگِ احکامِ اَزُو دَ پیش رُوی مه بوده
و دِستورای شی ره از خُو دُور نَکدیم.
۲۳ ما دَ حُضُورِ اَزُو بے عیب بُودیم
و خود ره از گُناه دُور نگاه کدیم.
۲۴ پس خُداوند دَز مه اُجر دَد، دَ مُطابقِ عدالت مه
و دَ مُطابقِ پاکی دِستای مه که دَ پیشِ نظرِ اَزُو یه.

۲۵ خُداوندا، دَ آدمِ وفادار تُو وفاداری خُو ره نِشو مِیدی؛
دَ نفرِ بے عیب، بے عیبی خُو ره نِشو مِیدی.
۲۶ دَ آدمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی
و دَ آدمِ چلباز، هوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.
۲۷ چُون تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجات مِیدی
ولے چیمای پُر کِبر-و-غُرُور ره خِجَل مُونی.
۲۸ تُو چراغِ مَره روشو مُونی،
خُداوند، خُدای مه، تریکی مَره روشنی مُونی.
۲۹ دَ کومکِ از تُو ما دَ بِلَه لشکر حمله مُونم
و قد تَوَكَّل دَ خُدای خُو دَ بِلَه دیوالِ شارِها بُر موشُم.

۳۰ خُدا راه-و-طریقِ شی کاملِ آسته؛
کلامِ خُداوند خالصِ آسته.
اُو بلده تمامِ کسای که دَزُو پناه موبره سپر آسته،
۳۱ چُون غَیر از خُداوند، کی خُدا آسته؟
و غَیر از خُدای مو، کی قاده-و-پناهگاهِ مو آسته؟
۳۲ خُدای که کمر مَره قد قُوت بسته کده

و راه های مَره بے خَطَر جور کده،
 ۳۳ اُو پایای مَره رقم پایای آهُو جور مُونه
 و مَره دَ جای های بلند ایستلجی مُوکنه.
 ۳۴ اُو دِستای مَره بلده جنگ تَمَرین میدیه
 تا که بازُو های مه بَتنه کمونِ برونزی ره خَم بدیه.
 ۳۵ آی خُداوند، تُو سپرِ نجات خُو ره دَز مه دَدے
 و دِستِ راست تُو از مه پُشتیوانی کده؛
 تُو خود ره خَم کده مَره بزرگ جور کدی.
 ۳۶ زیرِ پای مَره بلده قَدَم های مه پراخ جور کدے
 تا که پایای مه نَلخشه.
 ۳۷ ما دُشمنای خُو ره دُمبال کده دَزوا رسیدم
 و تا که اونا نابود نَشُد، پس دُور نَخوردم.
 ۳۸ ما اونا ره اِطُور زَدُم که دیگه باله شده نَتِنست
 و دَ تَی پای مه اُفتَد.
 ۳۹ چُون تُو کمر مَره قد قُوتِ بلده جنگ بسته کدے
 و مُخالِقای مَره دَ تَی پای مه اُندختے.
 ۴۰ تُو گردونِ دُشمنای مَره دَ دِست مه دَدے
 و ما کسای ره که از مه بد مُو بُرد، نابود کدَم.
 ۴۱ اونا بلده کومک ناله-و-فریاد کد، مگم هیچ کس نَبُود که اونا ره نجات بدیه،
 اونا پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد، ولے اُو دَزوا جواب نَدَد.
 ۴۲ ما اونا ره دَ اندازِه کوفتُم که رقمِ خاکِ دَم باد جور شُد،
 و اونا ره رقمِ گِلِ کُوجه دُور پورته کدَم.
 ۴۳ تُو مَره از جنجالِ مردَم خلاص کدے
 و مَره کَبِه مِلتِ ها جور کدے؛
 مردُمی ره که نَمِیشَنخَتُم، مَره خِدمت مُونه.
 ۴۴ امی که اونا تورِه مَره مِیشَنوه، از اید مه مُوشه؛
 بیگنه گو خَم شده دَ پیش مه مییه.
 ۴۵ بیگنه گو بے روحیه شُد
 و قد ترس-و-لرز از سنگر های خو بُرو مییه.
 ۴۶ خُداوند زنده یه! حمد-و-ثنا دَ قاده-و-پناهاگه مه!
 مُتعال باد خُدای نجات مه!
 ۴۷ خُدای که اِنْتِقام مَره گرفت
 و قَوم ها ره تابع مه کد،
 ۴۸ خُدای که مَره از چنگِ دُشمنای مه خلاص کد.

خداوندا، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخَالَفایِ مه سربلند کدے،
 و از دِسْتِ آدَمِ ظالِمِ نِجاتِ دَدے.
 ۴۹ امزی خاطر، آی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها حمد-و-سپاسِ مُوگیم
 و بلده سِتایشِ نامِ تُو سُرودِ میخانم.
 ۵۰ او پیروزیِ هایِ بزرگِ ره نصیبِ پادشاهِ خُو مونه،
 و رَحمتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نِشو مِیدیه،
 دَ داوود و اولادِه شی تا اَبَدُالاباد.

بزرگی-و-جلالِ خُدا دَ خَلَقَتِ و دَ شَرِيعَتِ
 بلده سردسته خاندانه ها. زبورِ داوود.

۱۹
 ۱ آسمو بزرگی-و-جلالِ خُدا ره بیانِ مونه
 و فَلَکِ از کارایِ دِسْتِ اَزُو توره مُوگیه.
 ۲ روز از پُشتِ روزِ اَمَدِه توره کُفته موره
 و شاو از پُشتِ شاو اَمَدِه شِناسِ خُدا ره اِعلانِ کده موره.
 ۳ نه توره اَسْتِه و نه کلام؛
 آوازِ ازوا ام شِنبیده نَمُوشه،
 ۴ ولے آوازِ ازوا دَ تمامِ زمی مِیرسه
 و کَلِمه هایِ ازوا تا اَخِرایِ دُنیا.
 خُدا دَ آسمو بلده اَفْتُو یگ خِیمه اِیستلجی کده
 ۵ و اَفْتُو رَقَمِ دامادِ اَلّی از خِیمه خُو بُرو مِیبه
 و مِثَلِ یگ مردِ قَویِ قَدِ خوشیِ دَ مِیدو مُودوه.
 ۶ بُر شُدونِ اَزُو از یگ گوشه آسمو اَسْتِه
 و دَورِ خوردونِ شی تا گوشه دِیگه؛
 هیچ چیز از گرمیِ اَزُو تاشه شُدِه نَمِیتنه.

۷ شَرِيعَتِ خُداوندِ کَامِلِ اَسْتِه و جانِ ره تازه مونه،
 فرمانِ هایِ خُداوندِ قَابِلِ اِعْتِمادِ اَسْتِه و دَ آدَمِ نادو حِکْمَتِ مِیدیه.
 ۸ دَسْتُورایِ خُداوندِ راسِتِ اَسْتِه و دِلِ ره خوشِ مونه،
 احکامِ خُداوندِ پاکِ اَسْتِه و چِپِمِ اِنسانِ ره روشو مونه.
 ۹ ترسِ خُداوندِ پاکِ اَسْتِه و تا اَبَدِ پایدارِ مومنه،
 قضاوَتِ هایِ خُداوندِ حقِ و کَامِلًا عَادِلانِه اَسْتِه.
 ۱۰ از طَلّا کده دِلکَشِ اَسْتِه حتّی از طَلّایِ خَالِصِ کده؛
 از عَسَلِ کده شِیرِینِ ترِ اَسْتِه، حتّی از قَطْره هایِ کَنْدُویِ عَسَلِ کده.
 ۱۱ خِدْمَتگَارِ تُو ام دَ وَسِیْلِه ازوا خِبردارِ مُوشه،
 و دَ نِگاهِ کَدونِ ازوا اَجْرِ بزرگِ و جُودِ دَرِه.

۱۲ کی میتنه که خطاهای خُو ره پی بُره؟
 مَره از خطاهای مه که از مه تاشه یه پاک کُو!
 ۱۳ امچنان خدمتگار خُو ره از گناه های قَصدی دُور نگاه کُو،
 نَیل که دَ بِلَه مه حاکِم شُنه؛
 اوخته ما میتنم که بے عیب و از گناه بزرگ پاک بشم.
 ۱۴ آی خُداوند، آی قاده-و-پناهگاه و نجات دهنده مه،
 بیل که توره های دان مه و راز-و-نیاز دِل مه قابلِ قبول تُو بشه.

دُعای داوود بَلدِه پیروزی شی

بَلدِه سردستِه خاندِه ها . زبورِ داوود.

۲۰ ۱ خُداوند دَ روزِ سختی-و-مُشکلاتِ دُعای تُو ره قبول کنه!

نامِ خُدا یَعقُوب از تُو حِفَاطَت کنه.

۲ از جایگاهِ مُقَدَّس خُو بَلدِه تُو کومکِ رَبی کنه،

و از کوهِ صَهیون از تُو پُشتیوانی کنه.

۳ پیگِ هدیه های تُو ره دَ یادِ خُو بیره

و قُربانی های سوختنی تُو ره قبول کنه. سِلاه.

۴ تُو ره دَ آرزوی دِل تُو پِرسنه،

و تمامِ نَقشه های تُو ره کامیاب کنه.

۵ اوخته مو بخاطرِ پیروزی تُو چیغِ زده خوشی مونی

و دَ نامِ خُدا ی خُو بَیْرِقِ خُو ره بلند مونی.

خُداوند تمامِ درخاست های تُو ره پوره کنه.

۶ آلی ما فامیدم که خُداوند مَسَحِ شُدِه خُو ره نِجاتِ مِیدیه؛

أو قد زورِ نِجاتِ بَخَشِ دِستِ راسِ خُو

از آسمونِ مُقَدَّسِ خُو دُعایِ اَزو ره قبول مونه.

۷ بعضی کسا دَ گاڈی های جنگی و بعضی کسا دَ آسپایِ خُو تَوکُلِ مونه،

لیکن مو دَ نامِ خُداوند-خُدا ی خُو اِفْتِخارِ مونی.

۸ اونا حَمِ شُدِه موفته،

ولے مو باله شُدِه ایسته موشی.

۹ آی خُداوند، پادشاه ره پیروز کُو.

و دَ روزی که تُو ره بَلدِه کومکِ کُوی مونی، دُعایِ مو ره قبول کُو.

شکرگزاری و خوشی بلده کومک خداوند

بلده سردسته خائنده ها. زبور داوود.

۲۱
۱ آی خداوند، پادشاه بخاطر قوت از تو خوشی مونه،
و بخاطر نجات از تو بے اندازه خوشحالی مونه.
۲ تو آرزوی دل ازو ره پوره کدی
و درخاست دان ازو ره از شی دریغ نکدی. سیلاه.
۳ تو قد برکتای پریمو د دم راه شی رفتی
و یگ تاج طلائی خالص ره د سر ازو ایشتی.
۴ او از تو زندگی طلب کد، تو دزشی ددی،
و عمر دراز ام، تا ابدالآباد.
۵ جاه-و-جلال ازو بخاطر نجات تو بزرگ شده،
و شان و شوکت ره تو نصیب ازو کدی.
۶ برکت ها ره تا ابد تو دزو بخشیدی
و قد خوشی حضور خو او ره خوشحال کدی؛
۷ ازی که پادشاه د خداوند توکل دره،
او بخاطر رحمت حضرت اعلیٰ از جای خو تکان نموخوره.

۸ دست تو پگ دشمنای تو ره پیدا مونه،
دست راست تو تمام کسای ره که از تو بد موبره د چنگ میره.
۹ د غیت ظهور خو اونا ره رقم تنور پر آتش جور مونی.
خداوند د وخت قار-و-عصب خو اونا ره از بین موبره و آتش اونا ره قورت مونه.
۱۰ تو نسل^a ازوا ره از روی زمی نابود مونی
و اولاده ازوا ره از مینکل بنی آدم.
۱۱ اگرچه اونا د ضد تو قصد های بد مونه
و نقشه های شیربانه میکشه، اونا کامیاب نموشه؛
۱۲ چون تو اونا ره دوتلجی مونی؛
تو قد کمون خو روی های ازوا ره نشان میگیری.
۱۳ آی خداوند، د وسیله قوت خو متعال شو؛
مو سرود میخانی و قدرت تو ره ستایش مونی.

سرود غم و پیروزی

بلده سردسته خائنده ها. د صوت «آهو بره صبح»^b خائنده شنه. زبور داوود.

^a ۲۱:۱۰ د جای «نسل» د زیون عبرانی «نمر» نوشته یه. ^b ۲۲:۰ عبارت «آهو بره صبح» د زیون عبرانی واضح نییه.

۲۲ آئی خُداى مه، آى خُداى مه، چِرا مَرِه ايله كدے؟

چِرا از نِجات دَدون مه

و از توره هاى پُرنااله-و-فِغان مه خود ره دُور كِرِفْتِے؟

۲ آى خُداى مه، ما دَ غَيتِ روز ناله-و-فِرياد مُوئِم، ولے تُو جِواب نَمِيدِی؛

دَ غَيتِ شاو ام مِينالْم و آرامى نَدْرُم.

۳ ولے تُو مُقَدَّس اَسْتِی،

آى خُداى كه دَ تَخْت شِشْتِے

و بَنى اِسْرَائِيل تُو ره حَمْد-و-تِنا مُوگِيه.

۴ بابَه كَلوناي مو دَزْتُو تَوَكُّل كد؛

اُونَا تَوَكُّل كد و تُو اُونَا ره خِلاصى دَدِی.

۵ اُونَا پِيش از تُو ناله-و-فِرياد كد و نِجات پِيدا كد.

اُونَا دَزْتُو تَوَكُّل كد و شَرْمِنْدَه نَشُد.

۶ ولے ما يگ كِرِم اَسْتِم، نَه اِنْسَان.

ما رِيشخندِ آدما اَسْتِم و دَ وِسيْلَه مَرْدُم تحقير-و-تَوَهين مُوشِم.

۷ هر كسى كه مَرِه مِينگره، دَ بَلَه مه رِيشخندى مُونه.

اُونَا لَب خُو ره تُرد مُونه و سر خُو ره شور دَدَه مُوگِيه:

۸ "دَ خُداوند تَوَكُّل كُو!

بِيل كه خُداوند اُو ره خِلاصى بَدِيه.

بِيل كه اُو ره نِجات بَدِيه، اگه از شى خوش-و-راضى اَسْتِه."

۹ آى خُداوند، تُو بُوْدِى كه مَرِه از كُورِه اَبِه مه بَرُو اُورْدِى

و غَيتِيكِه دَ شِيرِ اَبِه خُو بُوْدُم، دَزْمِه اِطْمِينان دَدِى.

۱۰ ما از رَحْمِ اَبِه خُو دَزْتُو تَعَلَّقِ دَشْتِم

و از كُورِه اَبِه مه، تُو خُداى مه اَسْتِی.

۱۱ از مه دُور نَبَش،

چِراكه مُشْكِلات-و-سختى نَزْدِيك اَسْتِه

و هِيچ يار-و-مَدَدگار نَبِيه.

۱۲ نَرگاو هاى كَلو دُور مَرِه كِرِفْتِه،

نَرگاو هاى زور تُو باشان مَرِه محاصِرِه كدِه.

۱۳ اُونَا دان هاى خُو ره دَ بَلَه مه كُئِه واز كدِه

مِثْل شيراي دَرِنْدَه و غُران.

۱۴ ما مِثْلِ اُو اَلِى لُوو شُدِم

و پگِ استغونای مه بند بند جدا شده.
 دل مه رقم موم د مینه جسم مه آو شده.
 ۱۵ قوت مه از دست رفته و رقم کوزه گلی خشک شده
 و زیون مه د کام مه چسپیده.
 تو مره د خاک مرگ شندے،
 ۱۶ چون سگا دور مره گرفته؛
 یگ دل شیریر-و-بدکار مره محاصره کده؛
 دستا و پایای مره سلاخ کده.^a
 ۱۷ ما میتنم که پگِ استغونای خو ره حساب کنم.
 اونا توخ مونه و چیم خو ره دزمه دوخته.
 ۱۸ اونا کالای مره مینه خو تقسیم کده
 و د بله لباس مه پشک اندخته.
 ۱۹ مگم تو، ای خداوند، از مه دور نبش!
 ای قوت مه، بلده کومک مه عجله کو!
 ۲۰ جان مره از دم شمشیر خلاص کو
 و زندگی^b مره از چنگ سگا.
 ۲۱ مره از دان شیرا نجات بدی
 و از شاخای گاواي وحشی؛
 دُعای مره قبول کو!

۲۲ ما نام تو ره د برارون خو اعلان مونم
 و د مینکل جماعت تو، تو ره ستایش مونم.
 ۲۳ ای کسای که از خداوند میترسید، او ره حمد-و-ثنا بگید؛
 ای تمام نسل یعقوب، او ره بزرگی-و-جلال اعلان کنید؛
 ای تمام نسل اسرائیل، ازو ترس داشته بشید.
 ۲۴ چون او مصیبت آدم مصیبت زده ره خار و حقیر حساب نکهده
 و روی خو ره ازو دور ندهده،
 بلکه وختی د پیش ازو ناله-و-فریاد کد او گوش گرفت.
 ۲۵ حمد-و-ثنای که د مینکل جماعت کته موگیم، از طرف ازتو مییه.
 ما نذر های خو ره د حضور کسای ادا مونم که از تو^c ترس دره.
 ۲۶ آدمای غریب نان خورده سیر موشه؛
 کسای که د طلب خداوند آسته او ره ستایش مونه؛
 دل های شمو تا ابد زنده باد!

^a ۲۲:۱۶ د جای «سلاخ کده» د بعضی نسخه ها «رقم شیر» نوشته یه. ^b ۲۲:۲۰ د جای «زندگی» د زیون عبرانی «یگانه» نوشته یه.

^c ۲۲:۲۵ د جای «از تو» د زیون عبرانی «ازو» نوشته یه.

۲۷ تمام گوشه های زمی کارای خُداوند ره دَ یاد خُو میره
 و سُون خُداوند تاو مُوخوره
 و تمام طایفه های مِلَّت ها دَ حُضُورِ اَزُو^a پرستیش مونه،
 ۲۸ چراکه پادشاهی دَ خُداوند تعلق دَره
 و اُو دَ بِلِه مِلَّت ها حُکمرانی مونه.
 ۲۹ پگِ دَوْلتمندای زمی که از ناز-و-نعمت برخوردار آسته ام اُو ره سَجده مونه،
 تمام کسای که دَ تَی خاک موره دَ حُضُورِ اَزُو زانو میزنه؛
 هیچ کس نَمیتنه که جان خُو ره زنده نگاه کنه.
 ۳۰ نسلِ نُو دَزُو خدمت مونه؛
 و دَ نسل های آینده دَ باره خُداوند خبر میدیه.
 ۳۱ اونا میبیه و بلده قومی که دَ آینده تَوْلد موشه عدالتِ خُداوند ره اعلان مونه
 و مَوگیه که اُو امی کار ره کده.

خُداوند چوپون مه آسته

زبُورِ داوود.

۲۳^۱ خُداوند چوپون مه آسته؛
 دَ هیچ چیز مُحتاج نَموشم.
 ۲ دَ تاله های سرسبز مَره خاو میدیه
 و مَره سُون آوهای آرام هِدایت مونه.
 ۳ اُو جان مَره تازه مونه
 و بخاطرِ نام خُو، مَره دَ راه های راست راهنمایی مونه.
 ۴ حتی وختیکه از دَره تریکِ مَرگ ام تیر موشم،
 از هیچ بدی ترس نَمُوخورم،
 چراکه تُو قد ازمه آستی؛
 تیاق و سوئه تُو بلده مه دلداری میدیه.
 ۵ دَ پیشِ رُوی دُشمنای مه بلده مه دِستَرخو آوار مونی.
 مهمون نوازی کده سر مَره قد روغو چرب مونی؛
 پبله مه لبریز موشه.
 ۶ یقیناً خُوبی و رَحمت دَ تمام روزای زندگی مه قد ازمه قتی مومنه
 و ما بلده همیشه دَ خانه خُداوند جای-د-جای موشم.

^a ۲۷:۲۲ دَ جای «اَزُو» دَ زبونِ عبرانی «اَزتُو» نوشته یه.

پادشاهِ پُر جلال

زُبُورِ داوود.

۲۴^۱ زمی و هر چیزی که دَ مَنه شی یه از خُداوند آسته،
دُنیا و باشنده های شی ام؛
۲ چون او بُنیادِ زمی ره دَ بِلَه درباها قرار دَد
و او ره دَ بِلَه آوها اُستوار کد.
۳ کی میتنه دَ بِلَه کوه خُداوند باله شُنه؟
و کی میتنه که دَ جایگاهِ مُقدَّسِ اَزو ایسته شُنه؟
۴ کسی که دِستِ پاک دَشته بَشه و دِلِ صاف،
کسی که جان خُو ره تسلیمِ چیزای باطلِ نکنه و قَسمِ دروغِ نَخوره.
۵ او از طرفِ خُداوند بَرَکت پیدا مونه؛
از طرفِ خُدای نِجات شی دَ حقِ اَزو عدالت موشه.
۶ امی رقمِ مردُما دَ طلبِ خُدا آسته،
دَ طلبِ رُوی ازتو یه، ای خُدای یعقوب. سیلاه.
۷ ای درگه ها، سر خُو ره باله کُنید.
ای دَروازه های قدیمی، واز شُنید
تا پادشاهِ پُر جلال داخلِ شُنه.
۸ ای پادشاهِ پُر جلال کی آسته؟
خُداوند قُوی و قُدرتمند،
خُداوند که دَ جنگ قُدرتمند آسته.
۹ ای درگه ها، سر خُو ره باله کُنید.
ای دَروازه های قدیمی، واز شُنید
تا پادشاهِ پُر جلال داخلِ شُنه.
۱۰ ای پادشاهِ پُر جلال کی آسته؟
خُداوند لشکر ها،
او پادشاهِ پُر جلال آسته. سیلاه.

دُعا بِلدِه هِدایت و حِفاظت

زُبُورِ داوود.

۲۵^۱ ای خُداوند، جان خُو ره دَزتُو میسپارُم.
۲ ای خُدای مه، ما دَزتُو تَوکُل مُونُم؛
نیل که شرمنده شُنُم؛
نیل که دُشمنای مه دَ بِلَه مه خود ره کُته کُته کُنه.
۳ آر، هر کسی که امید شی دَزتُو یه، نیل که شرمنده شُنه؛

- بیل که کسای شرمنده شنه که بے دلیل خیانت مونه.
- ۴ آی خُداوند، راه های خُو ره دَزمه بُفامَن و طریق های خُو ره دَزمه تعلیم بدی.
- ۵ مَره هِدایت کُو تا مُطابقِ حَقِیقت تُو رفتار کُنم و دَزمه تعلیم بدی، چراکه تُو خُدای نِجات مه اَسْتی؛
اُمید مه تمامِ روز دَرتُو یه.
- ۶ آی خُداوند، رَحمت و مَحَبَّت خُو ره دَ یاد خُو بَیر، چراکه اونا از اَزَل بُوْدِه.
- ۷ گُناه های جوانی و خطاهای مَره دَ یاد خُو نَیرو.
- مُطابقِ رَحمت خُو مَره دَ یاد خُو بَیر،
بخاطرِ خُوبی خُو، آی خُداوند.
- ۸ خُداوند نیک و عاَدِل اَسْتِه؛
امزی خاطر اُو گُناهکارا ره دَ راهِ راست هِدایت مونه.
- ۹ اُو آدمای فروتن ره سُون عدالت-و-انصاف راهنمایی مونه
و راه-و-طریق خُو ره دَرتُو تعلیم میدیه.
- ۱۰ پَگِ راه های خُداوند رَحمت و حق اَسْتِه
بلدِه کسای که عهد و احکامِ اَزو ره نِگاه مونه.
- ۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نام خُو گُناه مَره بَبِخش،
چراکه گُناه مه کنه یه!
- ۱۲ کِی از خُداوند ترس دَره؟
خُداوند راهی ره دَرتُو تعلیم میدیه که اُو باید اِختیار کُنه.
- ۱۳ جانِ امْرُو آدم آسُوْدِه موشه،
و نسل شی وارثِ زمی موشه.
- ۱۴ رازِ خُداوند پیشِ کسای اَسْتِه که از شی ترس دَره
و اُو عهد خُو ره بلدِه ازوا معلومدار مونه.
- ۱۵ چیمای مه همیشه سُون خُداوند اَسْتِه،
چون اُو پایای مَره از دام خلاص موكُنه.
- ۱۶ سُون ازمه نظر کُو و دَ حق مه رَجیم بَش،
چون بے کس و مُصِیبت زده اَسْتُم.
- ۱۷ پَریشانی های دِل مه کَلو شُدِه؛
مَره از سختی های مه خلاص کُو.
- ۱۸ دَ مُصِیبت و رَنج مه نظر کُو
و تمامِ گُناه های مَره بَبِخش.

۱۹ توخ کُو که دُشمنای مه چیَقَس کَلو یَه
و اونا قد نَفَرَتِ بے اندازه از مه بد مُوبره.

۲۰ جان مَرِه حِفْظ کُو و مَرِه خِلاصی بَدی؛
نیل که شرمِنده شُنَم،

چراکه ما دَزْتُو پناه اُورَدیم.

۲۱ بیل که صداقت و راستی، از مه حِفْظَت کُنَه،

چراکه اُمید مه دَزْتُو یَه.

۲۲ خُدایا، اِسرائیل ره از پگِ مُشکِلات شی خِلاصی بَدی.

دُعای مَرِدِ عَادِل

زَبُورِ داوُود.

۱ آی خُداوند، دَ داد مه بَرَس،

چراکه ما دَ صداقت رفتار کدیم

و بَدُونِ دُو-دِل شُدو دَ خُداوند تَوَكَّل کدیم.

۲ خُداوندا، مَرِه اِمْتِحان کده آزمایش کُو؛

فِکَر و دِل مَرِه پاک کُو،

۳ چراکه رَحمت تُو دَ پِیشِ چِیم مه اَسْتِه

و ما دَ مُطابِقِ حَقِیْقَتِ تُو رفتار کدیم.

۴ ما قد آدمای بے اَرزِشِ شِشْت-و-بِرْخاست نَمُونَم

و قد مَرْدُمِ رِباکار یِگْجای نَمُوشَم.

۵ ما از جِماعَتِ بَدکارا نَفَرَتِ دَرَم

و قد شَرِیرو نَمِیْشِیْنَم.

۶ ما دِستای خُو ره دَ نشانی بے گُناهی خُو مُوشویم

و دَ گَرِدِ قُرْبانگاهِ تُو دُور مُوخورَم؛

۷ تا آواز خُو ره بلند کده شُکرگُزاری کُنَم

و تمامِ کارای عَجِیبِ تُو ره اِعلان کُنَم.

۸ آی خُداوند، ما خَانه ره که جای بُوَد-و-باش تُو اَسْتِه دوست مِیدَنَم،

اُمُو جای ره که شِکوه-و-جِلالِ تُو قرار دَرِه.

۹ جان مَرِه قد گُناهاکارا قَتی نَگِیر

و نَه ام زِندگی مَرِه قد مَرْدُمای خُونرِیز؛

۱۰ قد کَسای که دَ دِستای ازوا نَقْشِه شَرِیرانه اَسْتِه

و دِستِ راستِ ازوا پُر از رِشوت.

۱۱ دَ هر حال، ما دَ صداقت رفتار مُونَم؛

مَرِه خِلاصی بَدی و دَ حَق مِه رَحیم بَش.

۱۲ پای مِه دَ جَای اَوار ایستِه یِه؛

ما دَ مینکلِ جماعتِ کتِه، خُداوند ره سِتایش مُونم.

خُداوند نُور و نِجات مِه اَسته

از داوود.

۲۷

۱ خُداوند نُور و نِجات مِه اَسته، از کی بترسُم؟

خُداوند پناهگاهِ جان مِه اَسته، از کی ترس دشته بشُم؟

۲ وختی بدکارا دَ بِلِه مِه میبِه که گوشت مَرِه بُخوره،

اُمُو دُشمننا و مُخالِفاي مِه میبَلخشه و موفته.

۳ اگِه یِگ لَشکر دَ ضِد مِه خَیمه بَزنه،

دَ دِل مِه ترس پیدا نَمُوشه؛

اگِه جنگ ام دَ ضِد مِه دَر بَگیره،

باز ام ما مُطمئین اَسْتُم.

۴ ما یِگ چیز ره از خُداوند طلب کدُم

که دَ پُشت شی میگردُم:

اُو ای اَسته که دَ تمامِ روزای عُمَر خُو

دَ خانِه خُداوند زندگی کُنم،

تا نُوربندی خُداوند ره تُوخ کُنم و دَ خانِه شی تَفکُر کُنم.

۵ چُون دَ روزِ بِلّا-و-مُصیبیت،

اُو مَرِه دَ پناهگاهِ خُو تاشه مونه؛

اُو مَرِه دَ زبیرِ خَیمه خُو پُوٹ مَوکنه

و دَ بِلِه قاده، دَ جَای بلند قرار میدیه.

۶ اوخته سر مِه دَ بِلِه دُشمنای چاردور مِه

بلند مَوشه،

و ما قد چِیغِ خوشی دَ خَیمه اَزو قُربانی ها تقدیم مُونم

و سُرودِ خاندِه بِلِدِه خُداوند ساز میبَزَنم.

۷ آی خُداوند، آواز مَرِه بَشَنو، ما ناله-و-فریاد مُونم،

دَ حَق مِه رَحیم بَش و دُعای مَرِه قَبول کُو.

۸ دِل مِه مَوگیه که رُوی اَزتُو ره طلب کُنم.

آی خُداوند، ما رُوی تُو ره طلب مُونم.

۹ رُوی خُو ره از مِه تاشه نَکُو

و خِدمتگار خُو ره دَ غَیبتِ غَضَبِ خُو از حُضُورِ خُو هَی نَکُو.

تُو مَدَدگار مه بُودے؛
 مَره رَد نَكُو و ايله نَكُو،
 آي خُدای نجات مه.
 ۱۰ حتی اگه آته و آبه مه مَره ايله كُنه،
 و لے خُداوند مَره قَبُول مُونه.

۱۱ آي خُداوند، راه-و-طريق خُو ره دَزمه تعليمِ بدی
 و بخاطرِ دُشمنای مه، مَره دَ راهِ اوار هدايت كُو.
 ۱۲ مَره دَ خاستِ مُخالفای مه تسليم نَكُو،
 چراكه شاهدای دروغی دَ ضد مه باله شُده
 و از دانِ ازوا ظلم-و-خُشونت باد مُوشه.
 ۱۳ ما يقين دَرَم كه خُوبی خُداوند ره دَ عالمِ زنده ها مينگرَم.
 ۱۴ چيم دَ راهِ خُداوند بَش،
 قوی بَش و بيل كه دِل تُو باجرات بَشه؛
 اَرے، چيم دَ راهِ خُداوند بَش.

درخواست بلده كومك و شُكرگُزاري

زبورِ داوود.

۲۸ آي خُداوند، دَ پيشِ ازتو ما ناله-و-فرياد مُونم؛
 آي قاده-و-پناهگاهِ مه، دَ برابرِ ناله-و-فرياد مه چپِ نَبَش،
 چُون اگه دَ برابرِ ناله-و-فرياد مه چپِ بَشی،
 ما ام رقمِ كسای مُوشم كه دَ گورِ موره.
 ۲ وختيكه دَ پيشِ تُو بلده كومك فرياد مُونم
 و دستای خُو ره سُون مُقَدَّستَرين جاي تُو باله مُوكنم،
 آوازِ عُدَر-و-زاري مَره بَشَنو.
 ۳ مَره قد آدمای شَرير و بَدكار محكوم نَكُو،
 قد كسای كه دَ ظاهرِ قد همسايه گون خُو از صلح-و-صفا توره مُوكيه،
 ليكن دَ دِل شَي بدی آسته.
 ۴ اونا ره دَ مُطابقِ اعمالِ ازوا
 و دَ مُطابقِ اعمالِ شَيطانی شَي جزا بدی؛
 اونا ره دَ مُطابقِ كارای دِستِ ازوا جزا بدی
 و چيزی ره كه حقدار شَي آسته دَ بله ازوا بِيرو.
 ۵ ازی كه اونا دَ كارای خُداوند
 و دَ عملِ دِستِ ازو تَوَجُه نَمونه،
 خُداوند اونا ره تباه مُونه

و دیگه اونا ره آباد نموکنه.

۶ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،

چراکه او آوازِ عُدْر-و-زاری مَره شنیده.

۷ خُداوند قُوت و سپهر مه آسته؛

دل مه دَزُو تَوکُلِ دَره و او دَز مه کومک کده؛

امزی خاطر، دل مه کلو خوشحال آسته

و ما قد سرود خُو او ره شُکر-و-سپاس مَوکیم.

۸ خُداوند قُوتِ قَوْمِ خُو آسته

و قلعه نجات بلده پادشاهِ مَسَحِ شُده خُو.

۹ آی خُداوند، قوم خُو ره نجات بدی و دَ میراثِ خُو بَرکت عطا کو؛

چوپون ازوا بش و تا ابد اونا ره دَ بغل خُو بگیر.

دَ وَصَفِ خُداوند

زُبُورِ داوود

۱ آی مَوْجُوداتِ آسمانی^a، دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید،

جلال و قُوتِ ره دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید.

۲ جلالی ره که لایقِ نامِ خُداوند آسته دَز شی بَدید،

خُداوند ره دَ مُطابِقِ شِکوهِ قُدُوسیتِ شی پرستش کُنید!

۳ آوازِ خُداوند دَ بِلِه آو ها آسته؛

خُدا پُر جلالِ گُرگُردراغِ مونه،

حُضُورِ خُداوند دَ بِلِه آو های کلو و جُودِ دَره.

۴ آوازِ خُداوند پُر قُدرتِ آسته؛

آوازِ خُداوند پُر از شِکوه-و-جلالِ آسته.

۵ آوازِ خُداوند درختونِ سَرُو ره میده مونه،

آر، خُداوند درختونِ سَرُو لِبنانِ ره میده مونه.

۶ او کوه های لِبنانِ ره رقمِ گوسله

و سیربون^b ره مثلِ جونه گاوِ وَحشی دَ قِرْتک-و-خیزک میره.

۷ آوازِ خُداوند اَلَنگه های آتِشِ ره دَ و جُودِ میره.^c

۸ آوازِ خُداوند دَشتِ ره دَ لَرزه میره،

خُداوند دَشتِ قَادِشِ ره می لَرزَنه.

۲۹

^a ۲۹:۱ دَ جای «مَوْجُوداتِ آسمانی» دَ زبونِ عبرانی «باچه های خُدا» نوشته یه. ^b ۲۹:۶ «سیربون» یا «کوهِ جِرمون» بلندترین کوه دَ لِبنان

آسته. ^c ۲۹:۷ یا «آوازِ خُداوند گُرگُردراغِ و آتِشکِ ره دَ و جُودِ میره.»

۹ آواز خُداوند دِرختونِ بَلُوط ره دَ لَرزه میره^a
و دِرختونِ جنگل ره لُچ مونه.
دَ جایگاهِ شی پگ مَوگیه: ”جلال دَ خُداوند!“

۱۰ خُداوند دَ بِلِه آوهای طوفانی حُکمرانی کد،^b
خُداوند بَحیثِ پادشاه دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتَه، تا اَبْدالاباد حُکمرانی مونه.
۱۱ خُداوند دَ قَوْمِ خُو قُوتِ مَوِیخْشَه
خُداوند قَوْمِ خُو ره قد صلح-و-سلامتی بَرکتِ نَصیبِ مونه.

دُعای شُکرگزاری

زبُورِ داوود، سُرودِ بَلدِه وَقَفِ خانِه خُدا.

۳۰ ۱ آی خُداوند، تُو ره سِتایشِ مُونم،
چراکه تُو مَره از چُقُوری باله بُر کدی
و نَه‌ایشتی که دُشمنای مه دَ بِلِه مه خوشی کُنه.
۲ آی خُداوند، خُدای مه، دَ پیشِ تُو ناله-و-فریادِ کُدم
و تُو مَره شفا ددی.
۳ آی خُداوند، تُو جانِ مَره از عالمِ مُردا بُرو اُوردی
و مَره از مینکلِ کسای که دَ گورِ موره، زنده نِگاه کدی.

۴ بَلدِه خُداوند سُرودِ بِخانید، آی مومنینِ شی؛
و نامِ مَقَدَّسِ اَزُو ره سِتایشِ کُنید.
۵ چراکه عَضَبِ اَزُو یگ لحظه آسته،
ولِ لُطفِ اَزُو یگ عُمر.
امکانِ دَره که یگ شاو پگ شی دَ چخرا تیر شُنه،
لیکن صباحگاهِ خوشحالی پسِ مییه.

۶ و ما دَ آسودگی خُو گُفتم:
”ما هرگز تکان نَمُوخورم.“
۷ آی خُداوند، دَ وسبیلِه لُطفِ خُو،
کوهی ره که قُوتِ مه بُود اُستوار-و-محکم کددی،
لیکن وختیکه رُوی خُو ره از مه تاشه کدی،
ما وَحْشَتِ زده شُدَم.

^a ۲۹:۹ امکانِ دَره که دَ زیونِ عبرانی اینی رقم ام معنی بَدیه: ”آوازِ خُداوند دَرِدِ زیدونِ آهوا ره دَ شُور میره.“ ^b ۲۹:۱۰ دَ جای «حُکمرانی کد» دَ زیونِ عبرانی «شِشْتَه» نوشته یه.

۸ آی خُداوند، ما تُو ره کُوی مُونم؛
یا مولا، دَ پیشِ ازتُو عُدُر-و-زاری کده مُوگیم:

۹ ”دَ مَرگِ ازمه چی فایده آسته،
اگه ما دَ گور بورم؟
آیا خاک تُو ره ستایش مُوکنه؟
آیا خاک از وفاداری تُو توره مُوگیه؟
۱۰ خُداوندا، بَشَنو و دَ حق مه رجیم بَش.
آی خُداوند، مددگار مه بَش.“

۱۱ تُو ماتَم مَره دَ رَقص-و-بازی تَبَدیل کدی؛
تُو پلاس ره از جان مه بُر کدی
و مَره قد خوشی پوشندی،
۱۲ تا تمامِ دِل-و-جان مه^a بلده تُو سرودِ ستایشِ بخانه و چُپ نَشینه.
آی خُداوند، خُدای مه، ما تا اَبَد تُو ره شُکر-و-بِیپاس مُوگیم.

دُعا بلده خلاصی از دِستِ دُشمن

بلده سردسته خاننده ها. زُبورِ داوود.

۳۱ آی خُداوند، ما دَزتُو پناه میرم،
هرگز نیل که شرمنده شُم؛
بخاطرِ عدالتِ خُو مَره خلاصی بدی.
۲ گوش خُو ره سُون ازمه بَگیر
و مَره دَ زودی خلاصی بدی.
بلده مه قاده محکم بَش
و قلعه مُستَحکم، تا مَره نجاتِ بدی.
۳ واقعاً که تُو قاده مه و قلعه مه آستی،
پس بخاطرِ نامِ خُو مَره هِدایت و رهبری کُو.
۴ مَره از دامی که بلده مه ایشته شده، خلاص کُو،
چراکه تُو پناهگاهِ مه آستی.
۵ ما روحِ خُو ره دَ دِستِ ازتُو میسپارم؛
آی خُداوند، خُدای حق، تُو مَره بازخرید کدی.

۶ ما از کسای که دَ بُت های بے آرزش وابسته یه، بد مُورم؛
ولے ما دَ خُداوند تَوکُلِ دَرَم.

^a ۳۰:۱۲ دَ جای «دِل-و-جان مه» دَ زبونِ عبرانی «جلال مه» نوشته یه.

۷ ما بخاطرِ رَحمتِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم،
چراکه تُو سختی-و-مُصیبت مره دیدی،
و دَ فِکْرِ پریشانی های جان مه آستی؛
۸ تُو مره دَ دِست دُشمو تسلیم نکدی،
بلکه پایای مره دَ جای پِراخ قرار ددی.

۹ آی خُداوند، دَ بِلِه مه رَحِم کُو،

چراکه ما بیچاره اَسْتُم؛

چیمای مه از غَم-و-عُصَه خیره شده،

و جان و جِسَم مه پژمُرده.

۱۰ زندگی مه دَ غَم تیر شد

و سال های عُمَر مه دَ آه-و-نالِه؛

بخاطرِ گُناه مه قُوت مه از دِست رفته

و استغونای مه پوسیده شده.

۱۱ ما دَ پیشِ تمامِ دُشمنای خُو ریشخند شدیم،

دَ پیشِ همسایه گون خُو از حد کلو.

ما بلده آشنا های خُو مایه وَحِشَت شدیم؛

هر کسی که مره دَ بُرو مینگره، از مه دُور دُوتا مونه.

۱۲ ما رِقَمِ مُرده آلی از یادِ مُردَم رفتیم

و مِثَلِ کوزه میده جور شدیم.

۱۳ ما شُکِ شُکِ غَدَرِ کسا ره میسَنُوم

و ترس-و-وَحِشَت دَ هر طرف آسته؛

چُون اونا یگجای دَ ضِد مه نَقِشه میکشه

و دَ قَصِدِ کِرِفَتونِ جان مه تَوَطِیه مُوکنه.

۱۴ ولے ما دَزتُو تَوَکُلِ مُونم، آی خُداوند

و مُوگِیم: ”تُو خُدای مه آستی.“

۱۵ سِرِنَوشَتِ زندگی مه دَ دِستِ ازتو یه،

مره از چَنگِ دُشمنای مه

و کسای که مره آزار-و-اَذِیت مونه، خلاص کُو.

۱۶ بیل که رُوی تُو دَ بِلِه خِدْمَتگار تُو روشنی کنه؛

بخاطرِ رَحمتِ خُو مره نِجاتِ بدی.

۱۷ آی خُداوند، نِیلِ که شرمنده شُتم،

چراکه ما تُو ره بلده کومک کوی مُونم؛

بیل که شَرِبرو شرمنده شُنه

و دَ عَالَمِ مُرْدَا رَفْتَه چُپ شُنَه.
۱۸ بیل که لب های دروغگوی بند شُنَه،
که مغرورانَه دَ ضِدِ آدَمایِ عَادِلِ
قَد کِبَر و تَوَهینِ توره مُوگیه.

۱۹ آه، چِیقَس پَریمو آستَه خُوبی های تُو
که تُو بَلدِه کَسایِ نِگاهِ کَدِه که از تُو ترسِ دَرِه،
و تُو اُونَا رِه دَ پِیشِ چِیمِ بَنیِ آدَمِ
نصیبِ کَسایِ مُونی که دَزتُو پَناهِ مِیگیرِه.
۲۰ تُو اُونَا رِه دَ پَناهِ حُصُورِ حُو
از تَوَطِیه های اِنسانِ تاشه مُونی؛
و اُونَا رِه از کَشَمَکَشِ زِیونایِ مَرْدُمِ
دَ خَیمِه خُو پَناهِ مِیدی.

۲۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،
که رَحمتِ حُو رِه بَطُورِ خِیرتِ آوَرِ دَزِ مِه نِشو دَدِ
دَ غَیتی که ما مِثِلِ یِگِ شارِ محاصِرِه-شُدِه بُوَدُمِ.
۲۲ ما دَ وختِ وَرِخطاییِ حُو گُفْتُمِ:
”ما از نظر تُو اُفتَدیم!“
لیکِن تُو آوازِ عُدْر-و-زاریِ مَرِه شِینیدی
وختیکه ما دَ پِیشِ تُو ناله-و-فِرِیادِ کُدُمِ.

۲۳ ای تمامِ مومنینِ خُداوند،
اُو رِه دوستِ بَدَنیدِ.
خُداوند از آدَمایِ وفادارِ حِفَاظتِ مُونِه،
لیکِن مَرْدَمایِ کِبَری-و-مغرُورِ رِه کَلو جَزَا مِیدیه.
۲۴ ای پَگِ کَسایِ که چِیمِ دَ راهِ خُداوند اَسْتیدِ،
قَوی بَشیدِ و دِلِ شُمُو باجراتِ بَشَه.

اعترافِ گناه و طلبِ بخشش

قَصیدِه^a دَاوُود.

۳۲ نیک دَ بَخْتِ کَسی که خطایِ شیِ بخشیده شد
و گناهِ شیِ پوشنده.

^a ۳۲:۰ دَ جای «قَصیدِه» دَ زِیونِ عِبرانی «مَسکِیل» نوشته یه که اِمکانِ دَرِه «شعرا یا مُوسیقیِ ماہرانَه» معنیِ بَدیه.

۲ نیک دَ بختِ کسی که خُداوند گُناهِ اَزو ره دَ حسابِ شی نمیره
و دَ روحِ اَزو حیلَه-و-مَکر نَبشه.

۳ وختیکه ما دَ باره گُناهِ خُو چپ شِشتم،

استغونای مه پوسیده شد

از آه-و-نالِه که تمام روز مُوکدم.

۴ چُون دِست تُو شاو و روز دَ بله مه گِرنگی مُوکد؛

تَری-و-تازگی مه دَ خُشکی تایستو تبدیل شُد. سیلاه.

۵ اوخته ما گُناهِ خُو ره دَ پیش تُو اقرار کُدم

و جُرمِ خُو ره تاشه نَکدم؛

گُفتم: ”ما خطاهای خُو ره دَ پیش خُداوند اِعتِراف مُونم،“

و تُو جُرمِ گُناهِ مَره بخشیدی.

۶ پس بیل که هر بنده مومِن تُو

دَ حالیکه تُو مِیسَر آستی، دَ پیش تُو دُعا کُنه؛

اوخته اگه آوهای کلو ام سیل کُنه، دَزو نَمیرسه.

۷ تُو پناهگاهِ مه آستی؛

تُو مَره از سختی-و-مُشکِلاتِ نِگاهِ مُوکنی

و سُرودِ های نِجاتِ ره دَ چارَدورِ مه قرار میدی.

۸ خُداوند مُوگیه: ”ما تُو ره هدایت مُونم،

و راه-و-طریقِی ره دَز تُو تعلیم میدم که باید بوری؛

دَ حالیکه چیمای مه دَ بله تُو آسته، دَز تُو مشوره میدیم.

۹ رقمِ آسپ یا قاطرِ اَلّی نادو نَبش،

که فقط دَ وسیله نُخته و لَغامِ رام موشه،

دَ غَیرِ اَزو، نزدیک تُو نَمییه.“

۱۰ رَنج-و-عذابِ آدمِ شریرِ کلو آسته،

لیکن رَحمتِ دَ چارَدورِ کسی آسته

که دَ خُداوند تَوکُلِ دَره.

۱۱ آی آدمای عادل، دَ خُصُورِ خُداوند خوش بشید و خوشحالی کُنید؛

آی آدمای دِلِ راست، آواز خوشی بُر کُنید.

د ستایش خُداوند، خالقِ آسمو و زمی

۳۳^۱ ای آدمای عادل، بلده خُداوند آوازِ خوشی بُر کُنید،
چراکه ستایشِ خُداوند د آدمای نیک میزیه.

۲ خُداوند ره قد بریط ستایش کُنید
و قد بریطِ ده-تار بلده شی ساز بزید.
۳ بلده ازو سرودِ نو بخانید؛
دُرست ساز بزید، قد آواز بلند.
۴ چراکه کلامِ خُداوند راست آسته
و تمامِ کارای ازو د وفاداری انجام دده موشه.
۵ او عدالت و انصاف ره دوست دَره؛
تمامِ زمی پُر از رحمتِ خُداوند آسته.

۶ د وسیله کلامِ خُداوند آسمونا جور شد
و تَوَسُّطِ نَفْسِ دانِ ازو تمامِ لشکرِ آسمونا.^a
۷ او آو های دریا ره د یگ مَحْوِطَه جم مونه
و آوهای عَوَّج ره د خزانه ها دَخیره مونه.
۸ بیل که تمامِ مَوْجُوداتِ زمی از خُداوند بترسه،
پگ باشندده های دُنیا دَزُو احترام دشته بشه،
۹ چراکه او توره کُفت و دُنیا د وجود آمد؛
او حُکم کد و زمی اُستوار شد.

۱۰ خُداوند مشوره مِلَّتِ ها ره ناقص مونه؛
و نقشه های قَوْمِ ها ره باطل.
۱۱ لیکن مشوره خُداوند تا ابد اُستوار آسته،
و نیت های دِلِ شی د تمامِ نسل ها.
۱۲ نیک د بختِ مِلَّتِی که خُداوند، خُدای ازوا آسته،
نیک د بختِ قومی که خُداوند اونا ره بحیثِ میراث خُو اِنِتخاب کده.

۱۳ خُداوند از آسمو توخ مونه
و تمامِ بنی آدم ره مینگره؛
۱۴ او از جای بُود-و-باش خُو
تمامِ باشندده های زمی ره توخ مونه،

^a ۳۳:۶ مقصد از «لشکرِ آسمونا» آفتو، ماهتو و ستاره ها آسته.

۱۵ اُمُو که دِلِ های پَگِ ازوا ره شکل دَدَه
و پَگِ اعمالِ ازوا ره پَی موبره.

۱۶ یگِ پادشاهِ بخاطرِ کَلو بُوَدون لَشکر خُو نِجات پَیدا نُمونه
و یگِ مَبارِز امِ بخاطرِ قُوْتِ کَلوی خُو خِلاصی پَیدا نُموکنه؛
۱۷ اُمید کدو دَ اَسپِ جنگی بلده پیروزی بے فایده آسته،
چون قد قُوْتِ کَلون خُو اُو نَمیتنه که کس ره نِجات بَدیه؛
۱۸ یقیناً چیمِ خُداوند دَ بِلِه کسای آسته که ازو ترس دَره،
دَ بِلِه کسای که اُمید شی دَ رَحمتِ ازو یه،
۱۹ تا جانِ ازوا ره از مَرگِ خِلاصی بَدیه
و اونا ره دَ غَیبتِ قحطی زنده نگاه کُنه.

۲۰ جان مو چیم دَ راهِ خُداوند آسته؛
اُو مَدَدگار و سِپَر مو آسته.
۲۱ امزی خاطرِ دِلِ مو دَ حُضُورِ ازو خوشی مونه،
و مو دَ نامِ مُقَدَّسِ ازو تَوَكُّلِ دَری.

۲۲ خُداوندا، بیل که رَحمتِ تُو دَ بِلِه مو بَشه،
اُمُو رَقم که اُمید مو دَزتُو یه.

دَ وَصَفِ خُوبیِ خُداوند

زَبُورِ داوود. از وختی که اُو خود ره دَ حُضُورِ اَبیمَلِکِ دیونه آندخت و اَبیمَلِکِ اُو ره از پِیشِ خُو هَی کد و اُو رفت.

۱ خُداوند ره دَ هر زمان سِتایش مُونم؛

حمد-و-ثنای ازو همیشه دَ زبون مه یه.

۲ جان مه دَ خُداوند اِفتخار مونه؛

بیل که آدمای مُسکینِ بَشَنوه و خوشی کُنه.

۳ بَزُرگیِ خُداوند ره قد ازمه اِعلان کُنید

و بَیید که نامِ ازو ره یگجای سِتایش کنی.

۴ ما خُداوند ره طلب کُدم و اُو دُعایِ مَره قَبُولِ کد

و مَره از تمامِ ترسِ های مه خِلاص کد.

۵ اونا سُونِ ازو تُوخ کد و چیمای ازوا روشو شُد

و رُوی های ازوا شَرمنده نَشُد.

۶ امی مُسکینِ ناله-و-فرباد کد و خُداوند آواز شی ره شَنید

و اُو ره از تمامِ مُشکِلات-و-سختی شی نِجات دَد.

۷ ملائیکه خُداوند دَ گِردِ کسای خَیمه میزنه که از خُداوند ترس دَره،
و اونا ره خلاصی میدیه.

۸ آزمایش کُنید و بِنگرید که خُداوند نیکو آسته؛

نیک دَ بختِ کسی که دَزُو پناه موبره.

۹ آی مُقَدَّسین خُداوند، اَزُو بترسید،

چون کسای که اَزُو ترس دَره دَ هیچ چیز مُحتاج نموشه.

۱۰ حتی شیرای غُران مُحتاج و گُشنه موشه،

لیکن کسای که دَ طلب خُداوند آسته، هیچ چیز خُوب کمبود ندره.

۱۱ آی بچکیچا، بیید و دَزمه گوش بدید

تا ما دَزشمو ترس خُدا ره تعلیم بدم.

۱۲ کی دَ مینکل شمو آرزوی زندگی دَره

و خوشدار روزای کلونِ زندگی آسته تا از خُوبی برخوردار شنه؟

۱۳ او باید زبون خُو ره از بدی نگاه کنه

و لبای خُو ره از گُفتونِ توره پُرفریب؛

۱۴ از بدی دُوری کنه و نیکی کنه،

دَ طلبِ صلح بَشه و پُشت شی بگرده.

۱۵ چیمای خُداوند دَ بله آدمای عادل آسته

و گوشای شی سون ناله-و-فریاد ازوا.

۱۶ رُوی خُداوند دَ ضِدِ آدمای بدکار آسته

تا یاد-و-بُود ازوا ره از رُوی زمی ریشه کن کنه.

۱۷ وختیکه آدمای عادل ناله-و-فریاد مونه،

خُداوند آواز ازوا ره میشنوه

و اونا ره از تمام مُشکلات-و-سختی های ازوا خلاص مونه.

۱۸ خُداوند نزدیکِ آدمای دِل‌میده یه

و کسای ره که روحاً ضربه خورده، نجات میدیه.

۱۹ رَنج-و-مُصِیبِتِ آدمِ عادلِ کَلو آسته،

لیکن خُداوند او ره از پگ شی خلاصی میدیه.

۲۰ او پگِ استغونای شی ره حِفْظِ مونه

که حتی یکی ازوا ام میده نموشه.

۲۱ آدمِ شَریر ره شرارت نابد مونه

و کسای که از آدمِ عادلِ بد بیره، محکوم موشه.

۲۲ خُداوند جانِ خدمتگرای خُو ره بازخرد مونه؛

و هیچ کُدمِ امزُو کسا که دزُو پناه میگیره، محکوم نموشه.

طلبِ کومک از خُداوند دِ خِلافِ دُشمننا

زبُورِ داوود.

۳۵ ^۱ آی خُداوند، قد کسای مُخالفَت کُو که قد ازمه مُخالفَت مونه
و قد کسای جنگ کُو که قد ازمه جنگ موكُنه.

^۲ سِپِرِ کُنه و سِپِرِ ریزه ره بگِیر

و دِ کومک مه باله شو.

^۳ نِیزه و تَوَر خُو ره بُر کُو

و دِ دَمِ رُوی کسای که مَره دُمبال مونه ایسته شو؛

دِ جان مه بگِی: "نِجات دِهِنده تُو ما اَسْتُم."

^۴ کسای که قَصَدِ گِرِفْتونِ جان مَره دره،

بِیل که شرمِنده و رَسوا شُنه؛

کسای که دِ ضِد مه تَوَطِیه مونه،

بِیل که پس بگرده و خِجَل-و-سِرْحَم شُنه.

^۵ بِیل که اونا رَقَمِ کاه دِ دَمِ باد بَشه

و ملایکِه خُداوند اونا ره هِی کُنه.

^۶ بِیل که راه ازوا تریک و لَخَشَنْدُک بَشه

و ملایکِه خُداوند اونا ره دُمبال کُنه،

^۷ چراکه اونا بِدُونِ دِلِیل دِ سِرِ راهِ مه دام ره دِ مَنِه چاه تاشه کد؛

اونا بِدُونِ سَبَبِ بَلَدِه گِرِفْتونِ جان مه چاه کُند.

^۸ بِیل که تباهی بے خبر دِ بِلِه ازوا بییه

و اونا دِ دامی که بَلَدِه ازمه تاشه کده، گِرِفْتار شُنه؛

بِیل که اونا دِ چَنگِ تباهی اُفتده نابُود شُنه.

^۹ اوخته جان مه دِ حُضُورِ خُداوند خوشی مونه

و بَلَدِه نِجات از جَانِبِ اَزُو خوشحال موشه.

^{۱۰} تمامِ اسْتِغونای مه مَوگِیه:

"آی خُداوند، کی رَقَمِ اَزتُو اَسْتِه؟

تُو آدمِ مَظْلُوم ره از دِستِ کسای خلاص مونی که اَزُو کده زورثویه،

و آدمِ مُسکین و بیچاره ره از دِستِ کسای که او ره غَارَت مونه."

^{۱۱} شاهدای کینه‌توز باله موشه

و از مه چیزای ره پُرسان مونه که ما خبر ندرم.

۱۲ اونا جواب نیکی مَره قد بدی میدیه
و جان مَره نومیید-و-درمنده مونه.
۱۳ لیکن وختیکه اونا ناجور موشد،
ما پلاس موبوشیدم؛
ما جان خور ره قد روزه گرفتو رنج میددُم.
و غتیکه دُعای مه بے جواب پس میمد،^a
۱۴ ما ماتم کده مورفتم،
رقمی که موگفتی بلده دوست یا برار خور ماتم موکنم؛
و مثل کسی که بلده آبه خور سوگواری مونه، از شدتِ غم خم مخوردم.
۱۵ لیکن وختیکه ما افتدُم،
اونا خوشحالی کده دَ گرد مه جم شد،
امو آدمای بے پاس دَ بله مه جم شد
کسای که بلده مه ناشنخته بود، بدونِ دمراسی مَره تکه-و-پاره کد.
۱۶ اونا مثلِ آدمای بے وقار که دَ مهمانی ها ریشخندی موکنه،
دَ بله مه دندوخیی کد.

۱۷ یا مولا، تا چی وخت ای حالت ره توخ مونی؟
جان مَره از شرِ ازوا خلاص کو
و زندگی^b مَره از چنگِ شیرای غران.
۱۸ اوخته ما تو ره دَ مینکل جماعتِ کته شکر-و-بیباس مونم
و دَ بینِ مردُم کلو حمد-و-ثنای تو ره موگیم.
۱۹ نیل که دشمنای خاین مه دَ بله مه خوشی کنه
و کسای که بے دلیل از مه بد موره، دَ بله مه چشمک بزنه،
۲۰ چراکه اونا از صلح-و-صفا توره نموگیه،
بلکه دَ ضدِ کسای که دَ زمی آرام آسته،
توره های پُر از حيله-و-مکر میسنجه.
۲۱ اونا دان خور ره دَ ضد مه کته واز کده موگیه:
”هه هه! چیمای مو دیده.“
۲۲ آی خداوند، تو کارِ ازوا ره دیدی،
چپ نشی!
یا مولا، از مه دور نبش!
۲۳ ورخی و دَ دفاع مه باله شو،
آی خداوند، خدای مه، دَ داد مه برس!

^a ۳۵:۱۳ دَ جای «بے جواب پس میمد» دَ زیونِ عبرانی «پس دَ بغل مه میمد» نوشته یه. ^b ۳۵:۱۷ دَ جای «زندگی» دَ زیونِ عبرانی «یگانه»

۲۴ آی خُداوند، خُداى مه، دَ مُطابقِ عدالتِ خُو مَرِه دَ حق مه برسن.
و نَیل که اونا دَ بِلِه مه خوشی کُنه.

۲۵ نَیل که اونا دَ دلِ خُو بُگِیِه: ”اینه، مو دَ آرزویِ خُو رَسیدی!“
نَیل که بُگِیِه: ”مو اُو ره قُورت کدی!“

۲۶ کسای که بخاطرِ بلا-و-مُصِیبت مه خوشی مُونه،
بیل که پگِ ازوا شرمینده و خجلِ شُنه؛

کسای که خود ره دَ بِلِه مه کُنه کُنه مُونه،
بیل که قد شرم و رسوایی پوشنده شُنه.

۲۷ کسای که دَ آرزویِ عادِلِ حسابِ شُدون مه آسته،
بیل که آوازِ خوشی بُر کُنه و خوشحالِ بَشِه،

و دایمِ بُگِیِه: ”خُداوند بزرگ آسته

که از سلامتیِ خدمتگارِ خُو خوشحالِ موشه.“

۲۸ اوخته زبون مه عدالتِ تُو ره بیانِ مُونه
و حمد-و-ثنایِ تُو ره تمامِ روزِ مَوگِیِه.

راهِ بدکارا و فِیض-و-رَحمتِ خُدا

بلدِه سردستهِ خاننده ها. زبُورِ داوودِ خدمتگارِ خُداوند.

۱ خطایِ آدمِ شَریر از مَغزِ دِلِ اَزُو بے دادِ مُونه؛
ترسِ خُدا دَ پیشِ چیمایِ اَزُو نییه.

۲ چُون اُو خود ره دَ نظرِ خُو تعریف-و-توصیفِ مُونه،
دَ اندازه که گُناهِ شیِ بلدِه اَزُو معلومِ نَمُوشه تا از شیِ بدِ بُبره.

۳ تورایِ دانِ اَزُو شرارتِ و حیلِه-و-مَکرِ آسته؛
اُو کارِ عاقِلانه و انجامِ دَدونِ کارِ نیکِ ره ایله کده.

۴ اُو دَ جاگِه خُو نقشه هایِ بدِ میکشه؛
و راهی ره پیشِ گِرَفته که خُوبِ نییه.
اُو از شرارتِ بدِ نَمُوبره.

۵ آی خُداوند، رَحمتِ تُو تا آسمونا میرسه
و وفاداریِ تُو تا اُورِ ها.

۶ عدالتِ تُو رقمِ کوه هایِ قیلِ آسته
و قضاوتِ تُو مثلِ غُوجیِ هایِ کُنه.

آی خُداوند، تُو انسان و حیوان ره دَ پناهِ خُو نگاهِ مونی.

۷ آی خُدا، رَحمتِ تُو چِقَس باارزشِ آسته.

بَنی آدَمَ دَ زَبِرِ سَایِه بَالِ هَایِ تُو پَنَاهِ مِیَگیرِه؛
۸ از نِعْمَتِ پَرِیْمونِ خانِه تُو سیرِ موشِه
و تُو از درِیایِ خوشیِ هَایِ خُو دَزوا وُجیدلجیِ مونی.
۹ چُونِ چِشمِه حَیاتِ دَ پِیشِ از تُو یِه
و دَ وِسیلِه نُورِ از تُو مو نُورِ حَیاتِ رِه مِینگری.

۱۰ رَحْمَتِ خُو رِه بَلدِه کَسایِ کِه تُو رِه مِینخِشِه اِدامِه بَدی
و عِدالتِ خُو رِه بَلدِه کَسایِ کِه دِلِ رَاسِتِ اَستِه.
۱۱ نَبیلِ کِه پایِ آدَمایِ کِبری-و-مغرُورِ مَرِه لَغِه کُنِه
یا دِستِ آدَمایِ شَریرِ مَرِه هَیِ کُنِه.
۱۲ اَوْنِه، آدَمایِ شَریرِ-و-بَدکارِ اُفتَدِه!
اَوْنَا تاهِ اَندِختِه شُدِه و تَواناییِ بالِه شُدو رِه نَدَرِه.

سرنوشتِ آدَمایِ شَریرِ و آدَمایِ نِیکِ

زَبُورِ داوُود.

۳۷^۱ بِخاطِرِ آدَمایِ شَریرِ خُودِ رِه رَنجُورِ نَکُو
و حَسَدِ بَدکارا رِه نَخور،
۲ چَراکِه اَوْنَا دَ زُودِیِ رَقْمِ عِلْفِ پِژْمُردِه موشِه
و مِثَلِ گیاهِ سَوزِ، خُشکِ.

۳ دَ خُداوندِ تَوَکُلِ کُو و نِیکِیِ کُو؛
دَ سِرزَمینِ خُو جَایِ-د-جَایِ شُو و وفاداریِ رِه نِگاهِ کُو.
۴ اوختِه از حُضُورِ خُداوندِ لِدَتِ موبِری،
و اُو آرزوِ هَایِ دِلِ تُو رِه دَزتُو مِیدیه.
۵ راه-و-طَریقِ خُو رِه دَ خُداوندِ تَسَلیمِ کَدِه
دَزو تَوَکُلِ کُو و اُو دِستِ دَ کارِ موشِه.
۶ اُو عِدالتِ تُو رِه مِثَلِ رُوشَنیِ صَبیحِ بَرَمَلا مُونِه
و حَقِ بُوَدونِ تُو رِه رَقْمِ اَفَتُو چَاشْتِ اَلّی.

۷ دَ حُضُورِ خُداوندِ چُپ-و-آرامِ بَشِ
و قَدِ صَبِر-و-حَوصِلِه اِنْتِظارِ شیِ رِه بَکَشِ.
بِخاطِرِ کَسیِ کِه دَ راه-و-طَریقِ خُو کامِیابِ اَستِه،
و نَقِشِه هَایِ شَریرانِه خُو رِه عَمَلیِ مُونِه، رَنجُورِ نَشُو.
۸ از قارِ دُورِیِ کُو و غَضَبِ رِه ایلِه بَدی.
خُودِ رِه رَنجُورِ نَکُو،

چراکه سُونِ شَرَارَتِ مُوْبِرِه.
۹ چُونِ مَرْدُمایِ بَدکارِ نَابُودِ مُوشِه،
لیکنِ کَسایِ که دَ اُمیدِ خُداوندِ آسْتِه، وارِثِ زَمیِ مُوشِه.
۱۰ بعدِ ازِ یِگِ زَمانِ کُوتاه، اَدَمِ شَریرِ دِیگِه وَجُودِ نَمیدَشْتِه بَشِه؛
و هَرچِیَقَسِ که اُو رِه بُپالی، پیدَا نَمُوشِه.
۱۱ مَگَمِ اَدَمایِ حَلیمِ وارِثِ زَمیِ مُوشِه،
و ازِ پَریمونیِ صُلح-و-سَلامتیِ لِدَّتِ مُوْبِرِه.

۱۲ اَدَمِ شَریرِ دَ ضِدِّ اَدَمِ عَادِلِ تَوَطیِه مُونِه
و دَ بِلِه شیِ دَندوخیِ مُوکنِه؛
۱۳ لیکنِ خُداوندِ دَ بِلِه اَدَمِ شَریرِ خَنده مُونِه،
چُونِ اُو مِینگرِه که روزِ بازخاستِ اَزو مِییه.
۱۴ اَدَمایِ شَریرِ شَمشیرِ رِه مِیکشه
و کَمو رِه حَمِ مِیدیه،
تا مَرْدُمایِ غَریبِ و مُحتاجِ رِه تاهِ پورته کُنِه
و اَدَمایِ رِه که دَ راهِ راستِ مورِه، دَ قتلِ پَرسَنِه.
۱۵ لیکنِ شَمشیرایِ ازوا دَ دِلِ خودونِ شیِ دَرِ مِییه
و کَمونِ هایِ ازوا مِیده مُوشِه.

۱۶ داراییِ کمِ یِگِ اَدَمِ عَادِلِ بَهترِ آسْتِه
ازِ مال-و-دَوْلتِ پَگِ شَریرِو.
۱۷ چُونِ بازویِ اَدَمایِ شَریرِ مِیده مُوشِه،
لیکنِ خُداوندِ پُشتیوانِ اَدَمایِ عَادِلِ آسْتِه.

۱۸ خُداوندِ ازِ روزایِ اَدَمایِ عَادِلِ باخبرِ آسْتِه
و میراثِ ازوا اَبَدیِ آسْتِه.
۱۹ اُونَا دَ زَمانِ بَلا-و-مُصِیبتِ شَرمنده نَمُوشِه؛
و دَ روزایِ قحطیِ خوراکِ پَریمو دَرِه،
۲۰ لیکنِ اَدَمایِ شَریرِ نَابُودِ مُوشِه،
و دُشمنایِ خُداوندِ رَقَمِ نُوربندیِ علفچَرها زُودگذرِ آسْتِه که ازِ بَینِ مورِه،
اُونَا مِثِلِ دُودِ اَلیِ کَمِ مُوشِه.

۲۱ اَدَمِ شَریرِ قرضِ مِیگیرِه و پَسِ نَمِیدیه،
لیکنِ اَدَمِ عَادِلِ سَخیِ آسْتِه و بَخشیشِ کده مورِه،
۲۲ کَسایِ که ازِ خُداوندِ بَرکتِ پیدَا مُونِه، وارِثِ زَمیِ مُوشِه،

ولے کسای ره که خُداوند نالت مونه، اونا نابود موشه.

۲۳ اگه خُداوند از راه-و-طریق یگ آدم خوش بشه،
قدم های ازو ره مُستحکم-و-استوار مونه؛
۲۴ هرچیتس که او بوفته، سرنگون نموشه،
چراکه خُداوند دست ازو ره میگیره.

۲۵ ما جوان بودم و آلی پیر استم
و ما هرگز ندیدیم که آدم عادل پُرُمشت شده بشه
و اولادای شی نان گدایی کده بشه.
۲۶ او همیشه سخاوتمند استه و قرض میدیه؛
و اولادای ازو مایه برکت استه.

۲۷ از بدی دور شو و نیکی کو؛
اوخته تا ابد باقی مومنی،
۲۸ چراکه خُداوند انصاف ره دوست دره
و مومنین خو ره ایله نمیدیه.
اونا تا ابد محفوظ استه،
لیکن نسل آدمای شریر قطع موشه.
۲۹ آدمای عادل وارث زمی موشه
و تا ابد دز شی زندگی مونه.

۳۰ دان آدم عادل حکمت ره بیان مونه
و زبون ازو د انصاف توره موگیه.
۳۱ شریعت خُدای آدم عادل د دل شی استه؛
امزی خاطر پایای ازو نمیلخشه.
۳۲ آدم شریر د گیتته آدم عادل استه
و قصد کشتون شی ره دره،
۳۳ لیکن خُداوند او ره د دست آدم شریر ایله نمونه
و غیتیکه د محاکمه آورده شد، ام نمیله که محکوم شنه.
۳۴ د خُداوند امید کو و راه-و-طریق ازو ره نگاه کو
و او تو ره وارث زمی جور کده سریلند مونه؛
اوخته تو نابودی آدمای شریر ره مینگری.

۳۵ ما یگ آدم شریر و ظالم ره دیدم؛

که رقمِ درختِ سَوُزِ خود ره بَرْتُو و بلند کده مورفت،
۳۶ لیکن او از بین رفت و دیگه وجود نداشت.
هرچیتس که او ره پالیدم، او پیدا نشد.

۳۷ آدمای بے عیب ره توخ کو و آدمای راستکار ره بنگر،
چون عاقبت ازوا صلح-و-سلامتی آسته.
۳۸ لیکن آدمای خطاکار پگ شی نابود موشه
و عاقبت آدمای شریر نابودی آسته.

۳۹ نجاتِ آدمای عادل از طرفِ خداوند مییه؛
او د غیتِ مشکلات-و-سختی بلده ازوا قلعه مستحکم آسته.
۴۰ خداوند دزوا کومک مونه و اونا ره خلاصی میدیه؛
اونا ره از چنگِ مردمای شریر خلاص مونه و اونا ره نجات میدیه،
چراکه اونا د خداوند پناه موبره.

دُعای آدم رنج دیده

زبور داوود، بلده جلب توجّه خدا.

۱ آی خداوند، د غیتِ قار خو مره سرزنش نکو
و د وختِ غَضَبِ خو مره اصلاح نکو.

۲ چراکه تیرای تو د جان مه درآمده
و دست تو د بله مه تاه شده.

۳ بخاطرِ قار-و-غَضَبِ تو صِحْتَمَنْدِی د جسم مه نیسته؛
نه ام سلامتی د استغونای مه بخاطرِ گناه های مه.

۴ چون گناه های مه از سر پریده
و رقمِ بارِ گِرنِگ از زور مه کده گِرنِگتر شده.

۵ بخاطرِ لَوْدَگی مه

زخمای مره چرگ و ریم گرفته.

۶ ما خم خوردیم و بیخی دوقد شدیم؛

تمام روز ماتم کده میگردم،

۷ چراکه کمر مه پر از درد-و-سوزش شده

و صِحْتَمَنْدِی د جسم مه نیسته.

۸ توان دزمه نمنده و ما بیخی جوجو شدیم؛

ما بخاطرِ ناآرامی دل خو ناله-و-فیغان موم.

۹ یا مَولا، تمامِ آرزو های مه دَ پیشِ نظرِ تُو آسته؛
آه-و-نالِه مه از تُو تاشه نییِه.
۱۰ دِل مه میته، قُوت مه از مه رفته؛
و حتیِ روشنیِ چیمای مه ام دز مه نَمنده.
۱۱ دوستا و حتیِ رفیقای مه از خاطرِ زخمِ های مه خود ره گوشه میگیره
و همسایه گون مه دُور ایسته موشه.
۱۲ کسای که قَصِدِ گِرِفَتونِ جانِ مَره دَره، دام میله،
کسای که دَ تلاشِ ضررِ رَسندو دَزمه یه، دَ باره نابودی مه توره مُوگیه
و تمامِ روز دَ فِکِرِ خیانتِ کدو آسته.

۱۳ لیکن ما رقمِ آدمِ کَرِ نَمیشنوم،
و رقمِ آدمِ گَنگه توره نَموگیم.
۱۴ آره، ما مثلِ کسی شدیم که نَمیشنوه
و دَ زبون شی کُدم جواب نییِه.
۱۵ لیکن آی خُداوند، ما چیم دَ راهِ ازتو آستم،
و تُو، آی خُداوند، خُدای مه، دُعای مَره قبول مونی.
۱۶ چُون ما قد خُو گُفتُم: ”نَشنه که اونا دَ بِلِه مه خوشی کُنه،
و غَیتی که پای مه میلخشه خود ره دَ بِلِه مه کته کته کُنه.“

۱۷ چُون نزدیک آسته که بُفتُم
و دَرِد-و-رَنج مه همیشه قد مه آسته.
۱۸ ما گُناه خُو ره اقرار موم
و بخاطرِ خطای خُو غَمگی آستم.
۱۹ دُشمنای مه قوی و زورِتو آسته
و کسای که بَدونِ دَلیل از مه بد موبره کلو یه.
۲۰ امو کسا که دَ عَوَضِ نیکی مه بدی مونه،
اونا دَ خِلاف مه آسته، فقط بخاطری که پُشتِ نیکی میگردم.

۲۱ خُداوندا، مَره ایله نَکو!
آی خُدای مه، از مه دُور نَبش!
۲۲ بلده کومک مه عَجَله کُو،
یا مَولا، که نِجاتِ دِهنده مه آستی.

زندگی انسان پُر از رنج و زودگذر آسته
بلده یدوتون سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۳۹^۱ ما قد خُو كُفْتُمْ: "فكر خُو ره سُون راه-و-رفتار خُو ميگيرم
تا قد زيون خُو گناه نكتم؛

ما دان خُو ره قد لغام اداره مونم
تا وختيکه آدمای شرير دَ نرديک مه بشه."

۲ ما چپ و آرام بودم،
و توره خوب ام نموكُفْتُمْ،
وله درد-و-رنج مه کلو شد

۳ و دل مه دَ سینه مه دَر گرفت.
وختيکه چورت ميزدم، آتش آنگه موكد؛
اوخته دَ زيو آمده كُفْتُمْ:

۴ "خداوندا، آخرِ زندگي مَره بلده مه معلومدار كو
و تعدادِ روزاي عُمَر مَره؛

بيل كه بدنم كه زندگي مه چيقس زودگذر آسته.
۵ تو روزاي زندگي مَره يگ قريش جور كده و بس،
و عُمَر مه دَ نظر تو هيچ آسته.

واقعا كه عُمَر هر انسان كلوتر از يگ نفس كشيده و نييه. سلاه.
۶ يقينا انسان ساپه آسته كه درگذره،
اونا بے فايده تپ-و-تلاش مونه؛

اونا مال-و-دارايي جم مونه و نميدنه كه كي صاحب شي موشه.

۷ و آلي، اي خداوند، ما چيم دَ راه چيزخيل بشم؟
اميد مه دزئو يه.

۸ مَره از چنگ پگ خطاهای مه خلاص كو
و مَره ريشخندِ آدمای لوده جور نكو.

۹ ما گنگه شدیم و دان خُو ره واز نميتتم،
چون تو اي كار ره كده.

۱۰ بلا-و-مصيبت خُو ره از مه دور كو؛

ما از صربه های دست تو از بين مورم.

۱۱ تو انسان ره بخاطر گناه شي قد جزا ها سرزنش موني
و چيزاي دوست-دشتني شي ره مثل كويه آلي موخوري.

يقينا كه عُمَر هر انسان كلوتر از يگ نفس كشيده و نييه. سلاه.

۱۲ خُداوند، دُعای مَرِه بَشَنُو
و د ناله-و-فرباد مه گوش بَدی.
آو دِیدِه مَرِه ناپِیده نَگیر،
چُون ما د پیش تُو رِقَم یِگ مِهمو اَسْتُم
و رِقَم یِگ مُسافر، مِثَلِ بابِه کَلونای خُو.
۱۳ نِگاهِ حَشَم اَلُو د خُو ره از مه دُور کُو تاکه ما بسم لَبَخند بَزْنُم،
پیش ازی که از دُنیا بورم و وُجود نَدشته بَشْم.”

خُداوند د دادِ خِدْمَتگار خُو مِیرسه
بلدِه سَرِدِستِه خانِنده ها. زبُور داوود.

۴. ۱ ما قد صبر-و-خَوصِلِه چِیم د راهِ خُداوند شِشْتُم
و اُو دزمه مایل شُدِه ناله-و-فرباد مَرِه شِینید.
۲ اُو مَرِه از چاهِ ناپُودی بُر کد
و از مَنِه گِل-و-لِی کَشید
و پایای مَرِه د بِلِه قاده ایشته
قَدَم های مَرِه مُسْتَحکم کد.
۳ اُو سَرُودِ نُو د دان مه اَندخت،
سَرُودِ سِبتایشِ خُدای مو ره.
عَدْر کسا ای چِیزا ره دِیدِه ترس مُوخوره
و تَوَكُّلِ خُو ره د خُداوند مُونِه.

۴ نیک د بَخْتِ آدمی که د خُداوند تَوَكُّلِ دره
و سُونِ آدمای کِبری-و-مغرُورِ نَموره،
سُونِ کسای که از دروغِ پِیروی کده گُمراه موشه.
۵ ای خُداوند، خُدای مه، کارای عَجیب که تُو کد عَدْر کَلو اَسْتِه،
امِچنان فِکرای که بلدِه ازمو دَری؛
هیچ کس قد از تُو برابرِی نَمیتنه.
اگه ما بِخائِم که کارای تُو ره بیان کده د بارِه ازوا نَقْل کَنم،
اونا از حِساب بُر اَسْتِه.

۶ تُو د قُربانی و هدیه دِلچسپی نَدری
و از مه قُربانی سوختنی و قُربانی گُناه طَلَب نَکدی،
بلکه گوشای مَرِه واز کدی.
۷ اوخته گُفْتُم: ”اینه، ما حاضر اَسْتُم.
د طومارِ نِوشته های مُقَدَّس د بارِه مه نِوشته شُدِه:

^۸ خوشی مه د انجام ددون خاست-و-اراده ازتو یه، آی خدای مه؛
شریعت تو د دل مه نوشته یه.

^۹ ما خوشخبری عدالت ره
د مینکل جماعت کته إعلان کردیم؛
اینه، ما لب های خو ره بند نکدیم،
تو میدنی، آی خداوند.
^{۱۰} ما عدالت تو ره د دل خو تاشه نکدیم،
بلکه از وفاداری و نجات تو توره گفتیم
و رحمت و راستی تو ره از جماعت کته پوشیده نگاه نکدیم.

^{۱۱} آی خداوند، رحمت خو ره از مه دریغ نکو؛
بیل که محبت و وفاداری تو دایم از مه حفاظت کنه،
^{۱۲} چراکه بلاهای بی حساب گرد مره گرفته؛
گناه های مه مره د چنگ خو گرفته و ما دیده نمیتیم،
گناه های مه از مویای سر مه کده کلو یه،
دل مه از حال رفته.

^{۱۳} آی خداوند، از روی لطف خو مره خلاصی بدی؛
خداوندا، د کومک مه عجله کو.
^{۱۴} کسای که قصد گرفتون جان مره دره تا او ره نابود کنه،
بیل که پگ ازوا شرمینده و سرخم شنه؛
کسای که میل دره دزمه ضرر برسنه،
بیل که عقب نشینی کده رسوا شنه.

^{۱۵} کسای که د بله مه هه هه مونه
بیل که از شرمندگی د گور در بییه.^a
^{۱۶} لیکن کسای که د طلب ازتو یه،
پگ شی د حضور تو خوشی کنه و خوشحال بشه؛
کسای که نجات تو ره دوست دره،
دایم بگیه: "خداوند بزرگ آسته!"

^{۱۷} لیکن ما غریب و محتاج استم،
یا مولا، د فکر مه بش.
تو مددگار و نجات دهنده مه آستی؛

^a ۴۰:۱۵ د جای «د گور در بییه» د زیون عبرانی «وحشت زده شنه» نوشته یه.

دیر نکو، آی خدای مه.

دُعای آدمِ ناجور

بلده سردسته خاندنه ها. زبور داوود.

۱ نیک د بخت کسی که د فکر آدمای غریب آسته؛

د روز بلا-و-مصیبت خداوند او ره نجات میدیه.

۲ خداوند ازو محافظت مکنه و او ره زنده نگاه مونه؛

او د زمی برکت یافته کوی موشه

و خدا او ره د آرزوی دشمنای شی تسلیم نمونه.

۳ خداوند او ره د جاگه ناجوری شی قوت میدیه

و او ره از ناجوری شی شفای کامل میدیه.

۴ ما گفتیم: "خداوندا، د حق مه رحیم بش؛

و جان مره شفا پدی، چراکه ما د ضد تو گناه کدیم."

۵ دشمنای مه از روی کینه د باره مه مویه:

"او چی غیت مومره و نام شی گل موشه؟"

۶ وختیکه د پرسیدون مه مییه، تورای پوچ-و-بے فایده مویه

و د دل خو شرارت ره جم مونه؛

غیتیکه برو موره، او ره نقل مونه.

۷ تمام کسای که از مه بد موبره، یگجای شده د ضد مه شک شک مکنه؛

و د ضد مه توطیه مونه.

۸ اونا مویه: "یگ بلای بد د بله ازو آمده؛

د جای که خاو کده دیگه هرگز باله نموشه."

۹ حتی دوست جانبرابر مه که د بله شی اعتماد داشتیم

و نان-و-نمک مره موخورد،

استین خو ره د ضد مه بر زد.^a

۱۰ لیکن تو، آی خداوند، د حق مه رحیم بش

و مره رست کو تا جزای ازوا ره بدیم.

۱۱ امزی ما میدنم که تو از مه خوش-و-راضی آستی،

چون نمیلی که دشمنون مه د بله مه پیروز شه.

۱۲ تو بخاطر صداقت-و-راستی مه پشتیوان مه بودی

و همیشه مره د حضور خو برقرار نگاه مونی.

^a ۴۱:۹ د زبون عبرانی مویه: "بوربی خو ره د ضد مه باله کد."

۱۳ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدایِ إِسْرَائِیل،
از اَزَل تا اَبَدًا اَباد. آمین و آمین.

بَخْشِ دَوِّم

أَمِید کدو دَ خُدا دَ غَیْتِ پَرِیشانی

بَلَدِه سَرِدِستِه خَانِنْدِه ها. قَصِیدِه بَنی قورَح.

۴۲^۱ اُمُو رَقْم کِه اَهُو دَ جوی های اَو شَوَقِ کَلو دَرِه،
اُمُو رَقْم، اَی خُدا، جان مِه دَ شِدَّت دَ شَوَقِ اَزتُو یِه.

۲ جان مِه تَشْنِه خُدا اَسْتِه، تَشْنِه خُدا ی زِنْدِه؛

چی وخت مِیتنم بَیْم و دَ حُضُورِ خُدا حاضِر شَنم؟

۳ آویدِه های مِه شاو و روز خوراک مِه اَسْتِه،

چراکِه تمامِ روز مَرْدُم دَزمه مُوگیه: "خُدا ی تُو کُجا یِه؟"

۴ جان مِه شِکْنَجِه مُوشِه،^a

وختیکِه اینی چیزا رِه دَ یاد خُو مِیرم:

کِه چی رَقْم قَد جماعت مَوْرَفْتُم

و اُونَا رِه دَ خانِه خُدا راهنمایی مُوکْدُم،

قَد آوازِ خوشی و شُکرگُزاری

دَ پِیشِ رُوی جمعیّتِی کِه عَید مِیگِرِفْت.

۵ اَی جان مِه، چرا رَنجُور-و-اَفْسُردِه اَسْتی؟

چرا دَ وُجُود مِه پَرِیشان اَسْتی؟

دَ خُدا اُمِید کُو،

چُون ما بَسْم اُو رِه حمد-و-ثنا مُوگیْم،

اُمُو رِه کِه نِجات از حُضُورِ اَزو مِیبه و خُدا ی مِه اَسْتِه.

۶ جان مِه دَ وُجُود مِه رَنجُور-و-اَفْسُردِه یِه؛

امزی خاطر از سَرزَمینِ اَرْدُن

و قُلّه های جِرمون، از کوهِ مِصعار

ما تُو رِه یاد مُونم.

۷ یِگ چُقُوری دِیگِه چُقُوری رِه کُوی مُونِه،

دَ وِسیلِه صَدایِ شَرشَرِه های اَو تُو؛

تمامِ جَلپِه ها و سیلِ های مُصِیبتِ تُو

از بِلِه مِه تِیر شُدِه.

^a ۴۲:۴ دَ زبونِ عِبرانی «جان خُو رِه مِیریزنم» نوشته یِه.

۸ دَ غَیْتِ رُوزِ، خُداوند رَحمتِ خُو ره عطا مُونه
و دَ وختِ شاو، سُرودِ ازو قد مه آسته،
دَ عِنوانِ دُعا دَ پِیشِ خُداى زِندگى مه.

۹ دَ خُدا كه قاده-و-پناهگاهِ مه آسته مُوگم:
”چرا مَره پُرْمُشت كده؟
چرا ما بخاطرِ ظُلمِ دُشمو
ماتَم كده بَگَرْدَم؟“
۱۰ وختيكه دُشمنای مه مَره طعنه ميديه،
استُغونای مه جَو جَو مُوشه،
چُون تمامِ روز دَزمه مُوگه:
”خُداى تُو كجا آسته؟“

۱۱ آى جان مه، چرا رنجور-و-افسرده آستى؟
چرا دَ وِجود مه پريشان آستى؟
دَ خُدا اُميد كُو،

چُون ما بسم اُو ره حمد-و-ثنا مُوگيم،
اُمُو ره كه نجات دِهنده جان مه و خُداى مه آسته.

۱۲ آى خُدا، دَ داد مه بَرَس
و از حق مه دَ برابرِ قَوْمِ بے خُدا دِفاع كُو؛
مَره از چنگِ مَرْدُمای مكار و بے انصافِ خلاص كُو.
۲ چُون تُو خُدا آستى، پناهگاهِ مه.

چرا مَره از خُصُورِ خُو راندى؟
چرا بخاطرِ ظُلمِ دُشمو ماتَم كده بَگَرْدَم؟
۳ نُور و حقيقتِ خُو ره رِيبى كُو تا مَره هِدَايَتِ كُنه،
بيل كه اونا مَره دَ كوهِ مُقَدَّسِ تُو و دَ جاي بُود-و-باش تُو بَبَره.
۴ اوخته ما دَ قَرَبانگاهِ خُدا مورَم،
دَ پِيشِ خُداى كه مَنبِعِ خوشى و خوشحالى مه آسته.

آى خُدا، خُداى مه،
ما تُو ره قد بَرِيطِ سِتائيش مُونم.
۵ آى جان مه، چرا رنجور-و-افسرده آستى؟
چرا دَ وِجود مه پريشان آستى؟
دَ خُدا اُميد كُو،

چُون ما بسم اُو ره حمد-و-ثنا مُوگيم،
اُمُو ره كه نجات دِهنده جان مه و خُداى مه آسته.

درخواست بلده کومک بعد از شکست

بلده سردسته خاننده ها. قصیده بنی قورح.

۴۴^۱ آی خُدا، مو قد گوشای خُو شِنیدے؛

بابه کلونای مو دَز مو نَقْل کده

که تُو دَ دُورونِ ازوا چیز کار کدی،

دَ زمانِ قدیم.

^۲ تُو قد دِستِ خود خُو مِلَّتْ ها ره بُر کدی

و بابه کلونای مو ره دَ سرزمینِ ازوا جای-د-جای کدی؛

تُو قوم ها ره دَ مُصِیبتِ گِرِفْتار کدی،

لیکن بابه کلونای مو ره تَرَقی دَدی.

^۳ اونا دَ وسیله شمشیر خُو ای سرزمین ره نَگِرِفْت،

و نه ام بازوی خودِ ازوا اونا ره پیروز کد،

بلکه دِستِ راست و بازو و نُورِ حُضُورِ ازتُو اونا ره پیروز کد؛

چراکه تُو ازوا راضی بُودی.

^۴ آی خُدا، تنها تُو پادشاهِ مه آستی؛

حُکم کُو که پیروزی ها نصیبِ اولاده یعقوب شنه.

^۵ دَ کومکِ ازتُو مو دُشمنای خُو ره وادار مونی که عَقَبِ نِشینی کُنه

و دَ وسیله نامِ ازتُو مو مُخالِفای خُو ره پایمال مَوکنی.

^۶ ما دَ کمون خُو تَوَکَل نَمُوئم،

و شمشیر مه ام مَره نِجات دده نَمِیتنه؛

^۷ بلکه تُو مو ره از دِستِ مُخالِفای مو نِجات دَدے

و کسای ره که از مو بَد مَویرد شرمینده-و-سرخم کدے.

^۸ تمامِ روز مو دَ بِلَه خُدا اِفْتِخار مونی؛

و مو نامِ تُو ره تا اَبَد سِتایش مونی. سیلاه.

^۹ مگم آلی تُو مو ره دُور پورته کدے و مو ره رَسوا کدے

و قد لشکر های مو دَ جنگ نَموری.

^{۱۰} تُو مو ره وادار کدی که دَ دُشمو پُشت گَشْتنده دُوتا کُنی

و مُخالِفای مو بلده خُو وُلجه گِرِفْت.

^{۱۱} تُو مو ره رقمِ گوسپندوی جور کدی که بلده کُشتار^a آسته،

تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتْ ها تِیت-پَرک کدی.

^{۱۲} تُو قوم خُو ره دَ هیچ سَودا کدی

^a ۴۴:۱۱ دَ جای «کُشتار» دَ زبونِ عبرانی «خوراک» نوشته یه.

و از سودای ازوا کُدم فایده نکدی.

۱۳ تُو مو ره دَ پیشِ همسایه‌گون مو خار-و-حقیر کدے،
مایه ریشخندی و پوزخندی کسای که دَ گرد-و-بر مو آسته.

۱۴ تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتْ ها یگِ مِثال جور کدے؛
مردُمِ قومِ ها سر خُو ره شور دده دَ بِلِه مو خنده مونه.

۱۵ تمامِ روز رسوایی مه دَ پیشِ نظر مه آسته
و رُوی مه قد شرم پوشنده شده،

۱۶ بخاطرِ آوازِ کسای که طعنه میدیه و دَو میزنه،
بخاطرِ دُشمو و انتقام گیرنده.

۱۷ یگِ امزیا دَ بِلِه مو آمده،

ولے مو تُو ره پُرمُشت نکدے
و دَ عهد تُو خیانت نکدے.

۱۸ دِلِ های مو پس تاو نخورده
و پایای مو از راه-و-طریقِ ازتُو کج نرفته.

۱۹ ولے تُو مو ره جو جو کده
دَ جای شغال ها ایله کدی
و قد سایه مرگ پوشندی.

۲۰ اگه مو نامِ خُدای خُو ره پُرمُشت موکدی
یا دستای خُو ره بلده دُعا سُونِ خُدای بیگنه باله موکدی،

۲۱ آیا خُدا ای ره پی نَمُورِد؟

چُونِ اُو از رازهای دِلِ باخبر آسته.

۲۲ بخاطرِ ازتُو مو تمامِ روز کُشته موشی
و رقمِ گوسپندوی حسابِ موشی که بلده کُشتار آسته.

۲۳ یا مولا، باله شو! چرا خود ره دَ خاو زدے؟

وَرخِی و مو ره تا اَبَدِ دُور پورته نکُو!

۲۴ چرا رُوی خُو ره تاشه مونی

و مُصِیبت و مَظْلُومِیَّتِ مو ره نادیده میگیری؟

۲۵ چُونِ جان مو دَ خاک برابر شده

و جِسْم^a مو نَقْشِ زمی شده.

۲۶ باله شو و دَ کومک مو بیه؛

بخاطرِ رَحْمَتِ خُو مو ره نجات بدی.

^a ۴۴:۲۵ دَ جای «جِسْم» دَ زبونِ عبرانی «کوره» نوشته یه.

سرود توی شاهانه

بلده سردسته خاینده ها. د صوت «گل سوسن» خنده شنه. قصیده بنی قورح. سرود عاشقانه.

۴۵
۱ دل مه د وسیله کلام نوریند د تپش آمده؛
ما شعر خوره د وصف پادشاه موگیم؛
زیون مه مثل قلم یگ نویسنده لایق آماده یه.

۲ تو د مینکل بنی آدم نوریندترین آستی
و از لبای تو فیض موباره؛
امزی خاطر، خدا تو ره بلده همیشه برکت دده.
۳ آی مرد قوی، شمشیر خوره د کمر خو بسته کو
که شان و شوکت تو آسته.
۴ قد شوکت-و-جلال خو پیروزمندانہ پیش بورو،
د بله راستی، فروتنی و عدالت سوار شو؛
دست راست تو بلده تو کارای باهیبت یاد بدیه.
۵ تیرهای تو تیز آسته؛
ملت ها د تی پای تو موفته؛
تیر ها د دل دشمنای پادشاه در مییه.

۶ آی مسح شده خدا، تخت تو تا ابدالابد برقرار مومنه؛
تیاق پادشاهی تو تیاق عدالت-و-انصاف آسته.
۷ تو عدالت ره دوست دری و از شرارت بد موبری؛
امزی خاطر خدا، خدای تو، تو ره قد روغون خوشی
کلوتر از رفیقای تو مسح کده.

۸ کالاهای تو پگ شی د وسیله مر و عود و سلیخه خوشبوی شده.^a
از قصر های که توسط عاج^b نقش-و-نگار شده، آواز موسیقی^c تو ره خوش مونه.
۹ دخترن پادشایو د مینکل خائونوی باشرف-و-باعزت تو آسته؛
د دست راست تو، ملکه قد طلای اوفیری مزین شده ایسته یه.

۱۰ آی دختر، بشنو و بنگر و خوب گوش بگیر:
قوم خوره و خانه آته خوره پرمشت کو،
۱۱ تا پادشاه گرفتار نوریندی تو شنه.

ازی که او بادار تو آسته، خود ره د برابر شی خم کو.

^a ۴۵:۸ «مر و عود و سلیخه» مواد خوشبوی آسته که از شی عطر جور موشه. ^b ۴۵:۸ «عاج» یگ مواد آسته که از دندون حیوانا، خصوصاً از دندونای فیل د دست مییه. ^c ۴۵:۸ د جای «موسیقی» د زیون عبرانی «تارها» نوشته یه.

۱۲ مردُمِ صُورَهٗ قَدِ سَوَغاتِ خُو مِیِیه،
و آدمایِ ثُرَوْتَمَنَدِ قَوْمِ رِضامَنَدی اَز تُو رِه طَلَبِ مُونِه.
۱۳ دُخترِ پادشاهِ کامِلاً باشِکوه-و نُو رِیَنَد دَ مَنِه اُتاقِ خُو اَسْتِه
و کالایِ شی قَدِ طِلاً دِستِ دوزی شُدِه.
۱۴ قَدِ کالایِ دِستِ دوزی شُدِه شی، اُو رِه دَ پِیشِ پادشاهِ مِیرِه،
شاه-بالا هایِ شی که دُخترِ خانه اَسْتِه و اَز پُشتِ اَزُو مِیِیه، ام دَ پِیشِ پادشاهِ اُورده موشه؛
۱۵ اونا قَدِ خوشی و خوشحالی اُورده موشه
و دَ قَصْرِ پادشاهِ دَر مِیِیه.

۱۶ آی پادشاه، باچه هایِ تُو دَ جایِ بابِه-کلونایِ تُو تکیه مُونِه؛
تُو اونا رِه دَ سراسرِ زمی حُکمرانا جور مونی.
۱۷ ما نامِ تُو رِه دَ تمامِ نسلِ ها مشهور موم؛
پس قومِ ها تا اَبَدُالْاَبادِ تُو رِه تعریف-و-توصیف مونه.

خُدا پناهگاهِ مو اَسْتِه

بلده سردسته خاننده ها. از باچه هایِ قورح. دَ صَوْتِ علاموت. سُرود.

۲۴۶ خُدا پناهگاه و قُوتِ مو اَسْتِه،
مَدَدگاری که دَ مُشکِلاتِ-و-سختیِ ها همیشه حاضرِ موشه.

۲ پس مو ترسِ نُمُوخوری، حتی اگه زمی دَ لَرزِه بیه
و کوه ها دَ مینکلِ دریاها تکانِ بُوخوره،
۳ حتی اگه اُوها غُرَشِ کده قفِ بَر کُنِه
و کوه ها از طُغیانِ شی شورِ بُوخوره. سیلاه.

۴ یگ دریاچه اَسْتِه که جویهایِ شی دَ شارِ خُدا خوشی میره،
دَ جایِ بُوْد-و-باشِ مُقَدَّسِ حضرتِ اعلیٰ.
۵ خُدا دَ مَنِه اَزُو اَسْتِه، پس اُو تکانِ نُمُوخوره؛
خُدا دَ غَیْتِ روزواز شُدو دَ کومکِ اَزُو مِیِیه.
۶ مِلَّتِ ها دَ شورِشِ مِیِیه و مَمَلکَتِ ها سرنگونِ موشه؛
خُدا آوازِ خُو رِه بَر مُونِه و زمی رِقْمِ مومِ آو موشه.
۷ خُداوندِ لشکرها قَدِ اَز مویِه،
خُدایِ یَعقُوبِ پناهگاهِ مو اَسْتِه. سیلاه.

۸ بید کارایِ خُداوندِ رِه توخ کُنید،

^a ۴۵:۱۲ دَ جایِ «مردُمِ صُور» دَ زبونِ عبرانی «دُخترِ صُور» نوشته یه.

بِنِگْرِیدْ کِه اُو چِی خرابی ها ره دَ بِلَه زمی اُورده.
 ۹ اُو جنگ ها ره دَ سراسرِ زمی بِنَد مُونه؛
 کمون ها ره میده کده نِیزه ها ره تُوئه-و-پرچه مُونه
 و گاڈی های جنگی ره دَ آتش دَر میدیه.
 ۱۰ اُو مُوگِیه: ”بس کُنید و بَدنید کِه ما خُدا اَسْتُمْ:
 مُتعال دَ مینکلِ مِلّت ها
 و مُتعال دَ سراسرِ زمی!“
 ۱۱ خُداوندِ لشکرها قد ازمو یه،
 خُدای یعقوب پناهگاهِ مو اَسْتِه. سیلاه.

خُدا پادشاهِ تمامِ زمی اَسْتِه
 بلده سردسته خاندنه ها. زبُورِ خانوارِ قورح.

۴۷
 ۱ ای تمامِ قوم ها، چک-چک کُنید؛
 دَ حُصُورِ خُدا قد آوازِ خوشی چیغ بزینید.
 ۲ چراکِه خُداوندِ مُتعالِ پُرهبیتِ اَسْتِه،
 پادشاهِ بزرگ دَ بِلَه تمامِ زمی.
 ۳ اُو قوم ها ره تابعِ ازمو کد
 و مِلّت ها ره تّی پای مو پورته کد.
 ۴ اُو میراثِ مو ره بلده مو اِنْتِخابِ کده،
 کِه اِنْتِخارِ یعقوبِ اَسْتِه؛ اُو یعقوب^a ره دوست دَره. سیلاه.
 ۵ خُدا دَ مینکلِ چیغ-و-شورِ خوشی باله رفت،
 اَره، خُداوند دَ آوازِ شیبُورِ باله رفت.
 ۶ سُرودِ بَخانید، بلده خُدا سُرودِ بَخانید،
 سُرودِ بَخانید، بلده پادشاهِ مو سُرودِ بَخانید!
 ۷ ازی کِه خُدا پادشاهِ تمامِ زمی اَسْتِه،
 قَصیده بَخانید.
 ۸ خُدا دَ بِلَه مِلّت ها پادشاهی مُونه؛
 خُدا دَ بِلَه تَخْتِ مُقَدّسِ خُو ششْتِه.
 ۹ کتّه کلونای قوم ها قد قومِ خُدای اِبْرَاهیمِ یگجای شده،
 چراکِه حُکمرانای زمی^b دَ خُدا تعلقِ دَره؛
 اُو بے اندازه مُتعالِ اَسْتِه.

^a ۴۷:۴ «یعقوب» دَ اینجی «قومِ اسرائیل» معنی میدیه. ^b ۴۷:۹ دَ جای «حُکمرانای زمی» دَ زبونِ عبرانی «سپهرهای زمی» نوشته یه.

دَ وَصْفِ خُدا و شارِ پُرشِکوه

سرُود. زبُورِ خانوارِ قورح.

۴۸

۱ خُداوند بزرگ آسته و باید کلو ستایش شُنه،

دَ شارِ خُدای مو، دَ کوهِ مُقدَّس شی.

۲ دَ جای قِیل و نُوربند، که خوشی تمامِ زمی آسته،

دَ کوهِ صَهبون، دَ بلندی های صافون،

دَ شارِ پادشاهِ بزرگ.

۳ دَ مَنه قصر های ازو

خُدا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُستَحکم معروف آسته.

۴ اونه، پادشایو یگدست شُد

و یگجای پیش آمد؛

۵ لیکن وختیکه شار ره دید، خیرو مند،

اونا وَحشت زده شُد و دوتا کد.

۶ اونا ره لرزه گرفت

و دَرِدِ شَدید، مِثلِ خاتونی که میزیه.

۷ آی خُدا، تُو کِشتی های بندرِ تَرشیش ره

دَ وسیله بادِ شرقی میده کدی.

۸ امو رقم که مو شنیده بودی،

امو رقم قد چیم خُو دَ شارِ خُداوند لشکر ها دیدی،

دَ شارِ خُدای خُو:

خُدا او ره تا اَبَد برقرار نگاه مونه. سیلاه.

۹ آی خُدا، مو دَ مَنه خانه تُو

دَ باره رَحمت تُو فکر مونی.

۱۰ آی خُدا، رقم نام تُو ستایش تُو

دَ سراسرِ زمی تیت موشه؛

دستِ راست تُو پُر از عدالت آسته.

۱۱ بیل که کوهِ صَهبون خوشی کنه

و شارای یهودا خوشحال بشه

بخاطرِ قضاوت های تُو.

۱۲ دَ گردِ صَهبون بگردید و دَ چاردور شی قَدَم بَزَنید

بُرج های شی ره حساب کُنید.

۱۳ سنگر های بله دیوال شی ره د دل خو نگاه کنید
 و قصر های شی ره از نظر خو تیر کُنید،
 تا بتنید د نسل آینده نقل کُنید
 ۱۴ و بگید که اینمی خدا آسته، خدای مو تا ابدالاباد.
 او تا دم مرگ مو، مو ره هدایت مونه.

تَوَكَّلْ دَ مَالِ-و-دَوْلَتِ أَحْمَقِي يَه

بلده سردسته خائنده ها. از بنی قورح. زبور.

۲۴۹
 ۱ ای تمام قوم ها، ای ره بشنوید،
 ای پگ باشنده های دنیا، ای ره گوش بگیرید؛
 ۲ عام و خاص، دولتَمندا و غریبا،
 پگ شمو گوش بگیرید:
 ۳ دان مه توره های حکیمانه موهیه؛
 فکرای دل مه پر از فامیدگی آسته.
 ۴ گوش خو ره سون یگ مثل میگیرم؛
 و توره پوشیده خو ره قد آواز بریط تشریح موئم.

۵ چرا د روزای بلا-و-مُصِيبَتِ بَتْرَسُم،
 د غبیتیکه شرارت خیاَتکارا دور مره میگیره،
 ۶ اُونای که د مال-و-دَوْلَتِ خُو تَوَكَّلْ دَرَه
 و از کلونی دارایی خو لاف میزنه.
 ۷ یقیناً، هیچ کس نمیتنه جان برار خو ره بازخرد کُنه،
 و نه ام میتنه بلده ازو د خدا یگ فدیة بدیه؛
 ۸ چراکه فدیة جان قیَمَتِ آسته
 و هرگز قیَمَتِ شی پوره نموشه
 ۹ تا انسان بلده ابد زنده بُمَنه
 و قبر ره ننگره.

۱۰ چون مو مینگری که آدمای حکیم-و-دانا موُمَره
 و امو رقم آدمای بے عقل و بے شعور ام نابود موشه
 و مال-و-دَوْلَتِ خُو ره بلده دیگر و ایله میدیه.
 ۱۱ اونا د دل خو فکر مونه که خانه های ازوا تا ابد باقی مومنه
 و نسل اندر نسل جای بود-و-باش ازوا برقرار آسته؛
 اونا حتی زمینای خو ره د نام خو مونه،
 ۱۲ لیکن انسان د شان-و-شوکت خو باقی نمومنه،

بلکه رقم حیوانا مومره.
 ۱۳ اینی سرنوشت کسای آسته که د خود خو توکل کده،
 و عاقبت کسای که توره های ازوا ره تایید مونه. سیلاه.
 ۱۴ رقم گوسپندو اونا بلده عالم مُرده ها تعیین شده،
 مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.
 صباحگاه آدمای راستکار د بله ازوا حکمرانی مونه
 و شکل های ازوا د قبر از بین موره
 که دور از خانه های ازوا یه.
 ۱۵ لیکن خدا جان مَره از عالم مُرده ها بازخرد مونه،
 چون او مَره د حضور خو قبول مونه. سیلاه.

۱۶ وختیکه یگو آدم دولتمند موشه
 و شان-و-شوکت خانه شی کلو شده موره ترس نخور،
 ۱۷ چون وختیکه او بمره چیزی ره قد خو برده نمیتنه
 و شان-و-شوکت شی از پشت ازو د گور در نمیه.
 ۱۸ اگرچه او د دورون زندگی خو، خود ره خوشبخت میدنه،
 و مردم بخاطر روزگار خوب شی او ره تعریف-و-توصیف مونه،
 ۱۹ لیکن او قد جم بابله کلونای خو یگجای موشه
 و دیگه هرگز روشنی ره نمینگره.
 ۲۰ انسان نه د شان-و-شوکت خو باقی مومنه و نه ام د علم خو،
 او رقم حیوانا از بین موره.

عبادت حقیقی

زبور آساف.

۱ خداوند، خدای قادر مطلق توره موهیه

و مردم زمی ره

از جای بر شدن آفتو تا جای ششتون شی کوی مونه.

۲ از صهیون که د نوربندی کامل آسته،

خدا روشنی میدیه.

۳ خدای مو مییه و چپ نمیشینه؛

آتش، پیش روی ازو هر چیز ره قورت مونه

و باد شدید د گرداگرد شی دور خورده موره.

۴ او آسمو ره از باله کوی مونه و زمی ره ام،

تا قوم خو ره قضاوت کنه.

۵ او مَوگِیَه: ”مومنین مَره دَ پیش مه جَم کُنید
کسای ره که دَ وسیله قُربانی قد ازمه عهد بسته کد.“

۶ آسمونا عدالتِ ازو ره اعلان مونه،
چون قضاوت کُننده خُدا آسته. سیلاه.

۷ او بسم مَوگِیَه: ”آی قوم مه، گوش بگیریِد و ما توره مَوگِیم؛
آی اسرائیل، ما دَ ضد تو شاهدی میدیم.
ما خُدا آستم، خُدای تو.

۸ بخاطر قُربانی های تو ما تو ره سرزنش نمونم؛
قُربانی های سوختنی تو هر روز دَ خُصور مه مییه.

۹ ما از خانه تو کُدم نرگا و ره نمیگیرم
و نه ام از رمه تو کُدم تکه ره،

۱۰ چون پگ حیوانای جنگل
و چارپایای که دَ هزاران کوه وجود دره، از مه یه.

۱۱ تمام مرغکوی کوه ها ره مینخشم
و پگ زنده جانای بیابو از مه یه.

۱۲ اگه گشنه ام موشدم، تو ره نموگفتم،

چون دُنیا و تمام چیزای که دَ مَنه شی آسته، دز مه تعلق دره.

۱۳ آیا ما گوشتِ گا و ره مَخورم

یا خونِ تکه ها ره وچی مونم؟

۱۴ قُربانی های شکرگزاری خُو ره دَ خُدا تقدیم کو
و نذر های خُو ره دَ قادرِ مُتعالِ بدی.

۱۵ اوخته دَ روزِ مُشکلات-و-سختی مَره کوی کو
تا که تو ره خلاصی بدیم و تو مَره احترام کنی.“

۱۶ لیکن دَ آدمای شربِ خُدا اینی رقم مَوگِیَه:

”تو چی حق دری که دستورای مَره بیان کنی
و عهد مَره دَ زیون خُو بییری؟

۱۷ چون تو از اصلاح شدو بد موبری
و تورای مَره پسِ گوش مونی.

۱۸ وختیکه دز ره مینگری قد ازو دوستی مونی
و قد زناکارا ششت-و-برخاست مَوکنی.

۱۹ تو دان خُو ره بلده شرارت واز مونی
و زیون تو منشه جیله-و-مکر آسته.

۲۰ تو دَ هر جای ششته دَ ضدِ برار خُو توره مَوگی

و دَ بَارِهَ بَاچِهَ آبه خُو غَیْبَتِ مُونِی .
 ۲۱ امی کارا ره تُو کدی و ما چُپ شِشْتُم؛
 تُو فِکِر کدی که ما ام رِقْمِ ازتُو آلی اَسْتُم،
 لیکن آلی تُو ره سرزنش مُونُم
 و خطاهای تُو ره دانه دانه دَ پِیشِ رُوی تُو میلُم.

۲۲ آی کسای که مَرِه^a پُرْمُشت کدید، ای ره بَدَنِید؛
 نَشْنَه که شُمُو ره پاره پاره کُنُم
 و کس ام نِشْه که شُمُو ره خِلاص کُنَه.
 ۲۳ کسی که قُربانی شُکرگزاری تقدیم مَوکُنَه،
 اُو مَرِه اِحْتِرام مُونَه؛
 و کسی که راه-و-طریق خُو ره راست نِگاه کُنَه،
 ما نِجات خُو ره^b بَلَدَه اَزُو نِشو میدیم.

دُعا بَلَدَه بَخْشِشِ گُناه ها

بَلَدَه سَرْدِسْتَه خَانِدَه ها . زُبُورِ داوود . از وختیکه ناتان نبی دَ پِیشِ داوود رفت، بخاطری که داوود قد بَتَشِیعِ خاو کُدَد .

۵۱ آی خُدا دَ مُطابِقِ لُطْف-و-مِهْرَبانی خُو دَزْمَه رَحْم کُو!
 دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بے پِیایان خُو گُناه های مَرِه پاک کُو .
 ۲ مَرِه از خُطای مه کَامِلًا شِشْتوشوی بَدی
 و مَرِه از گُناه مه پاک کُو!

۳ چُون ما از خطاهای خُو باخبر اَسْتُم
 و گُناه مه هر غَیْت دَ پِیشِ نَظَر مه اَسْتَه .
 ۴ ما دَ ضِدِ اَزتُو، تَنها دَ ضِدِ اَزتُو گُناه کَدیم
 و چِیزی ره که دَ نَظَرِ اَزتُو بَد اَسْتَه، اِنجام دَدیم .
 پس تُو دَ حُکْمِ خُو بَرحق اَسْتی
 و دَ قِضاوتِ خُو بے عَیْب .
 ۵ واقِعًا که ما گُناهکار تَوُلْد شُدیم،
 و گُناهکار بُوْدیم از غَیْبَتیکه آبه مه مَرِه دَ کُورِه خُو پِیدا کَد .
 ۶ اینه، تُو رَاسْتی دِل ره میخاهی
 و دَ باطِن مه مَرِه حِکْمَت یاد میدی .
 ۷ پس مَرِه قَد عِلْفِ زوفا صاف کُو تا پاک شُنُم،[‡]

^a ۵۰:۲۲ دَ جای «مَرِه» دَ زَبونِ عِبرانی «خُدا ره» نِوشْتَه یَه . ^b ۵۰:۲۳ دَ جای «خُو ره» دَ زَبونِ عِبرانی «خُدا ره» نِوشْتَه یَه .

[‡] ۵۱:۷ لاویا . ۷-۱۴

مره ششتوشوی بدی و ما از برف کده سفیدتر موشم.

^۸ بیل که آواز خوشی و خوشحالی ره بَشَنُوم؛
استغونای ره که میده کده، بیل که کلو خوشحالی کنه.
^۹ گناه های مره د پیش روی خُو نگیر
و پگ خطاهای مره پاک کو.

^{۱۰} آی خُدا، دل پاک د وجود مه خلق کو

و قد روح مُستَحکم باطن مره تازه کو.

^{۱۱} مره از حُضُور خُو دُور پورته نکو

و روح اَلْقُدس خُو ره از مه نگیر.

^{۱۲} خوشی نجات خُو ره دز مه پس بدی؛

مره اُستوار نگاه کو و روحی بدی که اِطاعت کنم.

^{۱۳} اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بلده خطاکارا تعلیم میدم

و گناهکارا پس سُونِ از تُو دُور مُوخوره.

^{۱۴} آی خُدا، مره از جُرمِ خُونِ ریختنده شده خلاصی بدی،

آی خُدا نجات مه؛

تا زیون مه د باره عدالت تُو د آواز بلند سرود بخانه.

^{۱۵} یا مولا، لبای مره واز کو

تا دان مه ستایش از تُو ره بیان کنه.

^{۱۶} تُو د قُربانی دلچسپی ندری، اگه میدشتی، میوردم؛

تُو د وسیله قُربانی سوختنی خوش نموشی.

^{۱۷} قُربانی قابلِ پسندِ خُدا، روح شکسته یه؛

آی خُدا، تُو دل میده و توبه-کار ره خار-و-حقیر حساب نمونی.

^{۱۸} بخاطرِ خوشی خُو د حق صهیون احسان کو؛

دیوال های اورشلیم ره آباد کو.

^{۱۹} اوخته تُو از قُربانی های مُناسِب خوش موشی؛

از قُربانی های که کاملاً سوختنده موشه،

آره، از نرگا و های که د بله قُربانگاه تُو تقدیم موشه.

قضاوت و فیضِ خدا

بلده سردسته خائنده ها. قصیده داوود، بعد از وختیکه دو آغ
ادومی^a د پیش شاول رفت و دزو خبر دده گُفت که داوود د خانه اخیملک رفته.

۵۲

۱ ای آدم زور تو، چرا د بِلِه بدی-و-شرارتِ افتخار مونی؟
رسوایی از طرفِ خدا بلده همیشه د بِلِه تو قرار میگیره.

۲ زبون تو نقشه تخریبکاری میکشه

و رقم تیغ تیز آسته، ای جیله گر.

۳ تو بدی ره از نیکی کلوتر خوش دری

و دروغ گُفتو ره کلوتر از راست گُفتو. سیلاه.

۴ تو پگ توره های نابود کینده ره دوست دری،

ای زبون مکار.

۵ امزی خاطر خدا تو ره بلده همیشه نابود مونه؛

او تو ره گرفتار مونه و از خیمه تو کنده

تو ره از زمین زنده ها ریشه-کن مونه. سیلاه.

۶ مردمای عادل ای ره دیده ترس موخوره

و د بِلِه امزو آدم خنده کده، موهیه:

۷ "اونه، او امو آدم آسته که خدا ره پناهگاه خو جور نکد،

بلکه د دارایی کلون خو توکل کد

و د وسیله شرارت-و-بدی خو خود ره زور تو جور کد."

۸ لیکن ما رقم درخت زبونی آستم

که د خانه خدا سوز شده موره:

ما د رحمت خدا توکل درم، تا ابدالآباد.

۹ خدایا، بخاطر کاری که انجام ددے،

ما تو ره تا ابد شکر-و-سپاس موهیم؛

ما د حضور مومنین تو

د نام تو امیدوار آستم، چراکه نیک آسته.

خیالاتِ مردمای لوده

بلده سردسته خائنده ها. د صوتِ محلت^b. قصیده داوود.

^a ۵۲:۰ «ادوم» نام یگ منطقه بود. ^b ۵۳:۰ امکان ذره که نام یگو آله موسیقی بشه.

۱ آدمای لَوڈه-و-بے شعور دِ دلِ خُو مُوگيه:
 ”خُدا وُجود ندره!“

اونا فاسد آسته و مُرتکب شرارت های پلید موشه،
 د مینکل ازوا هیچ کس کار نیک انجام نمیدیه.
 ۲ خُدا از عالمِ باله سُون بنی آدم توخ مونه،
 تا بنگره که آیا کُدم آدم دانا وُجود دره که د طلبِ خُدا بشه؟
 ۳ پگ ازوا از راه بُر شده و قتی فاسد گشته؛
 د مینکل ازوا هیچ کس کار نیک انجام نمیدیه، حتی یگ نفر ام نه!
 ۴ آیا آدمای شریر-و-بدکار هیچ دانایی ندره
 که قوم مَره رقم نان آلی مُوخوره و خُدا ره یاد^a نمونه؟
 ۵ پس د جای که هیچ ترس وُجود ندره، اونا سخت و حشّت زده موشه،
 چون خُدا استغونای محاصره کُننده های تُو ره تیت پرک مونه.
 تُو اونا ره شرمنده مونی، چراکه خُدا اونا ره رانده.
 ۶ کشکِه نجات بلده اسرائیل از صهیون^b بییه!
 وختی خُدا خوشبختی قوم خُو ره دویاره بیره،
 یعقوب خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

دُعا بلده جفاظت از دستِ دشمنان

بلده سردسته خاننده ها. قد آله موسیقی تاردار خنده شنه. قصیده داوود از غیتیکه مردم
 زیف د پیش شائول آمده گفت: ”آیا داوود خود ره د مینکل از مو تاشه نکهده؟“

۱ ای خُدا، د وسیله نام خُو مَره نجات بدی
 و د وسیله قُدرت خُو د داد مه برس.

۲ خُدایا، دُعای مَره بَشَنو،
 و د تورای دان مه گوش بدی؛
 ۳ چراکه بیگنه گو د ضد مه باله شده
 و مردمای ظالم قَصِدِ گِرفتونِ جان مَره دره؛
 اونا خُدا ره حاضر نمینگره. سِلاه.

۴ اینه، خُدا مددگار مه آسته؛
 خُداوند اُسْتوار کُننده جان مه یه.
 ۵ او بدی دشمنای مَره پس د بله خودون ازوا میره.
 بخاطر وفاداری خُو اونا ره نابود کُو.

^a ۵۳:۴ د جای «یاد» د زیون عبرانی «کوی» نوشته یه. ^b ۵۳:۶ «صهیون» نام دیگه اورشلیم آسته.

۶ اوخته ما فُرَبانی داوطلبانه بَلَدِه تُو تقدیم مُونُم
 و نام تُو ره، آی خُداوند، سِتایش مُونُم،
 چراکه اُو نیک آسته.
 ۷ چُون تُو مَرِه از هر مُشکِل-و-سختی خلاص کدے
 و چیمای مه پیروزی مَرِه دَ بِلِه دُشمنای مه دیده.

دُعا و شِکایتِ آدمی که دَ حق شی خیانت شُدِه

بَلَدِه سرِدستِه خانِنده ها. قد آله مَوسیقی تاردار خاندِه شُنِه. قَصیدِه داوود.

۵۵
 ۱ آی خُدا، دَ دُعای مه گوش بدی؛
 خود ره از عُدِر-و-زاری مه تاشه نَکُو.
 ۲ دَزمه تَوَجُه کُو و دُعای مَرِه قَبُول کُو؛
 ما دَ فِکَر خُو بے قرار آسْتُم و پریشان حال
 ۳ بخاطرِ آوازِ دُشمو
 و بخاطرِ تَهْدیدِ آدمای شَریر؛
 چراکه اُونَا دَ بِلِه مه بلا-و-مُصِیبت میرِه
 و قد قار-و-عَضَب قد ازمه دُشمنی مَکْنِه.

۴ دِل مه دَ سِینه مه پُشت-و-پالو مَوشِه
 و خَوفِ مَرگ دَ بِلِه مه حاکِم شُدِه.
 ۵ ترس و لَرزه دَ بِلِه مه اَمده
 و وَحْشَت مَرِه کامِلاً پَوشِنده.
 ۶ ما قد خود خُو گُفْتُم: ”کَشکِه رِقْمِ کَوتَر بال مِیدَشْتُم،
 تا دَ جای دُور پَرِواز مَکُودُم و آرام مَوشُدُم.
 ۷ آرے، دَ جای دُور پَرِواز مَکُودُم
 و دَ بیابو جای-د-جای مَوشُدُم. سیلاه.
 ۸ ما دَ عَجَلِه سُونِ یگ پناهاگه مَورَفْتُم،
 دُور از بادِ تیز و طوفان.”

۹ یا مَولا، اُونَا ره گَنگس-و-گیج کُو
 و زِبونای ازوا ره مُختَلِف جور کُو،
 چراکه ما دَ شار ظَلَم و جنجال مِینگَرُم.
 ۱۰ اُونَا شاو و روز دَ بِلِه دیوال های شار مِیگَرده
 و دَ مَنِه شی شرارت و ظَلَم آسته.
 ۱۱ تِباهی دَ مینکل شی و جُود دَرِه
 و خُشُونَت و تَقَلُّبکاری از کُچه شی دُور نَمُوشِه.

۱۲ دُشمو مَره طعنه نَمیدیه،

اگه مِیدد، ما تَحْمَل مُوکدم؛

مُخالف مه خود ره د بِله مه کتّه کتّه نُمونه،

اگه مُوکد، ما خود ره ازُو تاشه مُوکدم.

۱۳ بَلکِه تُو اَسْتی که امی کارا ره مُونی،

اَی مردِ همبرابر مه،

همدم مه و رفیقِ نزدیک مه،

۱۴ که هر دُوی مو قد یگدِیگه خُو رفاقتِ شیرین دشتی

و یگجای قد جمعیتِ مردُم دَ خانه خُدا قَدَم میزدی.

۱۵ بیل که مرگ بے خبر دَ بِله دُشمنای بییه

و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،

چراکه شرارت دَ خانه های ازوا و دَ مینکل ازوا یه.

۱۶ لیکن ما خُداوند-خُدا ره کُوی مُونم

و اُو مَره نجات میدیه.

۱۷ شام و صُبح و چاشت ما شکوه و ناله مُونم

و اُو آواز مَره میشنوه.

۱۸ اُو جان مَره از جنگی که دَ ضِد مه در گرفته،

صحیح-و-سلامت بُر مُونه؛^a

چراکه غدر کسا دَ خِلاف مه آسته.

۱۹ خُدا که از اَزَل دَ تَخْت خُو ششته،

دُعای مَره میشنوه و اونا ره خار-و-حقیر مُونه،^b - سیلاه -

چراکه اونا تغییر نُمونه و از خُدا ترس ندره.

۲۰ رفیق مه دست خُو ره دَ بِله خَیرخاهِ خُو بلند کده

و عهد خُو ره میده کده.

۲۱ زیون شی نرمتَر از مسکه یه،

لیکن دل شی مِیلِ جنگ دره؛

تورای شی از روغو کده چربتر آسته،

وله خطرناکتر از شمشیرای لُج.

۲۲ بارِ مُشکلاتِ خُو ره دَ خُداوند بسپار

و اُو تُو ره اُستوار نگاه مُونه؛

^a ۵۵:۱۸ دَ جای «بُر مُونه» دَ زیون عبرانی «بازخرید مُونه» نوشته یه. ^b ۵۵:۱۹ یگ معنای شی دَ زیون عبرانی اینی ام میتنه بشه: «مَره

میشنوه و جواب ازوا ره میدیه.»

أُو هَرَكِزْ نَمِيلَه كِه آدَمِ عَادِلِ تَكَانِ بُوخوره.

۲۳ لیکن تُو آی خُدا، مردُمای خُونریز و خیانتکار ره دَ چاهِ بے آخِر پورته مونی؛
أونا نِیمِ روزای عُمَرِ خُو ره امِ زندگی نُمونه،
لیکن ما دَزتُو تَوَكُلِ مُونُم.

تَوَكُلِ دَ خُدا

بلدِه سردِسْتِه خاننده ها. دَ صَوْتِ «كَوْتَرِ دَ بِلِهِ دَرِخْتِ بَلُوَطِ دُورِ» خنده
شُنِه. سُرودِ داوود از غَیْتِیکِه فَلَسطِینِیا اُو ره دَ جَتِ دِستِگیرِ کد.

۵۶

۱ آی خُدا، دَ حقِ مه رجیمِ بَش،

چراکه انسان مَرِه پایمالِ مونه.^a

تمامِ روز اونا قدِ مه جنگِ کده دَ بِلِهِ مه ظَلَمِ مونه.

۲ دُشمنای مه تمامِ روز سختِ دَ دُمبالِ مه آسته،

چونِ عَدْرِ کسا مغرورانِه قدِ مه جنگِ مونه.

۳ وختیکِه ترسِ بُوخورُم،

ما تَوَكُلِ خُو ره دَزتُو مُونُم.

۴ دَ خُدا تَوَكُلِ مُونُم،

دَ خُدايِ که کلامِ شی ره سِتایشِ مَوکُم؛

انسانِ فانی دَ خِلافِ مه چیزِ کارِ مِیْتَنِه؟

۵ تمامِ روز اونا تورای مَرِه کَجِ موبره؛

تمامِ فِکرای ازوا دَ ضِدِ مه آسته بلدِه بدی رَسَنَدو.

۶ اونا تَوَطِیه مونه، دَ کَمِینِ مِیْشِینِه

و قَدَمِ های مَرِه تِی نظرِ خُو مِیْگیرِه،

چونِ اونا قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه.

۷ با وُجُودِ اِیْقَسِ شَرارَتِ، آیا اونا خلاصی پیدا مونه؟

آی خُدا، قدِ قار-و-غَضَبِ خُو مِلَّتِ ها^b ره سرنگونِ کُو.

۸ تُو حِسابِ سرگردانی-و-دَرِبدری مَرِه گِرِفْتِه؛

آودیده های مَرِه دَ مَشکِ خُو اِیشتِه.

آیا امی چیزا دَ کِتابِ تُو ثَبِتِ نِیْیه؟

۹ روزی که تُو ره بلدِه کومکِ کُوی کُم،

^a ۵۶:۱ یا «سخت دَ دُمبالِ مه مِیْگرده». ^b ۵۶:۷ مقصدِ داوود مِلَّتِ های آسته، که همسایه بنی اسرائیل بُوَد.

اوخته دُشمنای مه عَقَب نَشینی مُونه.
 ما ای ره میدنُم که خُدا قد از مه یه.
 ۱۰ دَ خُدا که کلام شی ره ستایش مُونُم،
 دَ خُداوند که کلام شی ره ستایش مُونُم،
 ۱۱ دَ خُدا تَوکُل مُونُم و ترس نَمُوخوَرُم.
 اِنسان دَ خِلاف مه چیز کار مِیبنه؟

۱۲ آی خُدا، ما نذر های خُو ره باید دَزتُو آدا کنُم؛
 ما قُربانی های شُکرگُزاری ره دَزتُو تقدیم مُونُم،
 ۱۳ چُون تُو جان مَره از مَرگ خلاص کدے
 و نَه ایشته که پایای مه بَلخشه،
 تا بَتَنُم دَ نُور زندگی دَ حُضُورِ خُدا راه بوَرُم.

دُعا بلده کومک

بلده سردسته خاننده ها، دَ صَوْتِ «تباہ نکو» خنده شنه. سُرود داوود از غیتیکه داوود از پیش شائول دوتا کده دَ غار در آمد.

۱ دَ حق مه رحیم بَش، آی خُدا، دَ حق مه رحیم بَش،
 چراکه جان مه دَزتُو پناه مِیگیره؛

۵۷

آرے، ما دَ زیر بال های تُو پناه مِیگیرُم
 تا وختیکه ای بلا تیر شنه.
 ۲ ما دَ پیش خُدای مُتعال ناله-و-فریاد مُونُم،
 دَ پیش خُدای که مقصد خُو ره دَ باره مه پوره مُونه.
 ۳ اُو از آسمو کومک رِبی مُونه و مَره نجات مِیدیه؛
 اُو کسای ره که سخت دَ دُمال مه آسته، شرمنده مُوکنه. سیلاه.
 خُدا رَحمت و وفاداری خُو ره نشو مِیدیه.
 ۴ جان مه دَ مینکل شیرا گیر منده،
 ما دَ مَنه آتَشِ سوزان خاو مُونُم؛
 آرے، دَ بَین آدمای که دندونای ازوا نِیزه ها و تیرها آسته
 و زبونای ازوا شمشیر تیز.

۵ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شُو
 و بزرگی-و-جلال تُو دَ بله تمام زمی بَشه!

۶ اونا دَ پیش پایای مه دام ایشته؛
 و جان مه تِی بارِ غَم حَم شُد.
 اونا دَ سرِ راهِ مه چاه کُند،

لیکن خودون شی دَ مَنِه اَزُو اُفتَد. سیلاه.

۷ دِل مه مُسْتَحْکَم-و-اُسْتَوَار اَسْتِه، اَی خُدا،

دِل مه مُسْتَحْکَم-و-اُسْتَوَار اَسْتِه.

ما سُرُوْد میخائِم و ساز میزَنَم.

۸ اَی جان^a مه، بیدار شو؛

اَی چَنگ و بَرِیْط، بیدار شَنِید.

ما روْشَنی صُبْح ره بیدار مَوْنَم.

۹ یا مَوْلا، ما دَ مینکلِ قَوْم ها تُو ره شُکر-و-سِپاس مَوْگِیْم

و دَ بَیْن مَرْدُما بِلْدِه تُو سُرُوْد سِتائِش میخائِم،

۱۰ چَراکه رَحْمَت تُو دَ اِنْدازِه اَسْمونا بَزْرگ اَسْتِه

و وفاداری تُو دَ اَوْرها مِیرَسِه.

۱۱ اَی خُدا، دَ عَالَمِ باله مُتعالِ شو

و بَزْرگی-و-جِلالِ تُو دَ بِلِه تمامِ زمی بَشِه!

حُکمرانای شَریر

بِلْدِه سَرْدِسْتِه خائِنده ها، دَ صَوْتِ «تَباه نَکُو» خائِنده شُنِه. سُرُوْدِ داوُود.

۱ اَی حُکمرانا آیا واقِعاً عادِلانه حُکْم مَوْنید؟

اَی بَنی آدم، آیا مُنْصِفاَنه قضاوْت مَوْنید؟

۲ نَه! بَلْکِه شُمُو دَ دِل خُو نَقْشِه های بَد میکشید

و دِستای شُمُو دَ رُوی زمی قَد ظَلْم سَر-و-کار دَرِه.

۳ آدمای شَریر از رَحْمِ اِبِه خُو از راه بُر اَسْتِه

و از کَوْرِه اِبِه خُو گُمراه و دروغگوی.

۴ اَوْنا زهرِ دَرِه رَقْمِ زهرِ مار،

رَقْمِ زهرِ کَبْچِه ماری که گوش های خُو ره بَنَد کده بَشِه،

۵ که آوازِ مارگیرا ره نَشَنَوِه،

هَرچِیْقَس ام که اَوْنا ماهرانه اُوده بِخانه!

۶ اَی خُدا، دَنْدونای ازوا ره دَ دان شی مَیدِه کُو؛

خُداوندا، اَسْتِغونای اَلاشِه امزُو شیرای دَرِنده ره جَو جَو کُو.

۷ بیل که اَوْنا رَقْمِ آوی که لُوُو مَوْشِه، نیست-و-نابُوْد شُنِه

و رَقْمِ علفِ پایمال و پِژْمُرده شُنِه.^b

^a ۵۷:۸ دَ جای «جان مه» دَ زبونِ عِبْرانی «جلال مه» نوشته یه. ^b ۵۸:۷ دَ بعضی نُسَخه ها اینی رَقْمِ نوشته یه: «وختیکه تیر های خُو ره ایله

مییدیه تیر ها بے اَثر شُنِه.»

^۸ بیل که اونا رقم گاؤگ د مَنه مَد رفته گم شنه
و مثل نلغه سُرچی شده خاتو، رُوی آفتو ره ننگره.
^۹ پیش ازی که دیگ های ازوا آتش خار-و-خاشه ره احساس کنه،
تر و خشک امزو شریرو د دم باد برده شنه.

^{۱۰} آدم عادل وختی مینگره که انتقام گرفته شد، خوشی مونه؛
او پایای خو ره د خون آدمای شریر موشویه.
^{۱۱} اوخته مردم موهیه: ”یقیناً که آدمای عادل اجر میگیره؛
یقیناً یگ خدا آسته که د بله دنیا قضاوت مونه.“

دُعا بلده جفاظت و خلاصی

بلده سردسته خاندنه ها، د صوت «تباه نکو» خنده شنه. سرود داوود از عیبتیکه شاتول
نفره ره ریی کدد تا خانه داوود ره زیر نظر بگیره و او ره بکُشه.

^۱ آی خدای مه، مَره از دست دشمنای مه خلاصی بدی
و از شر کسای که د ضد مه باله موشه، جفاظت کو.

۵۹

^۲ مَره از دست بدکارا خلاصی بدی
و از چنگ مردمای خونریز نجات بدی.

^۳ توخ کو که چطور اونا د کمین جان مه ششته!
آدمای زورتو د ضد مه توطیه کده؛
د حالیکه نه کدم خطا از مه سر زده و نه کدم گناه، آی خداوند.
^۴ بدون که ما کدم شرارت کده بشم، اونا خیز کده خود ره آماده مونه.

باله شو و د دیدون مه بیه و بنگر.
^۵ تو، آی خداوند، خدای لشکرها، خدای اسرائیل،
باله شو و پگ ملت ها ره جزا بدی؛
د بله خیانتکارای شریر رحم نکو. سیلاه.

^۶ اونا هر شام دوباره مییه

و رقم سگا آلی غو غو مونه
و د گرد شار قدم میزنه.

^۷ اونه، اونا قد دان خو غر میزنه
و توره لبای ازوا شمشیر آلی آسته،
چون اونا موهیه: ”کی میشنوه؟“

^۸ لیکن تو، آی خداوند، د بله ازوا میخندی،
تو پگ ملت ها ره ریشخند مونی.

۹ آی قُوت مه، ما چیم د راه ازتو میشینم،

چون تو، آی خُدا، قلعه بلند مه آستی.

۱۰ خُدای که رحمت شی د بِلَه مه آسته، پیش رُوی مه موره؛

خُدا مَره میله که پیروزی خُو ره د بِلَه دُشمنای خُو بِنگرم.

۱۱ آی خُداوند که سپر مو آستی، اونا ره نکش،

نشنه که قوم مه تو ره پرمشت کنه.

اونا ره قد قدرت خُو آواره-و-دریدر کو

و تاه پورته کو.

۱۲ بخاطر گناه دان خُو و بخاطر توره های لبای خُو،

بیل که اونا د دام کبر-و-غرور خُو گرفتار شنه.

بخاطر نالت و دروغ های که موگیه،

۱۳ اونا ره د غیت قار-و-عصب خُو نابود کو.

اونا ره نابود کو تا دیگه وجود ندشته بشه.

اوخته تا آخرای زمی مردم میدنه

که خُدا د اسرائیل^a حکمرانی مونه. سیلاه.

۱۴ اونا هر شام دوباره مییه

و رقم سگا آلی عو عو مونه

و د گرد شار قدم میزنه.

۱۵ اونا بلده خوراک سرگردو میگرده

و اگه سیر نشنه^b الجی مونه.

۱۶ لیکن ما د وصف قدرت تو سرود میخانم؛

ما د غیت صبح د باره رحمت تو د آواز بلند سرود میخانم؛

چراکه تو قلعه بلند مه آستی

و پناهگاه د روز سختی-و-مشکلات مه.

۱۷ آی قُوت مه، ما بلده تو سرود ستایش میخانم؛

خُدایا، تو قلعه بلند مه آستی

و خُدای که دزمه رحم مونی.

^a ۵۹:۱۳ د جای «اسرائیل» د زبون عبرانی «یعقوب» نوشته یه. ^b ۵۹:۱۵ معنای دیگه امزی جمله میتنه اینی بشه: اونا سیر نشده شاور ره تیر

دُعا بِلدِه پیروزی قوم بعد از شکست

بَلدِه سَرِدِسْتِه خَانِدِه هَا . دَ صَوْتِ «سَوَسَنِ شَاهِدِي» خَانِدِه شُنِه . قَصِيدِه دَاوُود . بَلدِه تَعْلِيم . از غَيْتِيكِه دَاوُود قَد اَرَامِ نَهْرِيْن و اَرَامِ صَوْبِه جَنگِ كَد و يَوَابِ پَس اَمَد و دَوَازْدِه هَزَارِ نَفَرِ اِدُومِيَا رِه دَ دَرَّه نَمَكِ كُشْت .

۶۰. ۱ آي خُدا، تُو مو رِه دُور پورته كده تيت-پرَك كدے،
اوخته تُو قار بُوْدِي؛ ليكن آلي پَس سُونِ اَز مو بيه.

۲ زمي رِه دَ لَرزه اُورده، چَك كدي؛

چَكاي شي رِه جور كُو،

چراكه زمي تكان خورده ربي يه.

۳ قوم خُو رِه گِرِفْتارِ اَوَقَاتِ تَلخِ كدي؛

دَز مو شرابِ سرگرداني وُچِيدَلجِي كدي.

۴ تُو بَلدِه كَسايِ كه از تُو ترسِ دَرِه، يگِ بِيَرَقِ باله كدي

تا از تيرِ كَمو سُونِ اَزُو دُوتا كُنِه. ^a سِيلاه.

۵ دَ وَسِيْلِه دِسْتِ رَاسْتِ خُو مو رِه خِلاصِي بَدِي و دُعَايِ مَرِه قَبُولِ كُو

تا كَسايِ رِه كه تُو دوستِ دَرِي نِجَاتِ پِيْدا كُنِه.

۶ خُدا از جاي مُقَدَّسِ خُو كَپِ زَدِه كُفْت:

”قَد خُوشِي شِكِيْمِ رِه تَقْسِيْمِ مُونُم

و دَرَّه سُكُوتِ رِه اَنْدازِه مِيْگِيْرَم؛

۷ جِلْعَادِ از مِه يِه و مَنَسِي دَزْمِه تَعْلُقِ دَرِه؛

اِفْرَايِمِ كُولِه اَيْنِي مِه اَسْتِه

و يَهُودَا تِيَاقِ پادشاهي مِه.

۸ مَوآبِ تِي دِسْتِي مِه يِه؛

دَ اِدُومِ كُوشِرِه خُو رِه پورته مُونُم

و دَ بِلِه فَلَاسْطِيْنِ پِيروزمندانِه چِيغِ مِيْرَنُم.“

۹ كِي اَسْتِه كه مَرِه دَ شَارِ دِيوَال-دارِ داخِلِ كُنِه؟

كي اَسْتِه كه مَرِه سُونِ اِدُومِ رَاهُنْمَايِي كُنِه؟

۱۰ آيَا تُو نِيَسْتِي آيِ خُدا، كه مو رِه دُور پورته كدے

و دِيْگِه قَد لَشْكِرْهَيِ مَو بُرِ شُدِه نَمُورِي؟

۱۱ مو رِه دَ مُقَابِلِ دُشْمُو كُومَكِ كُو،

چراكه كُومَكِ اِنْسَانِ بِيْ فَايِدِه اَسْتِه.

^a ۶۰:۴ يا «تُو بَلدِه كَسايِ كه از تُو ترسِ دَرِه يگِ بِيَرَقِ دَدِي، تا او رِه بَلدِه رَاسْتِي باله كنه.»

۱۲ قد خُدا مو پیروز موشی،
چون او آسته که دشمنای مو ره پایمال مونه.

دُعا بلده جفاظت

بلده سردسته خاننده ها. قد آله موسیقی تاردار خنده شنه. زبور داوود.

۶۱ آی خُدا، ناله-و-فرباد مَره بَشَنو
و دَ دُعای مه تَوَجُه کُو!

۲ از آخرای زمی تُو ره کوی موئم،
وختیکه دل مه از حال موفته.

مَره دَ بِلَه قاده هدایت کُو که از مه کده بلند آسته،

۳ چون تُو پناهگاه مه آستی،
یگ بُرچ مُستَحکم دَ مُقابِلِ دشمنون مه.

۴ بیل که بلده همیشه دَ خیمه تُو جای-د-جای شُنم

و دَ تی سایه بال های تُو پناه بگیریَم. سیلاه.

۵ چون تُو، آی خُدا، نذر های ره که وعده کدم شنیدی

و میراث کسای ره که از نام تُو ترس دَره، دَزمه عطا کدی.

۶ روزای عُمَرِ پادشاه ره کلو کُو،

و سال های زندگی شی ره نسل اندر نسل ادامه پدی.

۷ بیل که او تا ابد دَ حُضُورِ خُدا دَ بِلَه تَختِ بَشینه

و رَحمت و وفاداری خُو ره مقرر کُو تا ازو مُحافِظت کُنه.

۸ پس ما همیشه بلده ستایش نام تُو سرود میخانم

و نذر های خُو ره هر روز آدا موئم.

نجات از طرفِ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. دَ طریقه یِدوتون. زبور داوود.

۶۲ ۱ جان مه دَ آرامی تنها دَ اِنْتِظارِ خُدا آسته؛
نجات مه از طرفِ ازو مییه.

۲ تنها او قاده-و-تکیه گاه و نجات دهنده مه آسته،

قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نَمُوخورم.

۳ تا چی غیت دَ بِلَه آدمی که رقم دیوالِ خَم شده یا کتاره لَرزَنک آسته، هُجُوم میرید،

تا پگ شمو او ره دَ قتل برسینید؟

امو ره که رقم دیوالِ خَم شُدِه یا کتاره لَرزَنک آسته؟
۴ یگانه نقشه ازوا امی آسته که او ره از مقامِ بلند شی سرنگون کُنه؛
اونا از دروغ گفتو خوشی حاصل مونه؛
قد دان خُو اونا برکت میبديه،
لیکن دِ دلِ خُو نالت مونه. سیلاه.

۵ آی جان مه، دِ آرامی تنها دِ انتظارِ خُدا بش؛
چراکه امید مه از طرفِ ازو یه.
۶ تنها او قاده-و-تکیه‌گاه و نجات دهنده مه آسته،
قلعه بلند مه؛ ما تکان نُمخورم.
۷ نجات و عزت مه دِ خُدا تعلق دَره؛
قاده قدرتمند و پناهگاه مه خُدا آسته.

۸ آی قوم، هر وخت دَزُو توکل کنید؛
دلِ خُو ره دِ حُضورِ ازو واز کنید؛
چراکه خُدا پناهگاهِ مو آسته. سیلاه

۹ بنی آدم کلوتر از یگ نفس نییه،
و جودِ انسان ها کلوتر از یگ دروغ؛
پله ترازو که اونا دِ بِلِه شی آسته، باله موره؛
چون جمله ازوا از باد کده ام سُبکتر آسته.
۱۰ دِ ظلمِ توکل نکنید
و دِ مالِ دُزی امید ندشته بشید؛
اگه دارایی شمو کلو شد، دَزُو دل بسته نکنید.

۱۱ خُدا یگ بار گفته و دُو بار ما او ره شنیدیم
که قوت دِ خُدا تعلق دَره.
۱۲ آی خُداوند، رحمت ام دَزتو تعلق دَره،
چون تو هر کس ره مطابقِ اعمال شی اجر یا جزا میدی.

جان مه تُشنِه ازتو یه

زبور داوود، از غیبیکه او دِ دشتِ یهودیه بود.

۶۳
آی خُدا، تو خُدای مه آستی،
قد تمامِ وجودِ خُو، تو ره طلب مونم؛

جان مه تُشنِه ازتو یه

و جسم مه د شوقِ حُصُور تُو،
 د یگ زمینِ خُشک و بوره و بے آو.
 ۲ پس ما د جایگاهِ مُقَدَّس تُو سُون تُو توخ کُدم
 تا قُدرت و جلال تُو ره بِنِگَرَم.
 ۳ ازی که رَحمت تُو از زندگی بَهِتر آسته،
 لبای مه تُو ره حمد-و-ثنا مُوگیه.
 ۴ پس تا غَیْبَتیکه زنده آسْتَم تُو ره ستایش مُونم
 و د نامِ ازتو دِستای خُو ره باله کده دُعا مُونم.
 ۵ جان مه سیر مُوشه مِثَل که مَغز و چربی خورده بَشه
 و دان مه قد لبای پُر از خوشی تُو ره ستایش مُونه
 ۶ وختیکه ما د جاگه خُو تُو ره یاد مُونم،
 و تا ناوختای شاو د باره ازتو فِکر مُونم،
 ۷ چُون تُو مَدَدگار مه آستی
 و ما د تَی سایه پَر-و-بال تُو د خوشی سُرود میخانم.
 ۸ جان مه دَزتُو تکیه کده
 و دِستِ راست تُو از مه جِمایت مُونه.

۹ کسای که قَصِدِ نابُود کدونِ جان مَره دره،
 د غَوُجی های زمی تاه موره.
 ۱۰ اونا د دَمِ شمشیرِ تسلیمِ مُوشه
 و خوراکِ شغال ها مُوشه؛
 ۱۱ لیکن پادشاه د حُصُورِ خُدا خوشی مُونه؛
 هر کسی که دَزُو قَسَمِ بُخوره، اِفْتِخارِ مُوکنه،
 چُون دانِ دروغگویا بسته مُوشه.

دُعا بَلدِه حِفَاظَت

بَلدِه سَرِدِستِه خَانِدِه ها. زَبُورِ دَاوُود.

۱ آي خُدا، وختیکه عُدْر-و-زاري مُونم، آواز مَره بَشَنو
 و زندگی مَره از ترس-و-خَوَفِ دُشْمو حِفْظِ کُو.
 ۲ مَره از تَوَطِيه های آدماي شَرير
 و از شور-و-غَوغای بدکارا تاشه کُو،
 ۳ از کسای که زبون خُو ره رَقَمِ شمشیرِ تیز مُونه
 و قد تیرِ تورای تلخ خُو نشانِ مِیگيرِه
 ۴ تا از جایای کَمینِ خُو آدمِ بے گناه ره بَرَنه؛
 اونا بے بلغه و بَدُونِ ترسِ تیرِ ره سُونِ اَرُو ایله مُونه.

۵ اونا د مقصد شیرانه خو محکم آسته؛
 اونا د باره تاشه کدون دام های خو گپ میزنه
 و مَوگیه: ”کی آسته که امیا ره بنگره؟“
 ۶ اونا بلده به انصافی نقشه میکشه و مَوگیه:
 ”نقشه محکم کشیدی!“

واقعا که فکر و دل انسان غوج آسته، کی میتنه پی بیره؟
 ۷ لیکن خدا تیر خو ره سون ازوا ایله مونه
 و به بلغه اونا زخمی موشه.
 ۸ زبون ازوا د ضد خودون ازوا تاو موخوره و اونا ره نابود مونه؛
 هر کس که اونا ره بنگره سر خو ره د حال ازوا شور میدیه.
 ۹ اوخته هر انسان ترس موخوره
 و کار خدا ره اعلان مونه
 و د باره عملی که او انجام دده چورت میزنه.
 ۱۰ بیل که آدم عادل د حضور خداوند خوشی کنه
 و دزو پناه بیره
 و پگ آدمای دل-راست افتخار کنه.

ستایش خداوند بخاطر حاصلات

بلده سردسته خاندنه ها. زبور داوود. سرود.

۶۵
 ۱ آی خدا، حمد-و-ثنا د صهیون چیم د راه ازتو یه
 و نذر ها دزتو آدا موشه.
 ۲ آی خدای که دُعا ره میشتوی،
 تمام بشر د پیش ازتو مییه.
 ۳ وختیکه گناه های مو، مو ره زیر میگیره،
 تو بلده خطا های مو کفاره مهیا مونی.
 ۴ نیک د بخت کسی که تو او ره انتخاب مونی و نزدیک میری
 تا د حولی های تو جای-د-جای شنه.
 مو از خوبی های خانه تو سیر موشی،
 از خوبی های جای مقدس تو.

۵ تو د مطابق عدالت خو قد کارای خیرت-آور جواب دُعا های مو ره میدی،
 آی خدای نجات مو
 که امید تمام گوشه های زمی و دورترین دریا ها آستی.
 ۶ تو کمر خو ره قد قدرت بسته کده

کوه ها ره دَ وسیله قُوتِ خُو جای-د-جای کدی.
 ۷ تُو طُغیان دریا ها و غُرَشِ جلیپه های شی ره آرام مونی،
 امچنان شورشِ قوم ها ره.
 ۸ کسای که دَ گوشه های زمی زندگی مونه از مُعجزه های تُو خیر و منده،
 تُو باشنده های شَرَق و غَرَب^a ره خوشحال مونی.

۹ تُو دَ بِلِه زمی نظر مَوکُنی
 و او ره سیرآو کده کلو حاصلخیز جور مونی.
 دریای خُدا پُر از او آسته؛
 تُو غَلّه ره بلده انسان مَهیا مونی،
 چون امی رقم زمی ره آماده کده.
 ۱۰ تُو کِشتزار های شی ره آوداری مونی
 و بُغُنْدی های شی ره آوار مَوکُنی؛
 دَ وسیله بارش ها او ره نَرَم مونی
 و حاصلات شی ره بَرکت میدی.
 ۱۱ تُو قد نِعمت های خُو سال ره تاج موبوشنی؛
 و راه های تُو از بَرکت لبریز آسته.^b
 ۱۲ علفچر های بیابو ام از بَرکت لبریز آسته^c
 و دامون-و-کمر تپه ها پُر از خوشی آسته.
 ۱۳ تاله ها قد رمه ها پوشنده شُده
 و دَره ها ره غَلّه-و-دانه گِرِفته؛
 اونا از خوشی چیغ میزنه و سُرود میخانه.

سُرودِ ستایش و شکرگزاری

بلده سردسته خاندانه ها. سُرود. زبُور.

۱ ای تمام زمی، بلده خُدا آوازِ خوشی بُر کُنید.

۲ بلده بزرگی-و-جلالِ نامِ اَزُو سُرودِ بخانید

و حمد-و-ثنا کُفته جلالِ اَزُو ره توصیف کُنید.

۳ دَ خُدا بَگَید: ”چِقس باهَبیت آسته کارای تُو!

بخاطرِ قُدرتِ بزرگِ تُو

دُشمنای تُو دَ برابرِ اَزُو سر خَم مونه.

۴ تمام زمی تُو ره پرستش مونه

و دَ ستایشِ اَزُو سُرود میخانه؛

۶۶

^a ۶۵:۸ دَ جای «شَرَق و غَرَب» دَ زبونِ عبرانی «بُر شُدون صُبَح و شام» نوشته یه. ^b ۶۵:۱۱ دَ جای «راه های تُو از بَرکت لبریز آسته» دَ زبونِ عبرانی «راه های تُو چربی میچقنه» نوشته یه. ^c ۶۵:۱۲ دَ جای «از بَرکت لبریز آسته» دَ زبونِ عبرانی «میچقنه» نوشته یه.

آرے، دَ سِتائیشِ نَامِ اَز تُو سُرُودِ مِیخَانِه. " سِلاَه.

۵ بَیید و کارای خُدا ره بِنِگَرِید؛
اُ و دَ و سِیله اَعْمَالِ خُو دَ مِیْنِکَلِ بَنیِ آدَمِ بَاهِیْتِ اَسْتِه.
۶ اُ و دریا ره دَ خُشْکِی تَبْدِیلِ کَد
و بابَه کَلونای^a مو پَییدِه از مَنِه دریا تیر شُد.
دَ اُونجی مو دَ حُضُورِ اَزُو خُوشی کدی.
۷ اُ و دَ و سِیله قُدْرَتِ خُو تا اَبَدِ حُکْمَرَانیِ مُونِه
و چِیمایِ شیِ مِلَّتِ ها ره زِیرِ نَظَرِ دَرِه.
پس آدَمایِ سِرکَشِ خُودِ ره کُتِه کُتِه نَکُنِه. سِلاَه.
۸ آیِ پَگِ قَوْمِ ها، خُدایِ مو ره سِتائیشِ کُنِید،
و خِتیِکِه اُ و ره سِتائیشِ مُونِید، بَییدِ که آوازِ شُمُو شَنِیدِه شُنِه،
۹ چِرَاکِه اُ و جانِ هایِ مو ره دَ مِیْنِکَلِ زِنْدِه ها نِگَاهِ کَدِه
و نَه اِیشتِه که پایایِ مو پَلَخِشِه.
۱۰ چُونِ تُو آیِ خُدا، مو ره اِمْتِحَانِ کدی؛
مو ره اَز مَایِشِ کدی، اَمُو رَقَمِ که نُقْرِه اَز مَایِشِ مُوشِه.
۱۱ مو ره دَ دَامِ گِرِفتارِ کدی
و بارهایِ گِرَنگِ ره دَ پُشتِ مو اِیشتی.
۱۲ مَرْدُما ره دَ بِلِه مو سِوارِ کدی
و مو از مَنِه اُو و آتِشِ تیر شُدی،
لِیکنِ تُو مو ره دَ جَایِ پَرِیمونیِ اُورْدی.

۱۳ ما قَدِ قُرْبَانیِ هایِ سُوختنیِ دَ خانِه تُو مِییم
و نَذرِ هایِ خُو ره دَز تُو اَدَا مُونم،
۱۴ نَذرِ هایِ ره که لَبایِ مِه بَلَدِه شیِ واز شُد
و دان مِه دَ زَمَانِ مُشْکِلاتِ-و-سُختیِ و عَدِه کَد.
۱۵ ما قُرْبَانیِ هایِ سُوختنیِ ره از حَیْوانایِ چاغیِ بَلَدِه تُو تَقْدِیمِ مُونم
قَدِ خُوشبُویِ قُرْبَانیِ قُوجِ ها؛
ما نَرگاوِ ها و بُرْها بَلَدِه تُو تَقْدِیمِ مُوکُنم. سِلاَه.

۱۶ آیِ پَگِ کَسایِ که از خُدا ترسِ دَرِید، بَیید و بَشَنوید
تا چِیزیِ ره نَقْلِ کُنم که خُدا بَلَدِه جانِ مِه اَنجَامِ دَدِه.
۱۷ ما قَدِ دَانِ خُو دَ پِیشِ اَزُو نالِه-و-فَرِیادِ کُدَم

^a ۶۶:۶ دَ جَایِ «بابَه کَلونایِ مو» دَ زَبونِ عِبْرانیِ «اونا» نِوِشْتِه یِه.

و اُو ره قد زبون خُو ستایش کُدم.
 ۱۸ اگه ما شرارت ره دِ دل خُو پرورش میددَم،
 خُداوند دُعای مَره گوش نمیکِرفت.
 ۱۹ لیکن واقعاً خُدا گوش کِرفته
 و دِ آواز دُعای مه تَوَجُه کده.
 ۲۰ حمد-و-ثنا دِ خُدا، که اُو دُعای مَره رد نکد
 و رَحمت خُو ره از مه دِریغ نکد.

دَعَوَتِ مِلَّتِ هَا بَلَدِه سِتایش خُداوند

بلدِه سردستِه خاننده ها. قد آله مُوسیقی تاردار خنده شنه. زبُور؛ سرود.

۶۷^۱ بیل که خُدا دِ حق مو رحیم بشه و مو ره بَرکت بدیه
 و نُورِ رُوی شی دِ بِلِه مو روشنی کُنه - سیلاه -

۲ تا راه-و-طریق شی^۲ دِ رُوی زمی شِنخته شنه
 و نِجات شی دِ مینکلِ پگِ مِلَّتِ ها.
 ۳ خُدایا، بیل که قَوم ها تُو ره سِتایش کُنه،
 پگِ قَوم ها تُو ره سِتایش کُنه.

۴ بیل که مردُما خوش بشه و سرودِ بَخانه،
 چراکه تُو قَوم ها ره مُنصِفانه قضاوت مونی
 و مردُما ره دِ رُوی زمی هِدایت میدی. سیلاه.

۵ خُدایا، بیل که قَوم ها تُو ره سِتایش کُنه
 پگِ قَوم ها تُو ره سِتایش کُنه.

۶ زمی حاصلِ خُو ره دده.
 اَره، خُدا، خُدای مو، مو ره بَرکت دده.
 ۷ خُدا مو ره بَرکت دده
 تا تمام گوشه های زمی ازُو ترس دشته بشه.

^a ۶۷:۲ دَمزی آیه دِ جای «شی» دِ زبونِ عبرانی «تُو» نوشته یه.

سرود پیروزی

بلده سردسته خائنده ها. زبور داوود. سرود.

۶۸^۱ بیل که خدا باله شنه و دشمنای شی تیتپرک شنه
و کسای که از شی بد موبره، از حضور ازو دوتا کنه.
۲^۲ امو رقم که دود گم-و-گل موشه،
امو رقم اونا ره گم-و-گل کو؛
و امو رقم که موم د پیش آتش او موشه،
بیل که آدمای شریب ام امو رقم د حضور خدا نابود شنه.
۳^۳ لیکن آدمای عادل خوش بشه
و د حضور خدا خوشحالی کنه،
حتی از خوشی د کالای خو جای نشنه.

۴^۴ بلده خدا سرود بخانید، د ستایش نام ازو سرود بخانید،
او ره که د بله اور ها سوار آسته، قد آواز بلند ستایش کنید؛^a
نام ازو خداوند آسته، د حضور ازو خوشی کنید.
۵^۵ آته بییما و دادرس خاتونوی بیوه
خدا آسته د جایگاه مقدس خو.
۶^۶ خدا بے کسا ره خانه میدیه که جای-د-جای شنه
و بندی ها ره آزاد کده د کامیابی میرسنه؛
لیکن آدمای سرکش د زمین خشک-و-سوزان جای-د-جای موشه.

۷^۷ ای خدا، وختیکه تو پیش روی قوم خو رفتی،
غیتیکه د بیابو حرکت کدی، سیلاه
۸^۸ زمی لرزید و آسمو د باریدو شد،
د حضور خدا، خدای کوه سینا،
د حضور خدا، خدای اسرائیل.
۹^۹ ای خدا، تو بارش پریمو بارندی
و میراث خو ره که خار-و-زار بود، تازه-و-استوار کدی؛
۱۰^{۱۰} جماعت تو دزو جای-د-جای شد.
ای خدا، تو از خوبی های خو بلده مردم محتاج هر چیز تهیه کدی.

۱۱^{۱۱} خداوند حکم کد:

^a ۶۸:۴ د زبون عبرانی یگ معنای دیگه شی اینی رقم آسته: «بلده امزو که د بیابو هی مونه، سرک جور کنید.»

خائونوی که خوشخبری آورد یگ جمعیت کته بود.

۱۲ پادشایون لشکرها گریز کده دوتا کد؛

خائونوی که دَ خانه مند و لجه ره تقسیم کد؛

۱۳ اگرچه اونا د قوتونا خاو موكد،

ولے رقم کوتری شد که بال های شی قد نقره پوشنده یه

و پر های شی قد طلای سُرَخ.

۱۴ وختیکه قادر مطلق پادشایو ره د اُونجی تیت پَرک کد،

رقمی بود که د کوه صلمون^a برف باریده بشه.

۱۵ آی کوه قیل، آی کوه باشان؛

آی کوهی که قله های بلند دری، آی کوه باشان؛

۱۶ آی کوه های که قله های بلند درید،

چرا قد حسادت سون کوهی توخ مونیید که خدا او ره بلده بود-و-باش خو انتخاب کده؟

یقیناً خداوند تا ابد د اُونجی بود-و-باش دره.

۱۷ گاڈی های جنگی خدا هزارها هزار

و لک ها لک ها آسته؛

خداوند د مینکل ازوا یه، که از کوه سینا د جایگاه مقدس خو آمده.

۱۸ وختیکه تو د جای بلند بر شدی،

اسیرا ره د اسیری بردی

و از آدما هدیه ها گرفتی،

حتی از آدمای سرکش،

تاکه تو آی خداوند-خدا، د اُونجی جای-د-جای شنی.

۱۹ حمد-و-ثنا د خداوند، او هر روز بار های مو ره تحمّل مونه؛

خدا نجات دهنده مو آسته. سیلاه

۲۰ خدای مو، خدای نجات دهنده آسته

و راه های خلاصی از مرگ د خداوند، خدای مو تعلق دره.

۲۱ یقیناً، خدا سر دشمنای خو ره گفته جو جو مونه،

تولغیه پرموی کسای ره که د راه های پرگناه خو رفتار مونه.

۲۲ خداوند گفت: "ما اونا ره از باشان پس میرم،

اونا ره حتی از غوجی های دریا پس میرم،

۲۳ تاکه پایای تو د بله خون ازوا قدم بزنه

^a ۶۸:۱۴ نام «کوه صلمون» د زیون عبرانی امکان دره «کوه سیاه» معنی پدیه.

و زبونِ سگای تُو حق خُو ره از دُشمنای تُو بگیریه.

۲۴ آی خُدا، حَرکتِ قَوْمِ تُو دیده شده،

حَرکتِ قَوْمِ خُدا، پادشاهِ مه، دَ جایگاهِ مُقَدَّس:

۲۵ دَ پیشِ رُوی، سَرودخانا آسته، دَ پُشتِ سر سازنده ها

و دَ مینکل، دُخترای که دیره میزنه.

۲۶ خُدا ره دَ جماعتِ های کُته حمد-و-ثنا بگید،

خُداوند ره، آی شُمو کسای که از چشمه اسرائیل آستید.

۲۷ اونه، بنیامینِ ریزه دَ اُونجی آسته دَ پیشِ رُوی ازوا

و دَ اُونجی کُته کلونای یهُودا دَ جَم خُو

و کُته کلونای زبُولون و کُته کلونای نَفتالی دَ جَم خُو.

۲۸ آی خُدا، قُدرتِ خُو ره بَرَمَلا کُو،

آی خُدا، قُوتِ خُو ره که پیشِ ازی بخاطرِ ازمو دَ کار بُردی،

۲۹ از خانه خُو از اورشَلیم،

از جایی که پادشایو بلده تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحشی نِزار ره^a سرزنش کُو

و قَوْمِ های ره که رقمِ گِله گاوو و گوسله ها آسته.

خُدا کسای ره که بلده گِرِفتونِ باج شوقِ دره، پایمال مونه

و قَوْمِ های ره که جنگِ ره خوشِ دره، تیتِ پَرک مَوکُنه.

۳۱ قاصِدا از مِصر مییه

و کُوش^b دَ زُودی دِستای خُو ره سُونِ خُدا دِراز مونه.

۳۲ آی مَمَلکَتِ های دُنیا، بلده خُدا سَرودِ بَخانید؛

بلده خُداوند ساز بَرزید. سیلاه.

۳۳ بلده امزُو که دَ بِلَه آسمونا سوار آسته، دَ بِلَه آسمونای قدیمی.

اونه، اُو آوازِ خُو ره بُر مونه، آوازی ره که پُر قُدرت آسته.

۳۴ قُدرتِ خُدا ره اِعلانِ کُنید؛

شکوه-و-جَلالِ اَزُو دَ بِلَه اسرائیل آسته

و قُدرتِ شی دَ آسمونا.

۳۵ خُدایا، تُو دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو باهَبیتِ آستی؛

خُدایِ اسرائیلِ خودِ شی دَ قَوْمِ خُو قُدرتِ و قُوتِ مَوبِخِشه.

حمد-و-ثنا دَ خُدا!

^a ۶۸:۳۰ «حیوانِ وَحشی نِزار» امکانِ دره که «مِصر» بشه. ^b ۶۸:۳۱ یعنی اِتیوییا

ناله و فریاد بلده کومک

بلده سردسته خاننده ها. د صوت «سوسن ها» خنده شنه. زبور داوود.

۶۹

۱ خدایا، مره نجات بدي،

چراکه آوها تا گردون مه رسیده.

۲ ما د مدّ غوج گور رفتیم،

پایای مه یاری ایسته شدو ره ندره.

ما د آوهای چفور در آمدیم

و سیل آو د بله مه آمده.

۳ ما از ناله-و-فریاد کدو منده شدیم؛

کٹوک مه خشک شده

و چیمای مه د انتظار خدای مه خیره شده.

۴ تعداد کسای که بے دلیل از مه بد موبره،

از موی سر مه کده کلوتر آسته.

امو رقم کلو کسا قصد نابود کدون مره دره،

دشمنای مه که د بله مه تهمت ناحق مونه.

چیزی ره که ما دزی نکدم،

مجبور آستم که پس بدیم.

۵ آی خدا، تو لوذگی مره میدنی

و گناهای مه از تو تاشه نییه.

۶ آی خدا، خداوند لشکر ها،

کسای که امید شی دزتو یه، نیل که بخاطر ازمه شرمنده شنه؛

آی خدای اسرائیل،

کسای که د طلب ازتو یه، نیل که بخاطر ازمه رسوا شنه.

۷ چون بخاطر ازتو یه که ما توهین-و-تحقیر ره تحمل کدیم

و شرم چهره مره پوشنده.

۸ ما د نظر برارون خو یگ بیگنه شدیم

و د نظر باچه های آبه خو یگ ناشناس.

۹ چون غیرتی که د باره خانه تو درم د وجود مه شعله ور آسته

و توهین کسای که تو ره توهین مونه، د بله ازمه قرار گرفته.

۱۰ وختیکه ما آودیده ریختنده جان خو ره قد روزه گرفتو خار کدم،

مردم دزمه توهین کد.

۱۱ غتیکه پلاس ره بلده خو کالا جور کدم،

د پیش ازوا یگ ضرب-المثل جور شدم.

۱۲ کسای که دَ دانِ درگه میشینه دَ باره ازمه توره مَوگیه
و ما بلده آدمای شرابی بیت جور شدیم.

۱۳ لیکن آی خُداوند، ما دَ وختِ مناسب
دَ پیش تو دُعا مَوْنَم؛
آی خُدا، دَ مُطابقِ رَحمتِ پَریمون خُو
و دَ مُطابقِ اِطمینانی که دَ نجات تو آسته، دُعا ی مَره قَبول کُو.
۱۴ مَره از مَنه مَد نجات بدی،
نیل که غرق شُئَم.

مَره از چنگِ کسای که از مه بد موبره
و از آوهای غَوَج خلاصی بدی.
۱۵ نیل که سیلِ آوها مَره بپوشنه
یا آو چُقور مَره قُورت کُنه،
یا چُقوری زمی دان خُو ره دَ بله مه بسته کُنه.

۱۶ آی خُداوند، دُعا ی مَره قَبول کُو، چراکه مُحَبَّت تو نیکویه؛
مُطابقِ رَحمتِ پَریمون خُو سُون ازمه نظر کُو.
۱۷ رُو ی خُو ره از خِدمتگار خُو تاشه نَکُو،
چراکه ما دَ سختی-و-مُشکلاتِ اَسْتَم؛
دُعا ی مَره دَ زودی قَبول کُو.
۱۸ نزدیک مه آمده مَره نجات بدی،
بخاطرِ دُشمنای مه مَره آزاد کُو.

۱۹ تو از توهین-و-تحقیر مه خبر دَری،
از شرمندگی و رسوایی مه ام؛
تمام دُشمنای مه دَ پیش نظر تو آسته.
۲۰ توهین-و-تحقیر، دِل مَره میده کده
و ما نومیید شدیم.

ما اِنْتَظارِ دِلسوزی دَشْتَم، لیکن هیچ نَشْد
و مُنْتَظَرِ کسای بُوْدَم که مَره تَسَلیِ بدیه، ولے هیچ پیدا نَکُدَم.
۲۱ دَ جای خوراک، بلده مه زهر دَد
و غَیْتیکه تُشنه بُوْدَم، اونا دَز مه سرکه وُچی دَلجی کد.
۲۲ بیل که دسترخونِ ازوا، دَ پیش رُو ی ازوا یگ دام بَشه
و غَیْتیکه دَ آرامشِ آسته، یگ تَلک بَشه.
۲۳ بیل که چیمای ازوا خیره شُنه تا دیده نَنته

و کمر های ازوا همیشه لرزو بَشه.

۲۴ قار-و-خشم خُو ره دَ بِلِه ازوا بِرِیزَن

و بیل که آتِشِ غَضَبِ تُو اونا ره گِرِفَتار خُو کُنِه.

۲۵ بیل که جای های بُود-و-باشِ ازوا خَرابه جور شُنه

و دَ خَیمه های ازوا هیچ کس زندگی نَکُنِه.

۲۶ چُون کسی ره که تُو زَدَ، اونا او ره آزار-و-اَدِیت مونه

و دَ بارِه دَرِدِ کسی که تُو زخمی کدَ، اونا توره مُوگیه.

۲۷ گُناه ازوا ره دَ بِلِه گُناه ازوا سر دَ سر کُو؛

نَیل که اونا دَ وِسیله ازتُو عادلِ حساب شُنه.

۲۸ بیل که نام ازوا از کِتَابِ زندگی کُل شُنه؛

نَیل که از جُمْلِه آدمای عادلِ حساب شُنه.

۲۹ لیکن ما مُصِیبت زده و دَردمند اَسْتَم؛

خُدایا، بیل که نِجات تُو از مه جِفاظت کُنِه.

۳۰ ما نام خُدا ره قد سُرود سِتایش مُونم،

و قد شُکرگزاری بُّرگی اَزو ره بیان مُونم.

۳۱ ای کار، خُدا ره کَلوتر خوش مونه

نَسَبت دَ گاو و غونجی که شاخ و سُم دَرِه.

۳۲ بیل که آدمای مَظْلوم ای ره پَنگره و خوشحال شُنه؛

ای کسای که دَ طلبِ خُدا اَسْتید، بیلید که دل های شُمو تازه شُنه.

۳۳ چُون خُداوند دُعای آدمای مُحْتاج ره قَبول مونه

و قَوْمِ اَسِیر شُدِه خُو ره خار-و-حَقِیرِ حساب نَمونه.

۳۴ آسمو و زمی او ره سِتایش کُنِه،

دریا ها و هرچیزی که دَ مَنِه ازوا اَسْتِه ام.

۳۵ چُون خُدا صَهیون ره نِجات مِیدیه

و شارای یهُودا ره دُوباره آباد مونه؛

و قَوْمِ خُدا دَرُو جای-دَ جای شُدِه او ره تَصَرُف مونه.

۳۶ نسلِ خِدْمتگاری شی او ره دَ عِنوانِ میراث دَ دِست میره

و کسای که نام اَزو ره دوست دَرِه، دَرُو جای-دَ جای مُوشه.

دُعا بَلَدِه كَوْمَك دَ خِلَافِ آزار-و-أَذِيَّتِ كُنِنْدِه ها

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داوُودِ بَلَدِه جَلَبِ تَوَجُّه خُدا.

۱ خُدايا، بَلَدِه نِجاتِ مه عَجَلِه كُو!

آي خُداوند، دَ كَوْمَكِ مه دَ زُودي بيه.

۲ كَسايِ كه قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه،

بيلِ كه اونا شَرْمِنْدِه و سَرخَمِ شُنِه؛

و كَسايِ كه مِيلِ دَرِه دَزْمِه ضَرَرِ پَرَسْنِه،

بيلِ كه عَقَبِ نِشِينِي كَدِه رَسوا شُنِه.

۳ كَسايِ كه دَ بِلِه مه هَه هَه مُونِه،

بيلِ كه از شَرْمِنْدَگِي پَسِ دُورِ بُوخوره.

۴ لِيكِنِ كَسايِ كه دَ طَلَبِ اَزتُو يَه،

بيلِ كه پَگِ اَزوا دَ حُضُورِ تُو خوشحاليِ كُنِه و خوشِ بَشِه.

كَسايِ كه نِجاتِ تُو رِه دُوستِ دَرِه،

بيلِ كه دايمِ بُوگِيه: ”خُدا بُوْرگِ اَسْتِه!“

۵ لِيكِنِ ما غَرِيبِ و مُحْتاجِ اَسْتُم؛

خُدايا، عَجَلِه كُو و دَ پِيَشِ مه بيه!

تُو مَدَدگَارِ و نِجاتِ دِهْنِدِه مه اَسْتِي؛

دِيرِ نَكُو، آيِ خُداوند!

دُعايِ مَرِدِ پِيرِ

۱ آيِ خُداوند، ما دَزتُو پناهِ اُورْدِيم؛

هَرگِزِ نِيلِ كه شَرْمِنْدِه شُنْم.

۲ دَ وَسِيلِه عَدالْتِ خُو مَرِه خِلاصِي بَدِي و آزادِ كُو؛

گوشِ خُو رِه سُونِ اَزْمِه بِيگِيرِ و مَرِه نِجاتِ بَدِي.

۳ قاده و پناهگاهِ مه بَش،

تا هَميشِه دَزِ تُو پناهِ بِيْرَم.

تُو بَلَدِه نِجاتِ مه حُكْمِ كَدِے،

چُونِ تُو كوهِ و قَلْعِه بِلَنْدِ مه اَسْتِي.

۴ آيِ خُدايِ مه، مَرِه از دِسْتِ اَدْمايِ شَرِيرِ خِلاصِ كُو

و از چَنگِ مَرْدُمَايِ بِيْانصافِ و ظالِمِ.

۵ چُونِ تُو، آيِ خُداوند-خُدا، اُمِيدِ مه اَسْتِي،

و ما از جوانی خُو تَوَكَّلْ خُو ره دَزْتُو کدیم .
 ۶ از غیبتیکه ما پَیدا شُدیم، تکیه‌گاهِ مه تُو آستی؛
 از کوره آیه مه تُو مَره دَ دُنیا اُوردی .
 حمد-و-ثنای مه دایم بلده ازتو یه .
 ۷ بلده غدر کسا ما یگ مثال بد شُدیم،
 لیکن تُو پناهگاهِ مُستَحکم مه آستی .
 ۸ دان مه از حمد-و-ثنای تُو پُر آسته
 و از شکوه-و-جلال تُو تمام روز .

۹ دَ وختِ پیری مَره دُور پورته نَکُو؛
 غیبتیکه زور-و-قوت مه از بین رفت، مَره ایله نَکُو .
 ۱۰ چُون دُشمنای مه دَ ضِد مه توره مُوگیه
 و کسای که دَ قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مه یه، قد یگدیگه خُو مشوره مُونه
 ۱۱ و مُوگیه: ”خُدا اُو ره ایله کده؛
 دَ دُمبالِ اَزُو بورید و اُو ره گِرِفْتار کُنید،
 چُون هیچ کس نییبه که اُو ره خلاصی بَدیه .“

۱۲ آی خُدا، از مه دُور نَشُو!
 خُدای مه، دَ کومک مه عَجَله کُو!
 ۱۳ بیل که مُخالفینِ جان مه شرمنده و نابود شُنه
 و کسای که دَ تَلاشِ ضَرَر رَسندو دَزمه یه
 قد ذَلت و رَسوایی پوَشنده شُنه .
 ۱۴ لیکن ما همیشه اُمیدوار اَسْتُم
 و تُو ره کلوتر و کلوتر ستایش مُوْنُم .
 ۱۵ دان مه عدالت تُو ره بیان مُونه
 و نِجات تُو ره تمام روز،
 اگرچه حسابِ ازوا از فهم مه بَرُو یه .
 ۱۶ آی خُداوند-خُدا، ما اعمالِ پُرْقُدْرَت تُو ره اِعلان کده مییم
 و تنها عدالتِ ازتو ره بیان مُوْنُم .

۱۷ خُدایا، تُو مَره از جوانی مه تعلیم دَدے
 و ما تا آلی ره اعمالِ عَجیب تُو ره اِعلان مُوْنُم .
 ۱۸ پس آی خُدا، حتی دَ زمانِ پیری و موی سفیدی مَره ایله نَکُو،

تا دَ باره قُدرت^{۱۹} تُو دَ نسلِ نوِ خیرِ بدیم،
 دَ باره تَوانیی تُو دَ پگِ کسای که دَ آینده مییه.
 ۱۹ آی خُدا، عدالت تُو تا آسمونا مییره،
 تُو کارای بزرگ انجام دَدے!
 خُدایا، کی رقمِ ازتو آلی آسته؟
 ۲۰ اگرچه تُو مره دُچارِ مُشکلات و بلاهای کلو کدی،
 ولے تُو زندگی مره دُوباره تازه مونی؛
 از عَوُجی های زمی دُوباره مره باله بر مونی.
 ۲۱ عِزّت-و-بزرگی مره کلو مونی
 و بسم دَزمه نظر کده مره تسلی میدی.

۲۲ اوخته ما تُو ره قد آوازِ چنگ شکر-و-سپاس مونتُم،
 بخاطرِ وفاداری تُو، آی خُدای مه.
 ما قد صدای بربط بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 آی مُقدّسِ اسرائیل.
 ۲۳ وختیکه بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 لبای مه آوازِ خوشی بر مونه،
 جان مه ام، چراکه او ره بازخرید کدے.
 ۲۴ زیون مه تمام روز
 عدالتِ ازتو ره بیان مونه؛
 چُون کسای که کوشش مَوکد دَزمه ضرر برسنه،
 شرمینده و رسوا شد.

دُعا بلده پادشاه

زبُور دَ باره سُلیمان.

۷۲ آی خُدا، انصاف خُو ره دَ پادشاه عطا کُو،
 و عدالت خُو ره دَ باچه پادشاه.
 ۲ تا او قوم تُو ره قد عدالت قضاوت کُنه
 و مردمای غریب تُو ره قد انصاف.
 ۳ کوه ها بلده قوم فِیض-و-سلامتی بیره
 و تپه ها دَ وسیله عدالت مَنبع صلح-و-سلامتی بشه.
 ۴ او دَ دادِ آدمای ستمدیده قوم برسه
 و بچکیچای آدمای مُحْتَاج ره نجات بدیه

^a ۷۱:۱۸ دَ جای «قُدرت» دَ زیون عبرانی «بازو» نوشته یه.

و ظالِمًا ره سرکوب کُنه.

^۵ اونا از تو ترس دشته بشه

تا زمانی که آفتو باقی آسته

و تا وختیکه ماهتو برقرار آسته، د تمام نسل ها.

^۶ پادشاه رقم بارشی بشه که د بله سوزه درو شده موباره،

مثل قطره های بارو که زمی ره سیرآو مونه.

^۷ بیل که د زمان ازو آدمای عادل رشد کُنه

و سلامتی-و-آبادی پریمو تا وختی بشه

که ماهتو برقرار آسته.

^۸ او از دریا تا دریا حکمرانی کُنه

و از دریای فرات تا آخرای زمی.

^۹ باشنده های بیابو د برابر ازو زانو بزنه

و دشمنای شی خاک ره بلیسه.

^{۱۰} پادشایون ترشیش و مملکت های جزیره ها

بلده ازو باج بدیه؛

و پادشایون شبا و سبا بلده شی هدیه ها تقدیم کُنه.

^{۱۱} تمام پادشایو د برابر ازو سر خم کُنه

و پگ ملت ها دز شی خدمت کُنه.

^{۱۲} چون او آدم محتاج ره وختیکه ناله-و-فریاد مونه، خلاصی میدیه

و ام آدم غریب و کسی ره که مددگار ندره.

^{۱۳} او د آدم ناتو و محتاج دلسوزی مونه

و جان آدمای محتاج ره نجات میدیه.

^{۱۴} جان ازوا ره از ظلم و ستم خلاص مونه،

چراکه خون ازوا د نظر ازو باارزش آسته.

^{۱۵} پادشاه زنده باد!

طلای شبا دزو تقدیم شنه؛

مردم دایم بلده ازو دعا کُنه

و تمام روز بلده ازو برکت طلب کُنه.

^{۱۶} غله-و-دانه د زمی پریمو شنه،

و د بله کوه ها موج بزنه و ثمر شی رقم لبنان بشه؛

و مردم د شارا مثل علف زمی آلی رشد کُنه.

۱۷ نام ازُو تا اَبَد باقی بُمَنه
و شَهْرَت شی تا زمانیکه آفتو برقرار آسته.
پگِ مَلَّت ها دَ و سبیلَه ازُو بَرکت پیدَا کُنَه
و اُونَا اُو ره نیکبخت بُگیه.

۱۸ حمد-و-ثنا دَ خُداوند-خُدا، خُدايِ اِسْرَائیل،
دَمَزُو که تنها اُو کارای عَجیب انجام میدیه.
۱۹ حمد-و-ثنا دَ نامِ پُر جلالِ ازُو تا اَبَد اَلاباد!
تمامِ زمی پُر از بُرگی-و-جلالِ ازُو باد!
آمین! آمین!

۲۰ دُعاهای داوود باچه یسی ختم شد.

بخشِ سیوم

اُمیدِ اَدَمِ عَادِل و عاقبتِ شَریرو
زُبورِ آساف.

۷۳^۱ واقِعاً خُدا دَ حَقِ اِسْرَائیل نیکو آسته،
دَ حَقِ کسای که پاک دِل آسته.
۲ لیکن ما، نزدیک بُوَد که پایای مه پَلخشه
و کم مَنَدَد که قَدَم های مه از راه بُر شُنه.
۳ چُون حَسَدِ اَدَمای کِبَری-و-مغرور ره خوردُم
و ختیکه کامیابی-و-آسایشِ شَریرو ره دیدُم.
۴ چراکه اُونَا تا دَمِ مَرگِ دَرَد-و-رَنجِ نَدَره؛
و جِسَمِ ازوا چاق-و-قوی آسته.
۵ اُونَا رَقَمِ مَرْدُمِ عامِ دَ مُشکِلاتِ نییه
و مِثَلِ دِیگرو دَ بِلَا گِرِفْتارِ نُمُوشه.
۶ امزی خاطر، مغروری گردویندِ ازوا یه
و ظَلَمِ رَقَمِ کالَا اُونَا ره پوشنده.
۷ چیمای ازوا از چاغی بُرو بُر شُدَه
و خیالاتِ دِلِ ازوا حد-و-اندازه نَدَره.
۸ اُونَا ریشخندی مونه و توره های شَریرانه مُوگیه؛
اُونَا مغرورانه مَرْدُمِ ره تَهْدیدِ دَ ظَلَمِ مونه.
۹ اُونَا دانِ خُو ره دَ ضِدِ آسمو قرار میدیه

و زبونِ ازوا دَ رُوی زمیِ ادعاهای کلو مونه.^a
 ۱۰ امزی خاطر مردُم سُون ازوا دور مُوخوره
 و توره های ازوا ره رقمِ آو های کلو وُچی مونه.^b
 ۱۱ و اونا مَوگیه: «خُدا چطور میتنه بِنامه؟
 آیا حضرتِ اعلیٰ داناییِ دره؟»
 ۱۲ آرے، آدمای شَریر امی رقمِ آسته؛
 همیشه دَ آسایش آسته و مال-و-دولتِ ازوا کلو شُدّه موره.
 ۱۳ واقعاً ما دِل خُو ره بے فایده پاک نِگاه کدیم
 و دِستای خُو ره دَ نشانی بے گُناهی شُشتیم.
 ۱۴ تمامِ روز ما دُچارِ بلا-و-مُصیبتِ آستُم
 و هر صُبح سرزَنش موشُم.
 ۱۵ اگه مَوگُفتمُ که «ما امی رقمِ گُفته مورُم،»
 واقعاً، ما دَ حقِ جماعتِ بچکِیچای تُو خیانتِ مَوکُدم.

۱۶ وختی ما چورتِ زُدُم تا امی توره ره بِنامُم،
 بلده مه کلو مُشکِل تمام شُد،
 ۱۷ تا ای که دَ جایگاهِ مَقَدَسِ خُدا داخلِ شُدُم؛
 اوخته عاقبتِ شَریرو ره پی بُرُدُم.
 ۱۸ راستی که اونا ره دَ جای لَخَشَنَدُکِ قرار میدی؛
 و اونا ره تاه پورته کده نابود مَوکُنی.
 ۱۹ اونه، اونا دَ یگ لحظه نابود موشه
 و دَ وسبیلَه وَحَشَتِ ها کاملاً از بِن موره!
 ۲۰ اونا مِثَلِ خاوِ یگ نفر آسته که بیدار موشه و خاو ره پُرْمُشت مونه؛
 آی خُداوند، غَیْتِیکَه باله موشی، خیالاتِ ازوا ره خار-و-حَقِیرِ حساب مونی.

۲۱ وختیکه جان مه تلخ شُدُد
 و دِل مه پاره پاره بُود،
 ۲۲ اوخته ما لَوُدّه بُودُم و فهم نَدَشْتُم
 و دَ پیش تُو رقمِ یگ حیوان بُودُم.
 ۲۳ دَ هر حال، ما دایم قد ازتُو آستُم
 و تُو از دِستِ راست مه میگیری.
 ۲۴ تُو قد مشورَه خُو مَرّه هِدایَتِ مونی
 و بعد ازُو مَرّه صاحبِ عِزَتِ-و-احترامِ مونی.

^a ۷۳:۹ دَ جای «ادعاهای کلو مونه» دَ زبونِ عبرانی «راه موره» نوشته یه. ^b ۷۳:۱۰ دَ زبونِ عبرانی مَوگیه: «آوهای کلو دَزوا وُچی دلجی

۲۵ دَ آسْمُو غَيْرِ اَزْتُو كِي رِه دَرُم؟

و دَ زَمِي غَيْرِ اَزْتُو هِيچ چيز رِه نَمِيخَايِم.

۲۶ اِمكان دَرِه كه جِسْم و دِل مِه اَز كار بُوْتِه،

وَلِه خُدا تَكِيه-گَاهِ دِل مِه و اِنْتِخَاب مِه اَسْتِه تا اَبَد.

۲۷ دَ حَقِيقت، كَسَاي كه اَز تُو دُور اَسْتِه، اَز بِيِن موره؛

و كَسَاي كه دَرْتُو بِي وَفَايِي مُونِه، اُونَا رِه نَابُود مُونِي.

۲۸ لِيكِن بَلَدِه اَزْمِه، خُوب اَسْتِه كه دَ خُدا نَزْدِيك بَشُم.

ما خُداوند-خُدا رِه پناهگاهِ خُو جور كديم

تا اَز پَگِ كارايِ اَزُو نَقْل كَنُم.

دُعَايِ قَوْمِ دَ وختِ بِيرو شُدونِ خانِه خُدا

قَصِيْدِه اَسَاف.

۱ اَيِ خُدا، چِرا موره بَلَدِه هَمِيشِه دُور پورته كدِه؟

چِرا خَشَم تُو دَ بِلِه گوسپندويِ علفچِر تُو اَلَنگِه كدِه؟

۲ دَ فِكْرِ جَماعتِ خُو بَش كه دَ زَمَانِ قَدِيمِ اِنْتِخَابِ كدِي؛

تُو اُونَا رِه بازخريدِ كدِي تا طايِفِه مِيراثِ تُو بَشِه؛

دَ فِكْرِ كوهِ صَهِيونِ بَش كه دَرِ شِي جاي-د-جايِ شُدِي.

۳ قَدَمِ هَايِ خُو رِه سُونِ خَرابِه هَايِ دايميِ بالِه كُو؛

دُشْمو هِر چيزِي رِه كه دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ تُو بُوْد، خَرَابِ كدِه.

۴ دُشْمَنايِ تُو دَ مَنِه جايِ مُلَاقَاتِ تُو عُرْ زَد

و بِيِرَقايِ خُو رِه دَ عِنوانِ نِشانِ خُو بالِه كد.

۵ اُونَا رَقْمِ كَسَايِ بُوْد كه تَوْرَهَايِ خُو رِه

دَ بِلِه دِرختايِ جَنگلِ بالِه مُونِه.

۶ اُونَا پَگِ نَقشِ هَايِ تَراشِ شُدِه شِي رِه

قَد تيشِه و تَوْرِ خُو تِكِه-و-پِرچِه كدِه.

۷ اُونَا جايگاهِ مُقَدَّسِ تُو رِه قَد اَتَشِ دَرِ دَدِه؛

اُونَا جايگاهِ نامِ تُو رِه بِي حُرْمَتِ كدِه دَ خَاكِ بَرابِرِ كدِه.

۸ اُونَا دَ دِلِ خُو كُفْتِه: ”مُو اُونَا رِه كَامِلًا تايِعِ خُو مُونِي.“

اُونَا پَگِ جايِ هَايِ مُلَاقَاتِ خُدا رِه دَ سِرزَمِيِنِ مَوْ سوختَنَدِه.

۹ مَوْ مُعْجَزِه هَايِ خُدايِ خُو رِه نَمِيَنگَرِي

و كَدَمِ نَبِيِ اِمِ دَ اِيِنجِي نِيَسْتِه

و كَسِي اِمِ دَ مِيَنكَلِ مَوْ نِيَسْتِه كه بُقَامِه تا چِي وختِ اِيِ حَالَتِ اِدَامِه پِيِدا مُونِه.

۱۰ اَيِ خُدا، تا چِي وختِ دُشْمو تُو رِه رِيشَخَنَدِ كُنِه؟

اَيَا دُشْمو بَلَدِه هَمِيشِه نامِ تُو رِه تَوَهِيِنِ كُنِه؟

۱۱ چرا دِست خُو ره، دِستِ راست خُو ره پس کش مونی؟
دِست خُو ره از بَغَل خُو بُر کده اونا ره نابود کو.

۱۲ مگم خُدا از قدیم پادشاهِ مه آسته؛
أو دَ زمی نجات ره دَ وجود میره.
۱۳ تُو دریا ره قد قدرت خُو دُو شَق کدی
و سر های جانورای کِثه بحری ره دَ آوها میده کدی.
۱۴ تُو سر های لویاتان^a ره جو جو کدی
و اُو ره خوراکِ زنده جان های بیابو کدی.
۱۵ تُو چشمه ها و جوی ها ره از هر سو جاری کدی؛
تُو دریاچه های ره که همیشه جاری بود، خُشک کدی.
۱۶ روز دَزتُو تعلق دَره و شاو ام از تُو یه؛
مَنبع نُور و آفتو ره تُو دَ آسمو قرار ددی.
۱۷ تُو تمامی حدودِ زمی ره تعیین کدی
و تاپستو و زمستو ره دَ وجود اوردی.

۱۸ آی خُداوند، دَ یاد خُو بگیر که دُشمو چی رقم نام تُو ره ریشخند مونه
و مردمای جاهلِ چطور نام تُو ره توهین مکنه.
۱۹ جانِ کوتر^b خُو ره دَ جانورای وحشی تسلیم نکو
و زندگی قومِ ستمدیده خُو ره بلده همیشه پُرمُشت نکو.
۲۰ عهد خُو ره دَ نظر خُو بگیر،
چون جایای تریکِ امزی سرزمی پُر از رفت-و-آمدِ ظلم آسته.
۲۱ نیل که مردمِ مظلوم شرمیده شده از حُضور تُو پس بوره.
بیل که مردمای غریب و محتاج نام تُو ره ستایش کنه.

۲۲ آی خُدا، باله شو و از حق خُو دفاع کو.
دَ یاد خُو بگیر که مردمای جاهلِ چی رقم تمام روز تُو ره ریشخند مونه.
۲۳ چیغ زدونِ دُشمنای خُو ره
و غر زدونِ مخالفای خُو ره که همیشه بلند موشه، پُرمُشت نکو.

^a ۷۴:۱۴ لویاتان یگ جاندار کینه دریایی بوده و له دَ اینجی امکان دَره یگ تشبیه بلده مَمَلکتِ مصر بشه. ^b ۷۴:۱۹ امکان دَره که معنای «کوتر» دَ اینجی قومِ اسرائیل بشه.

خُدا قضاوتِ کُننده دُنیا آسته

بلده سردسته خائنده ها، دَ صَوْتِ «تباہ نَکُو» خائنده شنه. زبُورِ آساف. سرُود.

۱ مو تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی، آی خُدا، مو تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی،

چُون حُضُور^۲ تُو نزدیک آسته

و مردُم از کارای عجیب تُو نقل مونه.

۲ تُو مُوگی: "زمانی ره که ما مقرر موم،

دَمَرُو زمان ما مُنصِفانه قضاوت موم.

۳ وختیکه زمی و پگ باشنده های شی دَ لَرزه بییه،

ما پایه های شی ره مُستَحکم-و-برقرار نگاه موم. " سیلاه

۴ ما دَ آدمای مغرور مَوگیم: "فخرفروشی نَکنید،"

و دَ شریرو مَوگیم: "شاخ خُو ره باله باله نَکنید!"

۵ شاخای خُو ره دَ بلندی باله نَکنید

و گردون خُو ره قیل گرفته توره نَکید،

۶ چراکه سربلندی نه از شَرَق مییه،

نه از غَرَب و نه از جَنُوب،

۷ بلکه خُدا قضاوت کُننده آسته:

أویگ نفر ره سرنگون مونه و دیگه نفر ره سربلند.

۸ چُون دَ دِسْتِ خُداوند پیلَه غَصَب آسته،

پُر از شرابِ قف کده و خُوب گت شُده؛

أو امزُو شراب شیو مونه و مردُمای شریرو زمی

پگ شی ره تا آخِرین قطره وچی مونه."

۹ لیکن ما تا اَبَد کارای خُداوند ره اِعلان موم

و دَ ستایشِ خُدای یعقُوب سرُود میخاتم،

۱۰ چُون أُو پگِ شاخای شریرو ره قطع مونه،

لیکن شاخای آدمای عادل بلند موشه.

^a ۷۵:۱ دَ جای «حُضُور» دَ زبونِ عبرانی «نام» نوشته یه.

قُدْرَت و بُزْرُگِی خُدا

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِدِنِه هَا، قَد آلِه مَوْسِیْقِی تَارْدَار خَانِدِه شُنِه. زُبُور و سُرُودِ آسَاف.

۷۶^۱ خُدا دَ یَهُودَا شِنَخْتِه شُدِه یِه؛
نَامِ اَزُو دَ اِسْرَائِیلِ بُزْرُگِ اَسْتِه.

۲ خَیْمِه اَزُو دَ شَالِیْم^۳ اَسْتِه،
جای بُود-و-بَاشِ شِی دَ صَهِیون.
۳ دَ اُونَجِی اُو تِیْرَهَایِ اَتَشِی رِه مِیْدِه کَد،
سِیْر و شَمَشِیْر و دِیْگِه سَلاَحِ هَایِ جَنَگِی رِه. سِلاَه.

۴ خُدا یَا، تُو پُر نُوْر اَسْتِی
و بَاشِکُوه-تَر از کُوه هَایِ کِه پُر از شِکَار اَسْتِه.
۵ اَدْمَایِ دِلاوَرِ غَارَتِ شُد
و دَ خَاوِ مَرِگِ رِفْت.
یِکِیِ اَمْرُو اَدْمَایِ جَنَگِیِ دِسْتِ خُو رِه بَالِه نَتَنِسْت.
۶ اَیِ خُدا یِ عِقُوب، دَ وَسِیْلِه هَیْبَتِ تُو
اَسْپِ هَا و گَاذِیِ هَایِ جَنَگِیِ اَزِوا بَیِ حَرَکَتِ شُد.

۷ رَاسْتِیِ کِه تُو بَاهِیْبَتِ اَسْتِی.
کِیِ مِیْتِنِه دَ حُضُورِ تُو اِیْسْتِه شُنِه
و خِتِیْکِه تُو قَارِ مَوْشِی؟
۸ تُو از اَسْمُو قِضَاوَتِ رِه اِیْلانِ کَدِی
و زَمِیِ تَرَسِ خُورْدِه چُپِ شُد،
۹ دَ اَمْرُو غَیْبَتِ کِه تُو، اَیِ خُدا، بَلَدِه قِضَاوَتِ بَالِه شُدِی
تَا پِگِ سِئَمِدِیْدِه هَایِ زَمِیِ رِه نِجَاتِ بَدِی. سِلاَه.

۱۰ وَاقِعاً قَارِ اِنْسَانِ بَاعِثِ مَوْشِه کِه تُو سِتَایِشِ شُنِی
و کَسَایِ کِه بَعْدِ از قَارِ خُو تَوْبِه کَدِه بَاقِیِ مَوْمِنِه، اُونَا رِه از خُودِ مَوْنِی.

۱۱ بَلَدِه خُداوَنَد، خُدا یِ خُو نَذَرِ بَگِیْرِیْدِ و نَذَرِ خُو رِه اَدَا کُنِیْد؛
اَیِ تَمَامِ کَسَایِ کِه دَ چَارْدَوَرِ اَزُو اَسْتِیْد،
بَلَدِه اَزُو کِه بَاهِیْبَتِ اَسْتِه، هَدِیَه هَا بِیْرِیْد،
۱۲ بَلَدِه اَزُو کِه جَانِ حُکْمَرانَا رِه مِیْگِیْرِه،

^a ۷۶:۲ یعنی خانِه خُدا دَ اورُشَلِیْمِ اَسْتِه.

بلده ازو که پادشایون زمی از شی میترسه.

دلدارى د غیت پریشانی

بلده یڈوتون، سردسته خاننده ها. زبور آساف.

۱ آواز مه سون خدا موره

د حالیکه ما ناله و فریاد مونم؛

آواز مه سون خدا موره

و او آواز مره گوش میگیره.

۲ د روز مشکلات-و-سختی خو خداوند ره طلب مونم؛

د غیت شاو دستای مه بلده دعا دراز موشه و مندگی نمیگیره

و جان مه آرامش پیدا نمونه.

۳ ما خدا ره یاد کده ناله مونم؛

ما فکر مونم و روح مه افسرده موشه.

۴ تو چیمای مره بیدار نگاه مونی؛

ما د اندازه پریشان آستم که توره گفته نمیتم.

۵ ما د باره روزای گذشته فکر مونم،

د باره سال های تیر شده.

۶ د غیت شاو سرود خو ره د یاد خو میرم

و د دل خو فکر مونم و روح مه تحقیق کده موبه:

۷ ”آیا خداوند بلده همیشه مره ایله میدیه

و دیگه هرگز دزمه نظر لطف نمونه؟

۸ آیا رحمت ازو بلده همیشه بند شده؟

آیا وعده شی بلده تمام نسل ها به اثر شده؟

۹ آیا خدا فیض خو ره پرمشت کده

و د حالت قار خو دلسوزی خو ره بند کده؟“ سیلاه.

۱۰ اوخته گفتم: ”غم-و-غصه مه اینی آسته:

رفتار دست راست حضرت اعلیٰ د برابر مه تغییر کده.“

۱۱ ما کارای خداوند ره یاد مونم؛

ما کارای عجیب تو ره که از قدیم آسته، د یاد خو میرم.

۱۲ ما د باره پگ کارای عجیب تو فکر مونم

و د باره اعمال تو چورت میزنم.

۱۳ ای خدا، راه های تو مقدس آسته؛

کدم از خدایو رقم خدای ازمو بزرگ آسته؟

۱۴ تُو اُمُو خُدا اَسْتی که کارای عَجِیب مُونی؛
تُو قُدْرَت خُو ره دَ مینکلِ قَوْمِ ها معلومدار کدے.
۱۵ تُو قد بازوی خُو قَوْمِ خُو ره بازخِردِ کدی،
اُولادِه یَعْقُوبِ و یوسُفِ ره. سِلاه.

۱۶ آوها تُو ره دِید، آی خُدا،
آوها تُو ره دِید و دَ طُغیانِ اَمَدِ
و عَوُجی های دریا لرزید.
۱۷ آورها آو ریختند
و آسمونا گُرگُردراغِ کدِ
و تیرهای اَتَشکِ تُو دَ هر سُو رِیی شُد.
۱۸ آوازِ گُرگُردراغِ تُو دَ آسمونا پیچ خورد
و اَتَشکِ دُنیا ره روشو کد؛
زمی لرزید و تکان خورد.
۱۹ راهِ تُو از طَریقِ دریا بُودِ
و مَسِیرِ تُو از مینکلِ آوهای کلو
و جای پایِ تُو دِیده نَمُوشُد.
۲۰ تُو قَوْمِ خُو ره رِقَمِ یگِ گله راهنمایی کدی
دَ وَسِیلَه دِستِ مُوسیٰ و هارُونِ.

کارِ خُدا و رفتارِ قَوْمِ اِسْرائیلِ قَصِیدَه آساف.

۱ آی قَوْمِ مه، تعلیمِ مَرِه بَشَنَوید؛
و دَ توره های دان مه گوش بَدِید.
۲ ما دان خُو ره بَلَدِه مَثَلِ گُفتو واز مُونُمِ
و توره های پوشیده زمانای قدیم ره یگِ یگِ بیان مُونُمِ؛
۳ چیزیای ره که مو شَنیدے و فامیدے
و آته گون مو دَز مو نقل کده.
۴ مو اونا ره از اُولادِه ازوا تاشه نَمُونی،
بَلکه کارای قابِلِ سِنائیشِ خُداوند ره
دَ نسل های آینده نَقْلِ مُونی،
قُدْرَتِ و کارای عَجِیبِ اَزُو ره که اُو انجام دده.

۵ اُو یگِ شاهدی دَ یَعْقُوبِ قرار دَد،
یعنی یگِ شریعتِ بَلَدِه اِسْرائیلِ تعیین کد

و دَ بابه‌کلونای مو امر کد
 که امو چیزا ره دَ بچکیچای خُو تعلیم بدیه؛
 ۶ تاکه نسل های آینده امو چیزا ره بدنه،
 بچکیچای که دَ آینده تولد موشه،
 و اونا ام باله شده امو چیزا ره دَ بچکیچای خُو نقل کنه؛
 ۷ تا اونا دَ خُدا توکل کنه
 و کارای خُدا ره از یاد نبره،
 بلکه احکام ازو ره نگاه کنه
 ۸ و رقم بابه‌کلونای خُو نبشه،
 رقم نسلی که سرکش و یاغی بود،
 نسلی که دلِ مستحکم نداشت
 و روح شی دَ خُدا وفادار نبُود.

۹ بنی افرایم، هرچند قد کمون مسلح بود،
 دَ روز جنگ پس دور خورده دوتا کد.
 ۱۰ اونا عهد خُدا ره نگاه نکد
 و رفتار کدو دَ مطابق شریعت ازو ره رد کد.
 ۱۱ اونا کارای ازو ره پُرمُشت کد،
 کارای عجیبی ره که او دزوا نشو دُدد.
 ۱۲ او دَ پیش چیم بابه‌کلونای ازوا کارای عجیب انجام دُدد،
 دَ سرزمین مصر، دَ منطقه صعن.
 ۱۳ او دریا ره دُو شق کده اونا ره از مینکل شی تیر کد
 و آوها ره رقم تپه آلی دَ دُو طرف ایستلجی کد.
 ۱۴ دَ غیت روز اونا ره قد آور راهنمایی کد
 و تمام شاو قد روشنی آتش.
 ۱۵ او دَ بیابو قاده ها ره شکاف کد
 و بلده ازوا آور پُرمو دد، رقمی که از غوجی کته زمی او بدیه.
 ۱۶ او از دل سنگ چشمه ها ره دَ وجود آورد
 و او ره رقم دریاچه ها جاری کد.

۱۷ لیکن اونا دَ ضد ازو دیگه ام گناه کد
 و دَ خلافِ قادرِ مُتعال دَ بیابو شورش کد.
 ۱۸ اونا خُدا ره دَ دل های خُو آزمایش کد،
 چراکه اونا دَ مطابقِ خواهشِ نفس خُو خوراک طلب کد.
 ۱۹ اوخته اونا دَ ضد خُدا گپ زده گُفت:

”آیا خُدا می‌تونه دَ بیابو دِستَرخو آوار کُنه؟
۲۰ اونه، اُو قاده ره زَد و آو فواره کده
دَ شِدَّت جاری شُد،
لیکن آیا اُو می‌تونه نان ام بَدیه
یا گوشت ره بَلدِه قوم خُو تَهیه کنه؟“

۲۱ پس وختیکه خُداوند ای ره شنید، غدر قار شُد؛
یگ آتَش دَ ضِدِ یَعْقُوب دَر گرفت
و خَشَمِ اَزُو دَ ضِدِ بَنیِ اِسْرَائیلِ اَلَنگه کد.
۲۲ چُون اُونَا دَ خُدا ایمان نَدشت
و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اَزُو تَوَكَّل نَکد.
۲۳ ولِی خُداوند دَ اَوُر های باله امر کد
و درگه های آسمو ره واز کد؛
۲۴ اُو بَلدِه ازوا «مَن» بارتد تا بُخوره،
اَرِی، اُو بَلدِه ازوا غَلَّه-و-دانه آسمانی دَد. †
۲۵ آدما از نانِ مَلایکه ها^۱ خورد؛
اُو بَلدِه ازوا خوراکِ پَریمو رِیی کد.
۲۶ اُو بادِ شَرْقی دَ آسمونا رِیی کد
و قد قُوتِ خُو بادِ جَنُوبی ره باله کد.
۲۷ اُو رِقْمِ گَرْد-و-خاک دَ بِلِه ازوا گوشت بارتد،
اَرِی، رِقْمِ رِیگِ دریا مُرْعَکوی بالدار ره.
۲۸ اَمُو چیزا ره دَ مَنِه خَیمه‌گاهِ ازوا بارتد
و دَ چارَدَورِ جای های بُود-و-باشِ ازوا.
۲۹ اُونَا خورد و خُوب سیر شُد،
چُون چیزی ره که نَفَسِ ازوا خاهش کُد، خُداوند بَلدِه ازوا دَد.
۳۰ لیکن پیش ازی که اُونَا خاهشِ نَفَسِ خُو ره پوره کنه
و دَ حَالِیکه خوراکِ هنوز دَ دانِ ازوا بُود،
۳۱ قار خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد
و اُو قَوْبِیْتَرینِ آدمای ازوا ره کُشت
و جوانایِ اِسْرَائیلِ ره دَ زمی زَد.

۳۲ باوجودِ پگِ امزی کارا، اُونَا دَ گُناه های خُو اِدامه دَد

^a ۷۸:۲۵ دَ جای «ملایکه‌ها» دَ زیونِ عِبرانی «زورثوها» نوشته یه.

† ۷۸:۲۴ خُروج ۱۶:۳۱

و د کارای عجیبِ ازو ایمان نورد.

۳۳ امزی خاطر، او روزای عمرِ ازوا ره عَبَث تیر کد
و سال های ازوا ره د ترس-و-وحشت.

۳۴ هر وختیکه خُداوند اونا ره مُوکشت، اونا د طلبِ ازو بر مُوشد
و توبه کده قد شوق-و-علاقه خُدا ره طلب مُوکد.

۳۵ اونا د یاد خُو میورد که خُدا قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه
و خُدای مُتعالِ نجات دهنده ازوا.

۳۶ لیکن د حقیقت اونا قد دان خُو چاپلوسی ازو ره مُوکد
و قد زیون خُو دزو دروغ مُوکفت.

۳۷ دل های ازوا د خُدا راست نبُود
و اونا د عهدِ ازو وفا نکد.

۳۸ ولے خُدا که رجیم آسته،
گناه های ازوا ره پوشند و اونا ره نابُود نکد.

او بارها قار خُو ره تاه شنند
و تمام غَضَب خُو ره باله نورد.

۳۹ د یادِ ازو بُود که اونا انسانِ فانی آسته،
مثل باد که موره و دیگه پس نمییه.

۴۰ اونا چیقَس کلو د بیابو د ضِدِ ازو شورش کد
و او ره د امزو دشت غمگی کد!

۴۱ اونا بار بار خُدا ره آزمایش کد،
و امو مُقَدَسِ اسرائیل ره سر شور آورد.

۴۲ اونا قُوتِ ازو ره د یاد خُو ندشت
و نه ام روزی ره که اونا ره از چنگِ دشمو خلاصی دد؛

۴۳ که چی رقم مُعجزه های خُو ره د مصر نشو دد،
کارای عجیبِ خُو ره د منطقه صوعن.

۴۴ او دریا های ازوا ره د خُون تبدیل کد،
د اندازه که اونا نتنست از دریاچه های خُو آو وچی کنه.

۴۵ او لشکرِ اوخلی ره د مینکلِ ازوا ریی کد که اونا ره برباد کد
و قوقریا ره ریی کد که اونا ره تباه کد.

۴۶ او کِشتِ ازوا ره د مور تسلیم کد
و حاصلِ زحمتِ ازوا ره د مَلَخ دد.

۴۷ تاک های انگورِ ازوا ره د وسیله زاله خراب کد
و درختای انجیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سرماه.

۴۸ او گلّه های ازوا ره د زاله تسلیم کد،
چارپایای ازوا ره د آتشک.

۴۹ اَوْ آتَشِ قَارِ خُو رِه دَ بِلِه ازوا رِی کد،

غَضَب و حَشَم و مُصِیْبِت رِه،

دَ وِسِیْلِه مَلایِکِه های تَبَاه کُنِنْدِه.

۵۰ اَوْ بَلْدِه قَارِ خُو یِگ رَاه رِه جُور کد

و جَانِ ازوا رِه از مَرگ نِگَاه نَکد،

بَلکِه زِنْدِگِی ازوا رِه دَ مَرَضِ وُبا تَسْلِیْم کد.

۵۱ اَوْ پِگِ اَوْلِیَارِی های مِصْر رِه زَد،

اَوَّلِیْن ثَمَرِ قُوْتِ مِصْرِیَا رِه دَ خِیْمِه های حَام.^a

۵۲ لِبِکِن قَوْمِ خُو رِه رَقْمِ گُوسِپِنْدُو اَلّی کُوجِ دِلْجِی کد

و رَقْمِ یِگ رِمِه دَ بِیَابُو هِدَایْت کد.

۵۳ اَوْنَا رِه دَ اَمْنِیْتِ رَهْبِری کد تَاکِه تَرَس نَخُورِه؛

لِبِکِن دَرِیَا دُشْمَنَایِ ازوا رِه پُوشِنْد.

۵۴ اَوخْتِه خُداوند اَوْنَا رِه دَ مَحُوطِه مَقْدَّسِ خُو اُورْد،

دَ کُوهِی کِه قَد دِستِ رَاسْتِ خُو تَصْرُفِ کُود.

۵۵ اَوْ مِلَّتِ هَا رِه از پِیْشِ رُویِ ازوا هِی کد

و مِیْرَاثِ رِه بَلْدِه ازوا قَد رِیْسِپُو تَقْسِیْمِ کد

و طَایْفِه های اِسْرَائِیْلِ رِه دَ خِیْمِه های ازوا جَای-دَ-جَای کد.

۵۶ لِبِکِن اَوْنَا خُدايِ مُتَعَالِ رِه اَزْمَایِشِ کَدِه دَ ضِدِ اَزُو شُورِشِ کد

و فَرْمَانِ های شِی رِه نِگَاه نَکد؛

۵۷ بَلکِه از رَاه بُرِ شُد و رَقْمِ بَابِه کَلُونَایِ خُو خِیَانْتِ کد

و رَقْمِ کَمُونِ کَجِ بَعِ اِعْتِبَارِ شُد.

۵۸ اَوْنَا قَد جَایِ های عِبَادَتِ^b خُو قَارِ اَزُو رِه بَالِه اُورْد؛

و قَد بُتِ های خُو غَیْرَتِ اَزُو رِه شُورِ دَد.

۵۹ وَخْتِیکِه خُدا اِی رِه شِنِیْد، اَوْ غَضَبِنَاکِ شُد

و اِسْرَائِیْلِ رِه کَامِلًا رَد کد.

۶۰ اَوْ جَايْگَاهِ خُو رِه کِه دَ شِیْلُو^c بُود، اِیْلِه کد،

اَمُو خِیْمِه رِه کِه دَ مِیْنِکَلِ اِنْسَانِ هَا اِیْسْتَلْجِی کُود.

۶۱ اَوْ صَنْدُوقِ عَهْدِ^d خُو رِه دَ اِسِیْرِی دَد

و نِشَانِی بَزْرُگِی-و-جَلَالِ خُو رِه دَ دِستِ دُشْمُو تَسْلِیْمِ کد.

۶۲ اَوْ قَوْمِ خُو رِه دَ دَمِ شَمْشِیْرِ دَد

و دَ بِلِه مِیْرَاثِ خُو غَضَبِنَاکِ شُد.

^a ۷۸:۵۱ ازی که حام باچه نوح، بابه کلون مصریا بود، سرزمین مصر د نام «سرزمین حام» ام یاد موشد. ^b ۷۸:۵۸ د بعضی ترجمه ها «جای

های بلند» نوشته یه که مقصد شی «جای های عبادت» آسته و مردم دمرو جای ها خدایون خو ره عبادت موکد. ^c ۷۸:۶۰ شیلو یگ جای د

سرزمین کنعان بود که بنی اسرائیل خیمه مقدس ره د اونجی ایستلجی کد. ^d ۷۸:۶۱ د جای «صندوق عهد» د زیون عبرانی «قوت» نوشته یه.

۶۳ جوانای ازوا ره آتش قُورت کد
و بلده دُخترِونِ ازوا سرُودِ توی خنده نَشُد.
۶۴ پیشوایونِ ازوا دَ دَمِ شمشیرِ اُفتد
و خاتونوی بیوه ازوا سوگواری نکد.

۶۵ اوخته خُداوند باله شُد
رقمِ کسی که از خاو بیدار موشه
و رقمِ مَبارزی که از تاثیرِ شرابِ چیغ میزنه.
۶۶ اُو دُشمنای خُو ره وادار دَ عَقَبِ نِشینی کد
و اونا ره دَ رَسوایی اَبدی گِرِفَتار کد.

۶۷ اُو اولاده یوسف^a ره رَد کد
و طایفه اِفرایم ره اِنتخاب نکد،
۶۸ لیکن طایفه یهُودا ره اِنتخاب کد،
کوه صَهیون ره که دوست دَشت.
۶۹ اُو جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو ره رقمِ آسمونای بلند آباد کد
و رقمِ زمی که بُنیاد شی ره اَبدی ایشته.
۷۰ اُو خِدمتگارِ خُو داوود ره اِنتخاب کد
و اُو ره از قوتونِ گوسپندو گِرِفَت؛
۷۱ از پسِ میشِ های شِیرتُو، اُو ره اُورد
تا قومِ شیِ یَعقُوب ره چوپونی کنه،
میراثِ اَزُو اسرائیل ره.
۷۲ و داوود اونا ره قدِ دِلِ راست چوپونی کد
و قدِ دِستای لایق رهبری کد.

دُعای قومِ بلدهِ رَحِم-و-دِلَسوزی خُدا دَ بِلِه اورشَلیم
زُورِ آساف.

۷۹^۱ اَی خُدا، مِلَّتِ ها دَ میراثِ تُو داخلِ شُدِه؛
اونا خانهِ مُقَدَّسِ تُو ره بے حُرْمَتِ کده
و اورشَلیم ره دَ خَرابِه تبدیلِ کده.

۲ اونا چِنازه های خِدمتگاریِ تُو ره دَ عنوانِ خوراکِ بلدهِ مُرغکویِ هَوا دَده
و گوشتِ وفاداریِ تُو ره دَ جانورایِ زمی.
۳ اونا خُونِ ازوا ره رقمِ آو دَ گِرِداگِرِدِ اورشَلیم ریختند

^a ۶۷:۷۸ دَ جای «اولاده یوسف» دَ زبونِ عبرانی «خیمه یوسف» نوشته یه.

و کس نَبُود که اُونَا ره دَفَن کنه.
۴ مو دَ پیشِ همسایه‌گون خُو رسوا شُدی
و بلده کسای که دَ چارَدور مو آسته، مایه ریشخندی و مسخره‌گی.

۵ تا چی وخت آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد خود ره قار میگیری؟
تا چی غَیْت غَیْرَت تُو رقمِ آتِش مو ره دَر میدیه؟
۶ غَضَب خُو ره دَ بِلَه مِلَّتْ ها بریزن که تُو ره نَمِیَنخِشه
و دَ بِلَه مَمَلکَتْ های که نام تُو ره یاد نَمونه؛
۷ چُون اُونَا یعقُوب^a ره قُورت کده
و جای بُود-و-باشِ اَزُو ره بیرو کده.
۸ گناه های بابِه‌کلونای مو ره دَ ضِدِ ازمو یادآوری نَکو؛
بیل که رَحْمَت تُو دَ زُودی شامِلِ حال مو شنه،
چراکه مو کَلو ذلیل شُدے.
۹ آی خُدای نِجات مو،

بخاطرِ جلالِ نام خُو مو ره کومک کُو؛
بخاطرِ نام خُو مو ره خلاصی بَدی
و بلده گناه های مو کِفاره مَهیا کُو.

۱۰ چرا مِلَّتْ ها بَگیه: ”خُدای ازوا کُجا یه؟“
بیل که دَ پیشِ چیمای مو دَ مینکلِ مِلَّتْ ها معلومدار شنه
که تُو اِنْتِقَامِ خُونِ رِیختنده شُدِه خِدْمَتگارای خُو ره میگیری.
۱۱ بیل که آه-و-نالِه اَسِیرا دَ حُضُور تُو بِرَسه؛
دَ وِسیلِه قُوتِ بَزُرگِ بازوی خُو

کسای ره که دَ مَرگِ محکوم شُدِه، خلاصی بَدی.
۱۲ آی خُداوند، بلده تَوهینی که همسایه‌گون مو دَزتُو کده،
هفت برابر شی ره دَ دامونِ ازوا پورته کُو.
۱۳ اوخته مو که قَوْم و گوسپندوی علفچر تُو آستی،
تا اَبَد تُو ره شُکر-و-سِپاس مُوگی
و نسل اَندر نسل حمد-و-ثنای تُو ره مُوگی.

دُعا بلده پس اُوردونِ قوم از اسیری

بلده سردسته‌خاننده ها. دَ صَوْتِ «سوسن ها» خنده شنه. یگ شاهدی. زُورِ آساف.

۱ آی چوپونِ اسرائیل، بَشَنو،
تُو که طایفه یوسف ره رقمِ گله هدایت مونی،

^a ۷۹:۷ یعنی بنی اسرائیل ره.

تُو که دَ مینکلِ کِروبی ها^a دَ تَختِ شِشتے،
رَحْم-و-روشنی کُو.

^۲ پیشِ رُوی طایفه های اِفرایم، بِنیامین و مَنَسی
قُدرتِ خُو ره دَ شورِ بَیرو و بِلدِه نِجاتِ مو بیه.

^۳ آی خُدا، مو ره پسِ بَیرو؛
بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کُنه
تا که مو نِجاتِ پَیدا کنی.

^۴ آی خُداوند، خُدای لشکرها،
تا چی غَیتِ دَ برابرِ دُعا های قَوْمِ خُو خود ره قار میگیری؟
^۵ تُو نانِ آویدِه پُر دَزوا مُوخورنی
و آویدِه های بے اندازه دَزوا وُچیدَلجی مونی.
^۶ تُو مو ره مَوْضوعِ جنگ-و-جَنجالِ همسایه گون مو جور کدے
و دُشمنای مو دَ بَینِ خُو دَ بِلِه مو خَندِه-و-رِیشِخَندی مونه.

^۷ آی خُدای لشکرها، مو ره پسِ بَیرو.
بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کُنه
تا که مو نِجاتِ پَیدا کنی.

^۸ تُو یگِ تاگِ انگور ره از مِصرِ بُر کده اُردی؛
تُو مِلَّتِ ها ره بُر کدی
و اُمُو تاگِ ره دَ جای ازوا شندی.

^۹ تُو زمی ره بِلدِه ازو پاک کدی
و اُو رِیشه دَوَندِه زمی ره پُر کد.
^{۱۰} کوه ها قد سایه شی پوشنده شُد
و دِرختای کُتِه سَرو^b ره شاخه های شی گِرفت.
^{۱۱} شاخه های خُو ره تا دریای مدیترانه رَسند
و نودِه های خُو ره تا دریای چَرَات.

^{۱۲} پس چرا دیوال های چارَدور شی ره چَپِه کدی
تا هر راه گُذر انگورای شی ره بَچینه؟
^{۱۳} خُوک های جنگلی اُو ره بیرو مونه
و جاندارای بیابو دَ اُنجی مشعُولِ خوردو آسته.

^a ۸۰:۱ «کِروبی ها» دُو مَلایِکِه آسته که دَ بِلِه صندوقِ عَهْدِ دَ دُو سِرِ جای کِفارِه قرار دَرِه. بِلدِه معلوماتِ کَلوترِ دَ خُرُوجِ ۱۷-۱۸:۲۵ رُجوع کُنید.

^b ۸۰:۱۰ دَ جای «دِرختای کُتِه سَرو» دَ زَبونِ عِبرانی «دِرختای سَرو خُدا» نِوشته یِه.

۱۴ آی خُدای لَشکرها، پس سُون اَزمو بیه!
 از آسمو توخ کُو و بَنگرا!
 دَ بِلَه امزی تاگ نظرِ لُطف کُو،
 ۱۵ دَ بِلَه امزی نِهالی که دِستِ راست تُو شَند؛
 اَرے، دَ بِلَه امزی باچَه که تُو بِلَدِه خُو قَوی جور کدی.
 ۱۶ اُونَا تاگ تُو ره دَ آتِش سوختَنده و قطع کده؛
 کشکِه اونا از هَیبتِ رُوی تُو ناپُود شَنه.
 ۱۷ بیل که دِست تُو دَ بِلَه دِستِ قومی بَشه که دَزتُو نزدیک اَسته،^a
 دَ بِلَه دِستِ بَنی اِنسان^b که اُو ره بِلَدِه خُو قَوی جور کدی؛
 ۱۸ اوخته مو از تُو رُوی گردو نَموشی.
 زِندگی مو ره تازه کُو، تا نام تُو ره یاد کنی.
 ۱۹ آی خُداوند، خُدای لَشکرها، مو ره پس بَیرو؛
 بیل که رُوی تُو دَ بِلَه مو روشنی کنه
 تاکه مو نِجات پَیدا کنی.

سُرودِ عید

بَلَدِه سَرِدِستِه خانِنده ها. قد آلِه مَوسیقی تاردار خانده شَنه. زَبُورِ آساف.

۱ بَلَدِه خُدا که قُوت مو اَسته، قد خوشی سُرودِ بَخانید.
 بَلَدِه خُدای یَعقُوب دَ آوازِ بَلندِ بَخانید.

۲ سُرودِ بَخانید،

آوازِ دَیره و بَرِیطِ خوشصدا و چنگ ره بُر کُنید
 ۳ دَ ماهِ نَو شِپُور ره دَ صدا بَیرید،
 و دَ وختیکه ماهتو پُوره موشه، دَ روزِ عید مو،
 ۴ چراکه ای یگ قانُون اَسته دَ اِسرائیل،
 یگ حُکم از طرفِ خُدای یَعقُوب.
 ۵ خُدا ای ره دَ عِنوانِ شاهِدی دَ یوسُف^c دَد،
 وختیکه دَ ضِدِ سرزمینِ مِصر رفت.

ما یگ آوازِ ناآشنا شَنِیدُم که مَوگُفت:

۶ «شَانِه تُو^d ره از زِبرِ بارِ آزاد کَدُم

و دِستای تُو از بُردونِ سَبَدِ خلاص شُد.

۷ دَ غَیبتِ سختی-و-مُشکِلات، تُو کُوی کدی و ما تُو ره خلاصی دَدُم؛

^a ۸۰:۱۷ دَ زبونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: بیل که دِست تُو دَ بِلَه مَرِدِ دِستِ راست تُو بَشه. ^b ۸۰:۱۷ دَ جای «بَنی اِنسان» دَ زبونِ عبرانی
 «باچَه اِنسان» نوشته یه. ^c ۸۱:۵ مقصدِ «یوسُف» دَ اینجی تمام «قَومِ اِسرائیل» اَسته. ^d ۸۱:۶ دَ جای «تُو» دَ زبونِ عبرانی «اُو» نوشته
 یه. دَ خطِ دوُم امزی آیه عینِ چیز اَسته.

از جای تاشه از مینکلِ گُرگُردِراغِ دُعایِ تُو ره قَبُولِ کُدم.
 دَ پیشِ آوِ هایِ مِریبا تُو ره آزمایشِ کُدم. سیلاه.
 ۸ آی قَوْمِ مه بَشَنو، ما تُو ره خِبردارِ مُونم.
 آی اِسرائیل، کَشکِه دَ توره مه گوشِ بَدی.
 ۹ دَ بَینِ شُمو خُدایِ بیگنه نَبشه
 و دَ پیشِ خُدایِ دِیگه سَجده نَکُنید.
 ۱۰ ما خُداوند-خُدایِ شُمو اَسْتَم
 که شُمو ره از سرزمینِ مِصر بَرُو اُورُدُم.
 دان خُو ره کُته واز کُنید و ما اُو ره پُر مُونم.

۱۱ لیکن قَوْمِ مه از اَید مه نَشُد؛

اِسرائیل مَره نَخاست.

۱۲ پس اونا ره دَ سنگدلی ازوا تسلیمِ کُدم

تا اونا از نَقشه هایِ خودون خُو پیروی کُنه.

۱۳ کَشکِه قَوْمِ مه دَ توره مه گوشِ مِیدد

و اِسرائیل دَ مُطابِقِ راه هایِ مه رفتارِ مَوکد.

۱۴ اوخته دَ زودی دُشمنایِ ازوا ره سرکوبِ مَوکدم

و دِستِ خُو ره دَ ضِدِ مُخالِفایِ ازوا باله مَوکدم.

۱۵ کسایِ که از خُداوند بَد مَویره، اونا دَ برابرِ خُداوند سر خَم مَوکد

و تا اَبَد اَمو رِقَم باقی مومند.

۱۶ لیکن بِلده اِسرائیل خُوب تَرینِ گندم ره مِیددُم که بُوخوره

و اونا ره قد عسل از قاده سیرِ مَوکدم.

خُدا قضاوتِ کُننده قاضی ها آسته

زُبورِ آساف.

۱ خُدا دَ بَینِ جماعتِ خُو دَ عالمِ باله ایسته یه؛

اُو دَ بِله قاضیا^a قضاوتِ مونه و مَوگیه:

۸۲

۲ "تا چی وخت قد بے انصافی قضاوتِ کده

از شَریره طرفداری مونیید؟ سیلاه.

۳ دَ دادِ بیچاره ها و یَتیما بَرَسید

و دَ حقِ آدمایِ سَتَمدیده و مُحْتَاجِ انصافِ کُنید.

۴ آدمایِ بیچاره و مُحْتَاجِ ره نِجاتِ بَدید

و اونا ره از دِستِ شَریره خلاصِ کُنید.

^a ۸۲:۱ دَ زبونِ عبرانی «ایلوهِیم» نوشته یه که «خُدا» یا «خُدايو» یا «قاضیا» معنی مِیدیه.

۵ قاضیا هیچ نمیدنه و هیچ نموفامه
و د تریکی راه موره؛
امزی خاطر تمام بُنیادِ زمی د لَرزه آمده.
۶ ما گُفتم: ”شُمو خُدايو^a آستید
و پگ شُمو بچکیچای قادرِ مُتعال.“
۷ لیکن شُمو رقمِ آدمای فانی مُومرید
و رقمِ هر حُکمرانِ دیگه سرنگون مُوشید.
۸ آی خُدا، باله شو و زمی ره قضاوت کُو،
چون پگِ مِلّت ها دزتُو تعلقِ دَره.

دُعا بلده شِکستِ دُشمنای قومِ اسرائیل

سرُود. زبُورِ آساف.

۱ خُدایا، چپ نشی!

۸۳

آی خُدا، خود ره قرار نگیر و آرام نشی!

۲ توخ کُو که دُشمنای تُو شور-و-غوغا برپا کده،

و کسای که از تُو بد مُوبره، سر خُو ره بلند کده.

۳ اونا دَ ضِدِ قومِ تُو نقشه های پُر از حیلِه-و-مَکر میکشه

و دَ خِلافِ کسای که دز تُو پناه اُورده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه

۴ و مُوگیه: ”ببید که اونا ره نابود کُنی تا دیگه اونا یگ قوم نَبشه،

و نامِ اسرائیلِ دیگه گِرِفته نَشنه.“

۵ اونا یگدل شده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه

و دَ ضِدِ ازتُو عهد-و-پیمان مُوکنه:

۶ خیمه های مردُمِ اِدوم و اِسماعیلیا،

مردُمِ موآب و هاجریا،

۷ مردُمِ جبال و عَمّون و عمالیق و فَلَسطین

و باشنده های صُور.

۸ مردُمِ آشور ام قد ازوا یگجای شده

و بلده اولاده لوط یگ بازو جور شده. سیلاه.

۹ آی خُدا، قد ازوا اُمو کار ره کُو که قد مدیان کدی؛

اُمو کار ره که دَ حقِ سِیسِرا و یابین دَ دَرِه قِیشون کدی

۱۰ که اونا دَ منطقه عین دور نابود شد

^a ۸۲:۶ «خُدايو» میتنه دَ اینجی «قاضی ها» معنیِ بدیه، چون اونا از طرفِ خُدا بلده قضاوت کدو تعیین شُد.

و بلده زمی پارو جور شد.
 ۱۱ رهبرای ازوا ره رقم عرب و زئب جور کو
 و پگ حکمرانای ازوا ره رقم زیح و صلمونع؛
 ۱۲ که موگفت: ”بیید که علفچر های خدا ره
 بلده خودون خو قبضه کنی.“

۱۳ آی خدای مه، اونا ره رقم خاکِ گردباد جور کو
 و مثلِ کاه دَ دَمِ باد.
 ۱۴ رقمی که آتش جنگل ره در میدیه
 و آنگه آتش کوه ها ره آتش میگردنه،
 ۱۵ امو رقم قد تندباد خو اونا ره دُمبال کو
 و قد طوفان خو اونا ره دَ وحشت بندز.
 ۱۶ زوی های ازوا ره پُر از شرم کو
 تاکه اونا نام تو ره طلب کنه، آی خداوند.
 ۱۷ بیل که اونا تا ابد شرمینده و وحشت زده بشه
 و دَ رسوایی نابود شنه.
 ۱۸ بیل که اونا بدنه که تنها تو
 که نام تو «خداوند» آسته،
 دَ بله تمام زمی مُتعال آستی.

شوق بلده زیارتِ خانه خدا

بلده سردسته خاننده ها، قد آله موسیقی تاردار خنده شنه. زبورِ اولاده قورح.

۸۴
 ۱ آی خداوند لشکرها،
 چیقَس دلپسند آسته جای بود-و-باش تو!
 ۲ جان مه دق شده، بلکه میپته بلده حولی های خداوند.
 دل مه و جسم مه بلده خدای زنده فریادِ خوشی مونه.
 ۳ حتی گنجشک بلده خو یگ خانه پیدا کده
 دَ بغلِ قریانگاه های تو،
 و غچی بلده خو وور جور کده
 تا چوچه های خو ره دَ اونجی بیله، آی خداوند لشکرها،
 پادشاه مه و خدای مه.
 ۴ نیک دَ بخت کسای که دَ خانه تو بود-و-باش دره؛
 اونا همیشه تو ره حمد-و-ثنا موگیه. سیلاه
 ۵ نیک دَ بخت مردمای که قوت شی از تو یه
 و دل ازوا بلده راه های خانه از تو میپته.

۶ وختیکه اونا از دَرّه «بکا»^۳ تیر موشه،
چشمه ها ازونجی جاری موشه
و بارش ام نوره ها ره پُر مونه.
۷ اونا از قوت د قوت پیش موره
و هر کدم شی د صهیون د حضور خدا حاضر موشه.

۸ آی خداوند، خدای لشکرها، دُعای مَره بَشَنو!
آی خدای یعقوب، گوش بگیر. سیلاه
۹ آی خدا، آی سپر مو، توخ کو،
سُون روی مَسَح شده خُو نظر کو.

۱۰ چون تیر کدون یگ روز د حولی های تو بهتر آسته
از هزار روز د هر جای دیگه.
درگهوانی خانه خدای خُو ره کلوتر خوش دَرُم،
نسبت د زندگی کدو د خیمه های شرارت،
۱۱ چراکه خداوند-خدا آفتو و سپر مو آسته؛
أو فیض و عزت-و-احترام میدیه.
أو هیچ چیز خوب ره دریغ نمونه
از کسای که د راستی-و-بے عیبی رفتار مونه.
۱۲ آی خداوند لشکرها،
نیک د بخت کسی که دزئو توکل دره.

دُعا بلده خوشبختی قوم

بلده سردسته خاندانه ها. زبور اولاده قورح.

۱ خداوندا، تُو د بله سرزمین خُو نظر لطف کدی،
و خوشبختی یعقوب^b ره پس آوردی.
۲ تُو خطاهای قوم خُو ره بخشیدی
و پگ گناه های ازوا ره پوشندی. سیلاه.
۳ تُو از تمام غَضَب خُو دست باله کدی
و شدت قار خُو ره تاه شندی.

۴ آی خدای نجات مو،

مو ره دوباره آباد کو و غَضَب خُو ره از مو دور کو.

^a ۸۴:۶ امکان دره که «بکا» چخرا معنی بدیه، یعنی «دَرّه چخرا». امچنان دَمَزو دره درختا بود که د نام «بکا» یاد موشد. ^b ۸۵:۱ «یعقوب»

یعنی «قوم اسرائیل».

۵ آیا تا ابد خود ره قد ازمو قار میگیری؟
 آیا غَضَبِ خُو ره نسل اَندر نسل اِدامه میدی؟
 ۶ آیا زندگی مو ره دُوباره تازه نمونی
 تا قَوْمِ تُو دَ حُضُورِ تُو خوشی کُنه؟
 ۷ آی خُداوند، رَحمتِ خُو ره دَز مو نِشو بدی
 و نِجاتِ خُو ره دَز مو عطا کُو.

۸ چیزی ره که خُداوند-خُدا مَوگیه، ما میسنوم،
 چُون اُو دَ قَوْمِ خُو، دَ مومنین خُو صلح-و-سلامتی ره اِعلان مونه،
 تا اونا پس سُون جهالت نروه.
 ۹ یقیناً، نِجاتِ اَزُو بلده کسای که از شی ترس دَره نزدیک آسته،
 تا بزرگی-و-جلالِ اَزُو دَ سرزمین مو جای-د-جای شنه.

۱۰ رَحمت و وفاداری قد یگدیگه خُو مُلاقات مونه؛
 عدالت و سلامتی قد یگدیگه خُو رُوی ماخی مونه.
 ۱۱ وفاداری از زمی مُورویه
 و عدالت از آسمو توخ مونه.
 ۱۲ آرے، خُداوند چیزای خُوب موبخشه
 و سرزمین مو حاصلِ خُو ره میدیه.
 ۱۳ عدالت پیش پیش خُداوند موره
 و یگ راه بلده قَدم های اَزُو آماده مونه.

دُعا بلده نِجات

دُعی داوود.

۸۶ آی خُداوند، گوش بگیر و دُعی مَره قبول کُو،
 چراکه ما مُحْتَاج و بیچاره اَسْتُم؛
 ۲ جان مَره نگاه کُو، چراکه ما دَزتُو وفادار اَسْتُم؛
 آی خُدای مه، خِدمتگار خُو ره که دَزتُو تَوکُل کده، نِجات بدی.
 ۳ یا مَولا، دَ حق مه رَحیم بَش،
 چراکه تمامِ روز دَ پیشِ اَزتُو ناله-و-فریاد مُونم.
 ۴ جانِ خِدمتگار خُو ره پُر از خوشی کُو،
 چُون یا مَولا، جانِ خُو ره دَ راهِ اَزتُو هِدایت مُونم.
 ۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده اَسْتی
 و کَلو رَحیم دَ حقِ کسای که تُو ره کُوی مونه.
 ۶ خُداوندا، دَ دُعی مه گوش بدی

و آوازِ عُذْر-و-زاری مَرِه بَشَنَو.
 ۷ دَ رُوژِ سَخْتی-و-مُشْکِلَاتِ خُو تُو رِه کُوی مُوئِم،
 چِرَاکِه تُو دُعَایِ مَرِه قَبُولِ مُوَنی.
 ۸ آی خُداوند، دَ مینِکَلِ خُداوِ رِقْمِ اَزتُو آلی و جُودِ نَدْرِه
 و کَاریِ اِمِ رِقْمِ کَارایِ اَزتُو نِبیّه.
 ۹ یا مَولا، پِگِ مِلَّتِ هَایِ رِه کِه خَلَقِ کَدَی،
 دَ حُضُورِ تُو آمَدِه سَجَدِه مُوَنِه،
 و دَ نَامِ تُو حَمْد-و-تَنَا مُوگیّه،
 ۱۰ چِرَاکِه تُو بُزُرگِ اَسْتی و کَارایِ عَجِیبِ اِنجَامِ مِیدِی؛
 تَنها تُو خُدا اَسْتی.

۱۱ آی خُداوند، راه-و-طَریقِ خُو رِه دَزْمِه تَعْلیمِ بَدی؛
 تا دَ مُطَابِقِ حَقِیْقَتِ تُو رِفْتارِ کُنْم.
 دَزْمِه دِلِ خَالِصِ بَدی تا از نَامِ تُو تَرَسِ دَشْتِه بَشْم.
 ۱۲ آی خُداوند، خُدايِ مِه، تُو رِه قَدِ تَمَامِ دِلِ خُو شُکْر-و-سِیْپَاسِ مُوگْم
 و تا اَبَدِ دَ نَامِ تُو حَمْد-و-تَنَا مُوگیْم،
 ۱۳ چِرَاکِه رَحْمَتِ تُو دَ حَقِ اَزْمِه بُزُرگِ اَسْتِه،
 تُو جَانِ مَرِه از عَوُجیِ هَایِ عَالَمِ مُرَدِه هَا خِلاصیِ دَدی.

۱۴ آی خُدا، آدَمایِ کِبری-و-مَغْرُورِ دَ ضِدِ مِه بَالِه شُدِه؛
 یِگِ دُلِ آدَمایِ ظَالِمِ قَصْدِ گِرِفْتونِ جَانِ مَرِه دَرِه
 و تُو رِه دَ تَیِ نَظَرِ خُو نَمِیرِه.
 ۱۵ مِگْمِ آی خُداوند، تُو خُدايِ رَحیمِ و پُرْفِیضِ اَسْتی،
 دِیرِ حَشْم-و-قَارِ و پُرِ از مُحَبَّتِ و وِفَاداریِ.
 ۱۶ سُونِ اَزْمِه نَظَرِ کُو و دَ حَقِ مِه رَحیمِ بَش؛
 از قُوْتِ خُو دَ خِدْمَتِگَارِ خُو عَطَا کُو
 و باچِه کَنبِزِ خُو رِه نِجَاتِ بَدی.
 ۱۷ یِگِ نِشَانیِ از رُویِ لُطْفِ دَزْمِه نِشَوِ بَدی
 تا کَسایِ کِه از مِه بَدِ مُویرِه، اُو رِه دِیدِه شَرْمِنْدِه شُنِه،
 چِرَاکِه تُو آی خُداوند، دَزْمِه کُومَکِ کَدی و مَرِه تَسْلیِ دَدی.

اَرزِشِ تَابَعِیَّتِ اَوْرُشَلِیمِ

زَبُورِ و سُرُودِ اَوْلَادِه قُورَحِ.

۱ بُنیادِ شَارِ اَوْرُشَلِیمِ دَ کُوهِ مُقَدَّسِ اَسْتِه:

۲ خُداوند درگه های صهیون ره دوست میدنه،

کلوتر از پگِ خانه های یعقوب.

۳ آی شارِ خُدا،

توره های حیرت‌آور دَ باره تُو گفته شده. سیلاه

۴ خُدا مُوگیه: ”دَ مینکلِ کسای که مره مینخشه

ما از رَهَب^a و بابلِ یادِ مُونم؛

امچنان از فلسطین و صُور و کُوش؛^b

و مُوگیم: ’ای دَ اُونجی تَوْلد شده.‘^c

۵ و دَ باره صهیون گفته مُوشه که،

”ای و اُو دَ مَنه ازُو تَوْلد شده“

و خُدای مُتعال، خود شی اُو ره اُستوار مُونه.

۶ خُداوند وختیکه قوم ها ره ثَبِتِ کِتَابِ مُونه، اینی رقم نوشته مُونه:

”ای دَ اُونجی تَوْلد شده.“ سیلاه.

۷ سُرودخانا و کسای که بازی مُونه یگرقم مُوگه:

”پگِ چشمه های مه دَ مَنه ازتو یه.“

دُعا بلده کومک

سُرود و زُبُورِ اولادِه قورح. بلده سردسته خاندنه ها. دَ صَوْتِ «مَحَلَّتِ لِعَنْتَوْت» خاندنه شنه. قَصِیدِه هیمانِ اِزراحی.

۱ آی خُداوند، خُدای نجات مه،

شاو و روز دَ پیش تُو ناله-و-فریادِ مُونم!

۲ بیل که دُعای مه دَ حُضُورِ تُو برسه؛

دَ آه-و-ناله مه گوشِ بدی!

۳ چراکه جان مه پُر از بلا-و-بدبختی شده

و زندگی مه دَ عالمِ مُردا نزدیک شده موره.

۴ ما از جُمْلِه کسای حسابِ شُدیم که دَ خاک موره؛

ما مِثْلِ کسی اَسْتُم که دَرُو قَوْتِ نَمَنده.

۵ ما دَ مینکلِ مُرده ها ایله شُدیم،

رقمِ کُشته شده های که دَ گورِ خاو کده؛

رقمِ کسای که دیگه دَ یادِ حُو نَمیری

و از کومکِ دِستِ تُو قطع شده.

۶ تُو مره دَ گورِ غَوُجِ ایشته،

دَ جای تریک و چُفُور.

^a ۸۷:۴ رَهَب لَقَبِ مِصرِ اَسْتِه. ^b ۸۷:۴ کُوش یعنی اِتیوییا. ^c ۸۷:۴ یعنی دَ صَهیون تَوْلد شده.

۷ قار تُو دَ بِلَه مه گِرَنگی مُونه
و مَرَه دَ پَگِ جَلپه های غَضَب خُو گِرِفَتار کَدَے . سِلاه .

۸ آشنا های مَرَه از مه دُور کدی

و اُونَا ره از مه بیزار کدی .

ما بَند مندیم و دُوتا کده نَمِیتَنُم .

۹ چِمای مه از غَم-و-غُصَه خیره شُدَه .

خُداوندا، هر روز تُو ره کُوی مُونُم

و دِستای خُو ره سُون از تُو دِرَاز مُوکَنُم .

۱۰ آیا کارای عَجِیب خُو ره بَلَدَه مُردَه ها نِشو مِیدی

آیا مُردَه ها باله مُوشه که تُو ره حَمَد-و-ثنا بُگِیَه؟ سِلاه .

۱۱ آیا از رَحمت تُو دَ گُور توره گُفته مُوشه،

آیا از وفاداری تُو دَ عَالَمِ نَابُودی یاد مُوشه؟

۱۲ آیا کارای عَجِیب تُو دَ عَالَمِ تَرِیکی دِیده مُوشه،

آیا کارای عَادِلانَه تُو دَ سِرزمینِ فراموشی یاد مُوشه؟

۱۳ لیکن ما، آی خُداوند، بَلَدَه کُومَک دَ پِیش تُو فریاد مُونُم

و دَ غَیتِ صُبح دُعای مه دَ پِیشگاهِ تُو تَقَدِیم مُوشه .

۱۴ آی خُداوند، چِرا مَرَه رَد مُونی

و رُوی خُو ره از مه تاشه مُونی؟

۱۵ ما از جوانی خُو رَنج دِیدیم و نَزدِیک دَ مَرگ اَسْتُم؛

بِیمِ از تُو دَ بِلَه مه اَسْتَه و ما نَومِید شُدیم .

۱۶ قار تُو از سر مه باله پَرِیده

و وَحْشَت تُو مَرَه نَابُود کده .

۱۷ اُونَا تمامِ روز رَقَمِ آو مَرَه مَحاصِرَه مُونه

و از هر طرف دَز مه نَزدِیک شُدَه مورَه .

۱۸ یارا و دوستای مَرَه از مه دُور کَدَے؛

یِگانه اَسْنای مه تَرِیکی اَسْتَه .

سُرُود دَ غَیتِ مُصِیبتِ مِلی

قَصِیدَه ایتانِ اِزراحی .

۱ ما دَ بارَه رَحمتِ های خُداوند تا اَبَد سُرُود مِیخائُم .

ما قَد دان خُو وفاداری تُو ره نسل اَندر نسل اِعلانِ مُونُم،

۲ ما اِعلانِ مُونُم که رَحمتِ تُو تا اَبَد پایدار مُومنه

و وفاداری خُو ره دَ عَالَمِ باله اُسْتوارِ نِگاهِ مُونی .

۳ تو گفتی: "ما قد اِنتخاب کده خو عهد بسته کدیم،
د خدمتگار خو داوود قسم خوردیم که،
۴ نسل تو ره تا ابد استوار مونم
و تخت تو ره نسل اندر نسل برقرار نگاه موکتم." سلاه.

۵ آی خداوند، بیل که آسمونا کارای عجیب تو ره ستایش کنه
و وفاداری تو د جَم مُقَدَّسین بیان شنه.
۶ چون کی آسته د آسمونا که بینه قد خداوند برابری کنه؟
و د مینکل موجودات آسمانی کی آسته که رقم خداوند بشه؟
۷ خدا د مینکل جماعت مُقَدَّسین بے اندازه باهیبت آسته،
و کلو ترسناک د بِلَه کسای که د گرد ازو یه.
۸ آی خداوند، خدای لشکر ها، کی رقم از تو آلی قدرتمند آسته؟
خداوندا، وفاداری تو د چار دور تو وجود دره.
۹ تو د بِلَه طُغیان دریا حکمرانی مونی
و غیبتیکه جلیه های شی باله موشه، اونا ره آرام مونی.
۱۰ ره‌ب ره گفته رقم یگ لاش جور کدی
و قد بازوی زورثوی خو دشمنای خو ره تیت-پرک کدی.
۱۱ آسمونا از تو یه و زمی ام دزتو تعلق دره؛
دُنیا و چیزای ره که د منه شی آسته، تو بُنیاد ازوا ره ایشتی.
۱۲ شمال و جنوب ره تو خَلق کدی؛
کوه های تابور و جرمون د نام از تو خوشی مونه.
۱۳ بازوی تو قدرتمند آسته،
دست تو زورثو و دست راست تو مُتعال.
۱۴ عدالت و انصاف اساس تخت تو یه؛
رحمت و وفاداری پیش پیش تو د حرکت آسته.

۱۵ نیک د بخت مردمی که آواز خوشحالی حقیقی ره مینخسه
و د نور روی تو راه موره، آی خداوند.
۱۶ اونا تمام روز د نام تو خوشی مونه
و د وسیله عدالت تو سر بلند موشه،
۱۷ چراکه تو فخر قوت ازوا آستی
و از روی لطف خو شاخ مو ره بلند مونی.
۱۸ واقعاً، سپر مو د خداوند تعلق دره،

۱۰: ۸۹ «ره‌ب» نام یگ جانور یا مار کته دریایی بوده. ^b ۱۷: ۸۹ «شاخ» د اینجی یگ تشبیه بلده قدرت آسته. د آیه ۲۴ ام عین چیز آسته.

پادشاهِ مو دَ مُقَدَّسِ إِسْرَائِيلِ.

۱۹ یگ زمان دَ عالمِ رویا قد مومنین خُو گپ زدی و گُفتی:

”ما دَ یگ مردِ دِلَاوَرِ کومکِ کدیم

و یگ اِنْتِخَابِ شُدِه ره از مینکلِ قَوْمِ سِرِیلندِ کدیم.

۲۰ ما خِدْمَتِگَارِ خُو داوود ره پیدَا کدیم

و او ره قد روغونِ مُقَدَّسِ خُو مَسَحِ کدیم.

۲۱ دِسْتِ مه همیشه او ره اُسْتَوَارِ مُونِه

و بازُوِ مه او ره قَوِیِ جَوْرِ مُونِه.

۲۲ دُشْمُوِ اَزُوِ کده پیشِ دِسْتِیِ نَمِیْتِنِه

و آدمِ شَرِیْرِ او ره آزارِ-و-اَذِیْتِ نَمِیْتِنِه.

۲۳ مُخَالِفَاِیِ اَزُوِ ره دَ پیشِ رُوِیِ شِیِ تَکِه-و-پَرچِه مُونُم

و کَسَاِیِ ره که اَزُوِ بَدِ مُوْبِرِه سِرْکُوبِ مُوکْنُم.

۲۴ وِفَادَاْرِیِ و رَحْمَتِ مه قد اَزُوِ اَسْتِه

و دَ نَامِ اَزْمِه شَاخِ^a اَزُوِ بِلَنْدِ مُوْشِه.

۲۵ دِسْتِ اَزُوِ ره دَ بِلِه دَرِیَا قَرَارِ مِیْدِیْمُ؛

دِسْتِ رَاسْتِ شِیِ ره دَ بِلِه دَرِیَاچِه هَا.

۲۶ او دَزِ مه مُوْگِیِه: 'تُو آتِه مه اَسْتِیِ،

خُدَاِیِ مه و قَاْدِه نِجَاْتِ مه.'

۲۷ ما ام او ره اوْلُبَاْرِیِ خُو حِسَابِ مُونُم،

بِلَنْدَتَرِ از پَادِشَاِیُوْنِ رُوِیِ زَمِیِ.

۲۸ ما رَحْمَتِ خُو ره تا اَبَدِ دَ بِلِه اَزُوِ بَاقِیِ مِیْلُمُ

و عَهْدِ مه قد اَزُوِ اُسْتَوَارِ-و-پَاِیْدَاْرِ مُونْمِه.

۲۹ ما نَسْلِ اَزُوِ ره تا اَبَدِ بَرَقَرَارِ نِگَاِه مُونُم

و تَخْتِ اَزُوِ ره تا وَخْتِیْکِه رُوْزَاِیِ اَسْمُوِ اِدَاْمِه دَرِه.

۳۰ وِلِه اگِه بَاچِه هَاِیِ شِیِ شَرِیْعَتِ مَرِه اِیْلِه کُنِه

و مُطَابِقِ دِسْتُوْرَاِیِ مه رِفْتَاْرِ نَکْنِه؛

۳۱ اگِه قَاْنُوْنَاِیِ مَرِه مِیْدِه کُنِه

و اَحْکَاْمِ مَرِه نِگَاِه نَکْنِه،

۳۲ اوخْتِه نَاِطَاعَتِیِ اَزُوِ ره قد سُوْثِه چِیُوِ جَزَاِ مِیْدِیْمُ

و خَطَاِیِ اَزُوِ ره قد قَمْچِیِ.

۳۳ لِیْکِنِ رَحْمَتِ خُو ره اَزُوِ قَطْعِ نَمُونُم

و وِفَادَاْرِیِ خُو ره دَ خِیَاَنْتِ تَبْدِیْلِ نَمُوکْنُم.

^a ۲۴: ۸۹ «شاخ» یگ تشبیه بلده «قدرت» آسته.

۳۴ ما عهد خُو ره مَبِدِه نَمُونُم
 و چیزی ره که از دان مه بُر شُدِه تغییر نَمیدیم.
 ۳۵ ما یگ دفعه و بَلدِه همیشه دَ فُدوسیت خُو قَسَم خوردیم،
 و دَ داوود دروغ نَموگیم:
 ۳۶ نسلِ اَزُو تا اَبَد باقی مومنه
 و تَخْتِ پادشاهی شی دَ حُضُور مه رقمِ آفتو دایمی آسته.
 ۳۷ اُو رقمِ ماهتو تا اَبَد اُستوار مومنه،
 یگ شاهدِ راستگوی دَ آسمو. " سیلاه.
 ۳۸ لیکن آلی تُو مَسَح شُدِه خُو ره دُور پورته کدے و رَد کدے
 و دَ بِلِه اَزُو غَضَبناک شُدے.
 ۳۹ تُو عهد خُو ره قد خِدمتگار خُو مَبِدِه کدے
 و تاج شی ره دَ زمی زده بے حُرمت کدے.
 ۴۰ پگِ دیوال های شارِ اَزُو ره چپه کدے
 و بُرج های مُستحکم شی ره بیرو کدے.
 ۴۱ هر کسی که از راه تیر موشه، اُو ره غارت مونه
 و اُو دَ پیشِ همسایه گون خُو ریشخند شُدِه.
 ۴۲ تُو دِستِ راستِ مُخالِفايِ اَزُو ره بلند کدے
 و پگِ دُشمنای شی ره خوشحال کدے.
 ۴۳ دَمِ شمشیرِ اَزُو ره کُنْد کدے
 و دَ جنگ، اَزُو پُشتیوانی نکدے.
 ۴۴ شِکوه-و-جلالِ اَزُو ره از بین بُردے
 و تَخْتِ پادشاهی شی ره دَ زمی زدے.
 ۴۵ روزای جوانی شی ره کوتاه کدے
 و اُو ره قد شَرَم پوشندے.
 ۴۶ تا چی وخت آی خُداوند؟
 آیا تا اَبَد خود ره تاشه مونی؟
 آیا غَضَب تُو دایم رقمِ آتشِ دَرِ گِرِفْتِه مورِه؟
 ۴۷ دَ یاد خُو بَیر که روزای عُمَر مه چِیقَس کوتاه آسته.
 تُو تمام بنی آدم ره بَلدِه چی بے هُودگی خَلق کدے!
 ۴۸ کُدمِ آدم آسته که زندگی کُنه و مرگ ره ننگره؟
 و کی میننه که جان خُو ره از چنگِ عالمِ مُردا خلاص کُنه؟ سیلاه.

۴۹ یا مَولا، کُجا یِه رَحمت های سابقِ تُو
 که مُطابقِ وفاداری خُو بَلدِه داوود قَسَم خوردی؟

۵۰ یا مولا، دَ یاد خُو بَگیرِ که خِدمتگار تُو ره چطور توهین مونه
و چطور ما توهین قوم های کلو ره دَ سینه خُو تحمّل موم. ^{۵۱}
آی خُداوند، دُشمنای تُو مره توهین مونه
و هر قدمی ره که مَسح شُدّه تُو باله مونه، اونا او ره ریشخند مونه.

۵۲ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، تا ابدآباد!
آمین. آمین.

بَخشِ چارُم

خُدا و اِنسانِ فانی

دُعایِ موسیٰ، مردِ خُدا.

۹۰^۱ یا مولا، تُو بلده ازمو دَ پگِ نسلِ ها
پناهگاهِ مو بُوَدے.
^۲ پیش ازی که کوه ها پیدا شُنه
یا زمی و دُنیا ره آست کنی،
از اَزَل تا اَبَد تُو خُدا آستی.

^۳ تُو اِنسان ره پس دَ خاکِ رَبی مونی و موگی:
”آی بَنی آدم، پس دَ خاک بورید.“

^۴ هزار سال دَ نظرِ از تُو
رقمِ دِیروز آسته که تیر شُد
یا رقمِ یگِ پیره شاو.

^۵ رقمِ سیل اونا ره موبری؛
اونا رقمِ خاو اَلی آسته،

رقمِ علفی که دَ غَیتِ صُبح بُر موشه:

^۶ صُبح سَوَز کده بُر موشه
و شام پزَمُرده شُدّه خُشک موشه.

^۷ چُون مو دَ وسِیلِه قار تُو نابُود موشی
و دَ وسِیلِه غَصبِ تُو وَحَشت زده موشی.

^۸ تُو خطاهای مو ره دَ پیشِ رُوی خُو اِشتے
و گُناه های تاشکی مو ره دَ روشنیِ حُضور خُو.

^۹ چُون تمامِ روزای مو زیرِ سایه قار تُو تیر موشه
و سال های عُمُر خُو ره رقمِ یگِ آه کشیدو تیر مونی.

۱۰ روزای عُمَر مو هفتاد سال آسته
 و اگه قوی بَشی، هشتاد سال.
 لیکن زوره ازوا تنها زَحمت و غَم آسته؛
 اونا د زودی تیر موشه و مو پرواز مونی.
 ۱۱ کی آسته که زور قار تو ره پی بیره و غَضَب تو ره،
 د اندازه که باید از تو ترس داشته بشه؟
 ۱۲ پس دز مو یاد بدی که حساب روزای عُمَر خُو ره بگیری،
 تا یگ دل دانا حاصل کنی.

۱۳ آی خُداوند، سُون مو پس بیه!
 تا چی وخت خود ره دُور میگیری؟
 د خدمتگاری خُو دلسوزی کو.
 ۱۴ د غَیبت صَبح مو ره از زَحمت خُو سیر کو
 تا د تمام روزای عُمَر خُو سرود خوشی بخانی و خوشحال بشی.
 ۱۵ د عَوَضِ روزای که مو ره گرفتار مُصِیبت کدی
 و د عَوَضِ سال های که مو بدی-و-بدبختی ره دیدی،
 خوشحالی نصیب مو کو.
 ۱۶ بیل که کارای عجیب تو د خدمتگاری تو معلومدار شنه
 و بزرگی-و-جلال تو بلده اولادای ازوا.

۱۷ بیل که لطف خُداوند، خُداي مو د بله مو بشه.
 آی خُداوند، کار دستای مو ره بلده مو کامیاب-و-پایدار کو،
 آر، کار دستای مو ره کامیاب-و-پایدار کو.

خُدا پُشت-و-پناه مه آسته

۹۱ کسی که د پناهگاهِ قادِرِ مُتعالِ جای-د-جای موشه،
 او د زیر سایه قادِرِ مُطلقِ زندگی مونه.
 ۲ د خُداوند موگیم، ”تو پناهگاه و قلعه مُستَحکم مه آستی،
 و خُداي مه که دز تو توکل درم.“

۳ یقیناً، او تو ره از دامِ شکارچیِ خلاص مونه
 و از مَرَضِ کُشندهِ نجات میدیه.
 ۴ او تو ره قد پر های خُو موبوشنه
 و تو د زیر بال های شی پناه میگیری؛
 وفاداری ازو بلده تو سپر و مُحافظ آسته.

۵ تُو از بيمِ شاو ترسِ نَمُوخوری
 و نَه ام از تیري که دَ غَيتِ روزِ مَويره؛
 ۶ تُو از مَرَضِ وِبا که دَ تَرِيکي دَ حَرکَتِ آستِه وَحَشَتِ نَمُوني
 و نَه ام از بَلایِ که دَ چاشَتِ روزِ نَابُودِ مُونِه.
 ۷ اِمکانِ دَرِه هزارِ نَفَرِ دَ پَالُويِ تُو چِپِه شُنِه
 و دَه هزارِ دَ دِستِ راسَتِ تُو،
 لِيکِن دَزتُو نَزديکِ نَمُوشِه.
 ۸ تُو تَنها قَدِ چِيمایِ خُو تُوخِ مُوني
 و جَزایِ شَرِيرو رِه مِينگَري.

۹ اَزِي که تُو خُداوندِ رِه پَناهگَهِ خُو جُورِ کَدِ
 و قَادِرِ مُتعالِ رِه جَایِ بُوَد-و-باشِ خُو،
 ۱۰ هِيچِ بَدِي دَ سَرِ تُو نَمِييه
 و هِيچِ بَلَا دَ حَيمِه تُو نَزديکِ نَمُوشِه،
 ۱۱ چَراکِه دَ مَلایِکِه هَایِ خُو دَ بارِه اَزتُو حُکَمِ مُونِه
 تا دَ پَگِ رَاهِ هَایِ تُو اَز تُو حِفاظَتِ کُنِه.
 ۱۲ اُونَا تُو رِه دَ بِلِه دِستایِ خُو مِیگِيرِه،
 نَشُنِه که پایِ تُو دَ کُدَمِ سَنگِ دَکِه کُنِه.
 ۱۳ دَ بِلِه شِيرِ و مَارِ پایِ مِيلِي؛
 شِيرِ غُرَانِ و کَبچِه-مَارِ رِه تِي پایِ خُو لَغِه مُوني.
 ۱۴ خُداوندِ مَويگِيه:

”اَزِي که اُو مَرِه دُوستِ مِيدَنِه،
 ما اُو رِه خِلاصِي مِيدِيْم؛
 و اَزِي که نَامِ مَرِه مِیَنخَشِه،
 اَزُو حِفاظَتِ مُونُم.
 ۱۵ اُو مَرِه کُويِ مُونِه و ما دُعَايِ شِي رِه قَبُولِ مُونُم؛
 دَ غَيتِ مُشکِلاتِ ما قَدِ اَزُو اَسْتُم؛
 ما اُو رِه نِجَاتِ مِيدِيْم و صَاحِبِ عِزَتِ-و-اِحْتِرامِ مُونُم.
 ۱۶ اُو رِه قَدِ عُمَرِ دِرَازِ سِيرِ مُونُم
 و نِجَاتِ خُو رِه بَلَدِه اَزُو نِشو مِيدِيْم.“

سُرُودِ شُکَرگُزاري

زُبُور. سُرُودِ بَلَدِه رُوزِ آراَم.

۱ چِيقَسِ خُوبِ آستِه که تُو رِه شُکَر-و-سِپَاسِ بُگِي، اَيِ خُداوندِ
 و بَلَدِه نَامِ تُو سُرُودِ سِتايِشِ بَخَانِي، اَيِ قَادِرِ مُتعالِ.

۲ چِقْسِ خُوبِ اَسْتِهْ كِه رَحْمَتِ تُو رِه دَ غَيْتِ صُبْحِ اِعلانِ كَنِ
و وفاداری تُو رِه دَ وختِ شاو،

۳ قد آوازِ دَهتارِ و چنگ

و قد نَعْمِه بَرِبط؛

۴ چراكه تُو مَرِه قد كارای خُو خوشحال كدے، آي خُداوند؛
اينه، بخاطرِ كارای دِست تُو ما دَ خوشی سُرود ميخائِم.

۵ آي خُداوند، كارای تُو چِقْسِ بزرگِ اَسْتِهْ

و فِكْرای تُو بے اندازه غَوَج.

۶ آدَمِ بے شَعُورِ نَمِيدَنه

و آدَمِ بے عَقْلِ اِي رِه پِي نَمُورِه

۷ كه وختی شَرِيرِو رَقْمِ عَلْفِ سَوُزِ مُونِه

و بَدكارا پَگِ شِي تَر-و-تازِه مُوشِه،

بَلَدِه اَزِي اَسْتِهْ كه اُونَا بَلَدِه هَميشه نَابُودِ مُوشِه.

۸ لِيكِنِ تُو، آي خُداوند، تا اَبَدِ مُتَعَالِ اَسْتِي!

۹ چُونِ دُشْمَنایِ تُو، آي خُداوند،

اَرِه، دُشْمَنایِ تُو اَزِ بَيْنِ مورِه

و بَدكارا پَگِ شِي تَيْت-پَرَكِ مُوشِه.

۱۰ تُو شاخِ مَرِه رَقْمِ شاخِ گاوِ وَحْشِي بِلَنْدِ كَدِي

و رُوغونِ تازِه دَ بِلِه مِه شِيو شُد.

۱۱ چِيمایِ مِه شِكْسَتِ دُشْمَنایِ مَرِه دِيدِه

و گوشایِ مِه خَبِرِ سَرِنِگونِ شُدونِ مُخَالِفایِ شَرِيرِ مَرِه شَنِيدِه.

۱۲ آدَمِ عَادِلِ رَقْمِ درختِ خُرْمَا تَر-و-تازِه مُوشِه

و مِثْلِ درختِ سَرِوِ لِبْنانِ رُشْدِ مُونِه.

۱۳ كَسایِ كه دَ خانِه خُداوند شَنْدِه شُدِه،

دَ حَوْلِي هَايِ خُدايِ مو تَر-و-تازِه مُوشِه.

۱۴ اُونَا دَ غَيْتِ پِيرِي امِ ثَمَرِ مِيدِيه

و بَرْتُو-و-بَلَنْدِ شُدِه سَوُزِ باقِي مُمُونِه

۱۵ تا اِعلانِ كُنِه كه خُداوند راسْتِ اَسْتِه؛

اُو قَادِه-و-پناهگاهِ مِه اَسْتِه و دَزُو هِيچِ بے عَدالْتِي وَجُودِ نَدَرِه.

۱۰: ۹۲ «شاخ» دَ اِينجِي «فُدرت» مَعْنِي مِيدِيه.

خداوند پادشاهی مونه

۱ خداوند پادشاهی مونه،

۹۳

۲ او خود ره قد شکوه-و-جلال پوشنده؛

خداوند خود ره پوشنده

و کمر خو ره بقوت بسته کده.

دُنیا دَ وَسِیْلَه اَزُو مُسْتَحْکَم اَسْتَه

و تکان نَمُوخوره.

۳ تَخْت تُو از قدیم برقرار بوده

و تُو از اَزَل اَسْتی.

۴ آی خُداوند، سیل ها بلند شده!

سیل ها آواز خو ره بلند کده،

سیل ها جوش-و-خروش خو ره دَ طُغْیَان اُورده.

۵ قُدْرَتْمَنْدَتَر از آوازِ او های کلو،

قُدْرَتْمَنْدَتَر از جلیه های دریا،

قُدْرَتْمَنْدَتَر اَسْتَه خُداوند دَ عَالَمِ بَالَه!

۶ شاهدی های تُو کاملاً قابلِ اِعْتِمَاد اَسْتَه،

آی خُداوند، قُدُوسِیَّت دَ خَانِه اَز تُو زیب دره، تا اَبْدُالْاَبَاد.

خدا انتقام مردمای عادل ره میگیره

۱ آی خُداوند، تُو خُدايِ اِنْتِقام-گِیْرِنْدَه اَسْتی؛

۹۴

آی خُدايِ اِنْتِقام-گِیْرِنْدَه، رَحْم-و-رُوشْنی کُو.

۲ آی قِضَاوَت کُنِنْدِه زَمی، بَالَه شُو

و اَدْمای کِیْری-و-مَغْرُور ره دَ سَزای شی بَرَسِن.

۳ تا چی وخت، آی خُداوند، شَرِیْرُو خُوشْحَالی مُونَه،

تا چی وخت خُوشی شَرِیْرُو اِدَامَه دره؟

۴ اُونَا توره های پُر از کِیْر گُفْتَه موره؛

پِگِ بَدْکَارَا لَاف مِیْرَنَه.

۵ آی خُداوند، اُونَا قَوْم تُو ره تَکِه-و-پِرْچَه مُونَه

و دَ بِلَه مِیْرَاث تُو ظَلَم مُوکُنَه.

۶ اُونَا خَاتُونُوی بیوه و بیگنه گو ره مُوکُشَه

و یَتِیْمَا ره دَ قَتْل مِیْرَسَنَه

۷ و مُوگِیَه: "خُداوند نَمینگره؛
خُدا یَعقُوب پِی نُمُورَه."

۸ آی آدَمای بے شَعُورِ قَوم، تَوَجُّه کُنید!
آی آدَمای لَوڈَه، شُمُو چِی غَیْب عَقْل مِیگِیرید؟
۹ آیا اُو که گوش رِه دَ جَای شِی شَنَد، نَمِیشَنوَه؟
و اُو که چِیم رِه جُور کَد، نَمینگره؟
۱۰ آیا اُو که مِلَّت هَا رِه اِصْلَاح مُونَه،
اُو که عِلْم رِه دَ اِنسان تَعْلیم مِیدیه،
سَرزَنش نَمُونَه؟
۱۱ خُداوند از فِکرای اِنسان باخبر اَستَه؛
اُو مِیدَنه که فِکرای ازوا پُوج-و-بے فایده اَستَه.

۱۲ آی خُداوند، نِیک دَ بَخْتِ کَسِی که تُو اُو رِه اِصْلَاح مُونِی،
و از شَرِیعَت خُو بَلَدِه اَزُو تَعْلیم مِیدی.
۱۳ اُو رِه از روزای مُشکِلات-و-سختی خِلاص کَدِه اَرامِش مِیدی،
تا وختیکه بَلَدِه شَرِیرو یِگ چُقُوری کَنده شُنَه،
۱۴ چَراکه خُداوند قَوم خُو رِه تَنها نَمیلَه
و مِیراث خُو رِه ایلَه نَمِیدیه.
۱۵ قِضاوَت بَسْم بِطُورِ عَادِلانَه اِجرا مَوشَه
و تَمام آدَمای دِل رَاسَت از شَرِیعَت پِیرَوی مُونَه.

۱۶ کِی بَلَدِه اَزْمَه دَ ضِدِ مَرْدُمای شَرِیرِ بالَه مَوشَه؟
کِی بَلَدِه اَزْمَه دَ مُقَابِلِ بَدکارا اِیستَه مَوشَه؟
۱۷ اگَه خُداوند مَدَدگار مَه نَمُوبُد،
جان مَه دَ زُودِی دَ عَالِمِ خَاموشِی جَای-د-جَای مَوشُد.
۱۸ وختیکه کُفْتُم: "پای مَه مِیلَخشَه،"
رَحْمَت تُو، آی خُداوند، مَرَه مَحکَم کَرِفت.
۱۹ وختیکه عَم-و-غَضَبَه دِل مَه کَلو مَوشَه،
دِلداری تُو جان مَرَه پُر از خَوشِی مُونَه.
۲۰ آیا حُکمرانای شَرِیر^a مِیئَنه قَد تُو هَمدِست شُنَه،
کَسای که قَد قَانُون خُو فِساد دَ وُجُود مِیرَه؟
۲۱ اُونَا دَ ضِدِ آدَمِ عَادِلِ دِست خُو رِه یِگ مُوکنَه

^a ۹۴:۲۰ دَ جَای «حُکمرانای شَرِیر» دَ زَبونِ عِبرانی «تَخْتِ شَرارَت» نَوشْتَه یَه.

و بَلَدِه رِيخْتَنَدُونِ خُونِ بِي گُناه فِتوا مِيديِه.

۲۲ لِيكِن خُداوند قَلعِه بِلند مِه شُدِه

و خُداي مِه قَادِه پِناهگَاه مِه.

۲۳ اُو گُناه هَاي ازوا رِه دَ بِلِه خُودونِ ازوا مِيرِه

و اُونَا رِه دَ وِسيِلِه شِراَرَتِ خُودونِ شِي نَابُودِ مُونِه؛

اَرِه، خُداوند-خُداي مو اُونَا رِه نِيست-و-نَابُودِ مُوکْنِه.

تشويق بَلدِه عِبادت و اِطاعت

۱ بِييدِ كِه بَلدِه خُداوند سُرُودِ بَخَانِي

۹۵

و بَلدِه قَادِه نِجاتِ خُو آوازِ خُوشي بُر كِنِي.

۲ بِييدِ كِه قَد شُكْرگُزاري دَ حُضُورِ اَزُو نَزديكِ شُنِي

و قَد سُرُودِ هَاي سِنَتايشِي بَلدِه اَزُو آوازِ خُوشي بُر كِنِي،

۳ چِراكِه خُداوند، خُداي بَزُرگِ اَسْتِه،

پادشاهِ بَزُرگِ دَ بِلِه پِگِ خُدايو.

۴ غُوجِي هَاي زَمِي دَ دِستِ اَزُو يِه

و قِيلي هَاي كُوه هَا دَزُو تَعَلُقِ دَرِه.

۵ دريا هَا اَزُو اَسْتِه، چُون اُو دريا هَا رِه جُور كَد

و دِستاي شِي خُشكِي زَمِي رِه شِكلِ دَد.

۶ بِييدِ كِه پَرستِشِ و سَجَدِه كِنِي

و دَ حُضُورِ خُداوند، اَسْتِ كُنِنِدِه خُو زَانُو بَزَنِي،

۷ چِراكِه اُو خُداي مو اَسْتِه

و مو قُومِ و كَلِه عِلْفِچَرِ شِي دَ زِيَرِ دِستِ اَزُو.

كشِكِه اِمروزِ دَ آوازِ اَزُو گوشِ بَدِيدِ كِه اُو مُوگِيِه:

۸ "دِلِ هَايِ خُو رِه سَخْتِ نَكُنِيْدِ،

رَقْمِي كِه قُومِ اِسْرَائِيلِ دَ مَرِيْبَا^a كَد، دَ رُوزِ مَسَا^b دَ بِيابُو.[‡]

۹ دَ اُونَجِيِ بابه كَلُونايِ شُمُو مَرِه اَزْمايشِ و اِمْتِحانِ كَد،

باوْجُودِ كِه كَارايِ مَرِه دِيْدُد.

۱۰ مَدَتِ چِلِ سالِ ما اَزُو نَسْلِ بِيزارِ بُوْدُم

و قَد خُو كُفْتُم: 'اُونَا يِگِ قُومِ اَسْتِه كِه دَ دِلِ هَايِ خُو سُونِ كُمْرَاهِيِ موره

و راهِ هَايِ مَرِه نَمِيْنَخَشِه.'

^a ۹۵:۸ «مَرِيْبَا» يَعْنِي «جَنْجَال». ^b ۹۵:۸ «مَسَا» يَعْنِي «اَزْمايشِ».

[‡] ۹۵:۸ خُرُوجِ ۱۷:۱-۷.

۱۱ پس دَ غَیْتِ قَارِ حُو قَسْمِ خُورْدُم
که اونا دَ آرامِش مه داخل نَمُوشه.

سرود نو بلده خداوند

۱ بلده خداوند سرود نو بخانید.

۹۶

۲ آی تمام زمی، بلده خداوند سرود بخانید.
۳ بلده خداوند سرود بخانید، نام ازو ره ستایش کُنید.
هر روز نجاتِ ازو ره اعلان کُنید.
۴ دَ مینکلِ مِلَّتِ ها از بزرگی-و-جلالِ ازو توره بگید،
دَ مینکلِ پگِ قومِ ها از کارای عجیبِ ازو نقل کُنید،
۵ چراکه خداوند بزرگ آسته و بے اندازه لایقِ ستایش؛
از پگِ خدایو کده باید ازو ترس دشته بشی،
۶ چون پگِ خدایونِ قومِ های دیگه بُتِ ها آسته،
لیکن خداوند آسمونا ره خلقِ کد.
۷ شکوه و جلالِ دَ حُضُورِ ازو آسته،
قُوت و نُوربندی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ شی.

۸ آی طایفه های قومِ ها، خداوند ره توصیف کُنید،
خداوند ره بخاطرِ جلال و قُوتِ شی توصیف کُنید،
۹ خداوند ره مطابقِ جلالِ نامِ شی توصیف کُنید،
هدیه بپیرید و دَ حولی های ازو ببید.
۱۰ خداوند ره دَ احترامِ قُدُوسیتِ شی پرستش کُنید؛
آی تمام زمی، دَ حُضُورِ ازو بلرزید!
۱۱ دَ مینکلِ مِلَّتِ ها بگید: ”خداوند پادشاهی مونه.
دُنیا دَ وسیله ازو مُستَحکم آسته و تکان نَمُخوره؛
اُو قومِ ها ره دَ انصافِ قضاوتِ مَوکُنه.“

۱۲ بیل که آسمونا خوشی کنه و زمی خوشحال بشه؛
دریا و پگِ چیزای که دَ منِه شی آسته، دَ غُرشِ بییه،
۱۳ بیل که صحرا و هر چیزی که دَ منِه ازو آسته، خوشحالی کنه.
اوخته تمام درختای جنگل آوازِ خوشی بُر مونه
۱۴ آوازِ خوشی دَ حُضُورِ خداوند، چون اُو مییه،
آرے، اُو مییه تا زمی ره دَ انصافِ قضاوتِ کنه؛

۹۶:۵ کلمه که دَ زبونِ عبرانی بلده «بُتِ ها» استفاده شده «هیچ» ام معنی میدیه.

أُو دُنْيا ره قد عدالت
و قَوْم ها ره قد راستی خُو قضاوت مونه.

پادشاهی خُداوند

۹۷^۱ خُداوند پادشاهی مونه، بیلید که زمی خوشی کنه
و جزیره ها خوشحال بَشه.
۲ آورها و تریکی تیره چار طرف خُداوند ره گرفته؛
عدل و انصاف بُنیادِ تَخت شی آسته.
۳ آتش پیش پیش ازو موره
و دُشمنای شی ره د چاردور ازو موسوزنه.
۴ آتشک های ازو دُنیا ره روشو مونه؛
زمی مینگره و میلرزه.
۵ کوه ها از حُضور خُداوند رقم موم آو موشه،
از حُضور خُداوند تمام زمی.
۶ آسمونا عدالت ازو ره إعلان مونه
و پگ قوم ها بزرگی-و-جلال ازو ره مینگره.

۷ تمام کسای که بُت های تراش شُده ره عبادت مونه شرمینده موشه،
امو کسای که د بِلِه بُت های خُو افتخار مونه؛
آی تمام خُدايو، او ره سَجده کُنید.
۸ آی خُداوند، بخاطر قضاوت های تُو
صهیون شینیده و خوشحال آسته
و شارای^۹ یهُودا خوشی موكنه؛
۹ چون تُو آی خُداوند، د بِلِه تمام زمی مُتعال آستی،
تُو د بِلِه پگ خُدايو د بلندترین مقام قرار دری.

۱۰ آی کسای که خُداوند ره دوست درید، از بدی نفرت کُنید.
او از جانِ آدمای وفادار خُو حفاظت مونه
و اونا ره از دست شریرو خلاص مونه.
۱۱ نور د بِلِه آدمای عادل قرار میگیره^b
و خوشی بلده آدمای دل-راست آسته.
۱۲ آی آدمای عادل، د حُضور خُداوند خوشی کُنید
نام مُقدّس شی ره ستایش کُنید.

^a ۹۷:۸ د جای «شارای یهُودا» د زبون عبرانی «دخترن یهُودا» نوشته یه. ^b ۹۷:۱۱ د جای «قرار میگیره» د زبون عبرانی «کشت موشه»

د ستایش قضاوت کُننده دُنیا

زبور

۱ بلده خُداوند سرود نو بخانید،

۹۸

چراکه کارای عجیب انجام دده.

دست راست و بازوی مُقدّس شی او ره پیروز کده.^a

۲ خُداوند نجات خُو ره اعلان کده،

و عدالت خُو ره د پیشی چیم ملّت ها برملا کده.

۳ او رحمت و وفاداری خُو ره

بلده خاتوار اسرائیل یادآوری کده؛

پگ گوشه های زمی نجات خُداى مو ره دیده.

۴ آی تمام زمی، بلده خُداوند آواز خوشی بر کُنید.

چیغ بزینید، خوشی کُنید و سرود بخانید.

۵ بلده خُداوند قد بریط سرود بخانید،

قد بریط و آواز ساز ها.

۶ قد شیپور ها و آواز سرنی^b

د حُضور خُداوند، پادشاه مو آواز خوشی بر کُنید.

۷ بیل که دریا و هر چیزی که د منه ازو آسته، د جوش-و-خروش بییه،

دُنیا و باشنده های شی ام.

۸ بیل که دریاچه ها چک-چک کنه

و کوه ها یگجای سرود خوشی بخانه؛

۹ سرود خوشی د حُضور خُداوند،

چراکه او بلده قضاوت زمی مییه.

او دُنیا ره قد عدالت

و قوم ها ره قد انصاف قضاوت مونه.

د ستایش خُداى مُقدّس

۱ خُداوند پادشاهی مونه،

۹۹

بیل که قوم ها بلرزه!

او د مینکل کُروی ها^c د تخت خُو ششته،

^a ۹۸:۱ کلمه عبرانی که د اینجی «پیروز» معنی شده «نجات» ام معنی شده میتنه. ^b ۹۸:۶ د جای «سرنی» د زیون عبرانی «شاخ قوچ»

نوشته یه که د او زمان مثل یگ آله موسیقی استفاده موشد. ^c ۹۹:۱ «کُروی ها» امکان دره که «ملایکه های مُقرب» معنی دیده. امچنان

بلده فامیدو د باره «کُروی ها» د کتاب خروج ۱۸-۲۰:۲۵ رجوع کُنید.

بیل که زمی تکان بخوره.
۲ خُداوند دَ صَهیون بزرگ آسته،
أو دَ بِلَه تمام قوم ها مُتعال آسته.
۳ بیل که اونا نام بزرگ و باهیبَت تو ره ستایش کنه،
أو مُقَدَّس آسته.

۴ بیل که قُوتِ پادشاه که دوستدارِ انصاف آسته ستایش شنه.
تو برابری ره برقرار کده،
و انصاف و عدالت ره دَ اسرائیل دَ جای آوردی.
۵ خُداوند، خُدای مو ره ستایش کُنید،
و دَ پیشِ قدمگاهِ شی سَجده کُنید.
أو مُقَدَّس آسته.

۶ موسیٰ و هارون از جُمِلَه پیشوایون شی بُود
و سموئیل از جُمِلَه کسای که نام ازو ره کوی مُوکد؛
اونا دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد
و اُو دُعای ازوا ره قَبُول کد.
۷ اُو دَ وسیله سَتُونِ اُوَرِ قَد ازوا توره کُفت؛
اونا احکام و قانُونِ ازو ره که اُو دَزوا دَد دَ جای آورد.

۸ آی خُداوند، خُدای مو،
تُو دُعای ازوا ره قَبُول کدی؛
تُو بلده ازوا خُدای بخشاینده بُودی،
لیکن ازوا بخاطرِ کارای بَدِ ازوا اِنْتقام گِرِفتی.
۹ خُداوند، خُدای مو ره ستایش کُنید،
و دَ کوهِ مُقَدَّس شی اُو ره سَجده کُنید،
چراکه خُداوند، خُدای مو مُقَدَّس آسته.

سرودِ خوشی و شکرگزاری
زبُورِ شکرگزاری.

۱ آی تمام مردمِ رُوی زمی،
بلده خُداوند آوازِ خوشی بُر کُنید!
۲ خُداوند ره قد خوشی عِبادت کُنید
و سرودِ خنده دَ حُضُورِ ازو ببید.
۳ بدَنید که خُداوند، خُدا آسته.

أُو مَو رِه خَلْق كَدِه و مَو دَزُو تَعْلُق دَرِي؛
مَو قَوْم اَزُو اَسْتِي و گوسپندوی علفچر شی.

۴ دَ درگه های اَزُو قَد شُکَرگُزَارِي دَاخِل شُنِيد

و دَ حَوْلِي هَاي شِي قَد سِتَايش؛

أُو رِه شُکَر-و-سِپَاس بُگِيد و نَام شِي رِه سِتَايش کُنِيد،

۵ چِرَاکِه خُداوند نِکُو اَسْتِه،

رَحْمَت شِي اَبْدِي و وِفَادَارِي اَزُو نَسَل اَنْدَر نَسَل.

عهد پادشاه قد خدا

زُبُورِ دَاوُود.

۱ ما دَ بَارِه رَحْمَت و اِنصَاف تُو سُرُود مِيخَانُم؛
أَي خُداوند، ما بَلَدِه تُو سَاز مِيزَنُم.

۲ ما فِکَر خُو رِه سُون رَاه-و-طَرِيقِ بِي عَيْب مِيگِيرُم.

چِي وِخْت دَ پِيش مِه مِيبِي؟

ما قَد دِلِ رَاسْت دَ خَانِه خُو رِفْتَار مُونُم.

۳ چِيزِ بِي اَرزِش رِه دَ پِيش چِيم خُو جَاي نَمِيدُم.

ما اَز کَارِ اَدْمَاي بَدَنِيَّتِ بَد مَوْبُرُم؛

کَارِ اَزُوا دَزْمِه نَمِيچَسِپِه.

۴ دِلِ کَجَرَو رِه اَز خُو دُور مُونُم

و قَد شِرَازَت سِر-و-کَار نَدْرُم.

۵ کَسِي کِه تَاشْکِي دَ بِلِه هِمسَايِه خُو تَهْمَت کَنِه،

أُو رِه نَابُود مُونُم؛

و کَسِي کِه چِيمَاي پُرکِبِر و دِلِ مَغْرُور دَرِه،

أُو رِه تَحْمَل نَمُونُم.

۶ چِيمَاي مِه سُون مَرْدُمَاي وِفَادَارِ زَمِي اَسْتِه،

تَا اُونَا دَ پَالُوي مِه زِنْدَگِي کُنِه؛

هَر کَسِي کِه دَ رَاه-و-طَرِيقِ بِي عَيْب قَدَم بَزَنِه،

ما اُو رِه دَ خِدْمَت خُو قَبُول مُونُم. دَز مِه خِدْمَت مُونِه.

۷ فَرِيبْکَارِ دَ خَانِه مِه جَاي-د-جَاي نَمُوشِه

و دَرِوِغْگُوي دَ حُضُور مِه جَاي نَدْرِه.

^۸ هر صُبح^۹ پگِ آدمای شریبِ زمی ره نابود مُونم،
تا تمام بدکارا ره از شارِ خُداوند قطع کُئم.

دُعا دَ عَیتِ پَریشانی

دُعی آدمِ بیچاره، دَ عَیتی که ضعیف و ناتو موشه و ناله-و-زاری خُو ره دَ حُضورِ خُداوند موبره.

۱۰۲ ^۱ آی خُداوند، دُعی مَره بِشَنو؛

بیل که ناله-و-فریاد مه دَ پیش تُو بَرسه.

^۲ رُوی خُو ره از مه تاشه نَکُو؛

دَ روزِ مُشکِلات-و-سختی مه

گوش خُو ره سُون ازمه بَگیر

و روزی که تُو ره کوی مُونم،

دَ زودی دُعی مَره قبول کُو.

^۳ چُون روزای عُمَر مه رقمِ دُود آلی تیر موشه

و استغونای مه رقمِ قوغِ مَوسوزه.

^۴ دِل مه رقمِ عَلفِ پایمال و خُشک شُدِه،

و ما خوردونِ نانِ خُو ره پُرمُشت مُونم.

^۵ بخاطرِ آه-و-نالِه بلند مه،

استغونای مه دَ پوست مه چسپیده.

^۶ ما رقمِ بومِ^b بیابو شُدیم؛

رقمِ بومِ ریزگک که دَ خرابه ها آسته.

^۷ ما دِرَاز کشیده بیدار مومئم؛

ما رقمِ گنجشکِ لبِ بام تنها شُدیم.

^۸ تمامِ روز دُشمنای مه مَره طعنه میدیه؛

کسای که دَ بلِه مه ریشخندی مونه مَره دو میزنه.

^۹ ما خگِشتر ره رقمِ نانِ مَخورم

و چیزی ره که وچی مومئم قد آودیده مه گت آسته،

^{۱۰} ای بخاطرِ قار و غَضَبِ ازتو یه،

چراکه تُو مَره باله کدی و دَ زمی زدی.

^{۱۱} روزای مه رقمِ سایه دمِ شام شُدِه؛

ما رقمِ عَلفِ پزمرده شُدیم.

^{۱۲} لیکن تُو آی خُداوند، تا ابد دَ بلِه تَخْتِ شِشْتِه؛

^a ۱۰۱:۸ داوود پادشاه هر صُبح دَ درگه شار محاکمه دایر مَکد. ^b ۱۰۲:۶ بوم یعنی شُرشمبو یا ایلگینک.

ذکرِ نامِ تُو نسلِ اَندرِ نسلِ باقیِ مُومنه.
 ۱۳ تُو باله موشی و دَ صَهیونِ دِلسوزیِ مونی،
 چُونِ وختِ شیِ آسته که دَزُو لُطف-و-مِهرِبانِیِ کُنی؛
 اَرے، زمانِ تعینِ شُدِه رسیده.
 ۱۴ چراکه خِدمتگاریِ تُو سنگایِ اَزُو ره دوستِ دَره
 و دَ خاکِ شیِ دِلسوزِ آسته.
 ۱۵ مِلَّتِ ها از نامِ خُداوندِ مِیترسه
 و تمامِ پادشایونِ زمیِ از بَزُرگی-و-جلالِ اَزُو،
 ۱۶ چراکه خُداوندِ صَهیونِ ره آبادِ مُونه
 و قدِ بَزُرگی-و-جلالِ خُو ظاهرِ موشه.
 ۱۷ اُو دَ دُعایِ مردُمایِ مُسکین-و-بیچاره تَوَجُّه مُونه
 و دُعایِ ازوا ره خار-و-حقیرِ حسابِ نُمونه.

۱۸ بیلِ که ایِ بِلدِه نسلِ آیندهِ نوشته شنه،
 تا قومیِ که دَ آیندهِ خَلقِ موشه خُداوندِ ره حمد-و-ثنا بُگیه؛
 ۱۹ چُونِ اُو از جایگاهِ بِلندِ و مُقَدَّسِ خُو توخِ کد،
 خُداوندِ از عالمِ باله سُونِ زمیِ نظرِ اَندخت،
 ۲۰ تا نالهِ اَسیرا ره بَشَنوه
 و کسایِ ره که دَ مَرگِ محکوم^a آسته، آزادِ کنه؛
 ۲۱ تا اونا نامِ خُداوندِ ره دَ صَهیونِ اِعلانِ کنه
 و حمد-و-ثنایِ شیِ ره دَ اورُشَلیمِ بُگیه،
 ۲۲ دَ غَیْتیکه قَوْمِ ها یِگجایِ موشه
 و مردُمِ مَمَلکَتِ ها مِیبه تا خُداوندِ ره پَرستشِ کنه.

۲۳ خُداوندِ دَ نِیمِه راه^b قَوْتِ مَرِه از مه گِرِفْتِه
 و روزایِ عُمَرِ مَرِه کوتاهِ کده.
 ۲۴ ما گُفْتُم:

”ایِ خُدایِ مه، مَرِه دَ نِیمِ عُمَرِ مه از بَینِ نَبَر،
 ایِ که سالِ هایِ تُو نسلِ اَندرِ نسلِ اِدامهِ دَره.

۲۵ تُو دَ زمانِ قَدیمِ بُنیادِ زمیِ ره ایشتی
 و اَسْمونا کارِ دِستایِ اَزتُو یه.

۲۶ اونا نیستِ موشه، لیکنِ تُو باقیِ مومنی؛
 اونا پگِ شیِ رَقَمِ کالا کُهنه-و-فرسوده موشه؛

^a ۱۰۲:۲۰ دَ جایِ «کسایِ که دَ مَرگِ محکوم آسته» دَ زبونِ عبرانیِ «باچه هایِ مَرگ» نوشته یه. ^b ۱۰۲:۲۳ «دَ نِیمِه راه» یعنی «دَ نِیمِ عُمَر».

تُو اونا ره رقم لباس تبدیل مونی
 و اونا از بین موره.
 ۲۷ لیکن تُو امو آستی که بودی
 و سال های تُو خلاصی ندره.
 ۲۸ بچکیچای خدمتگاری تُو دَ اَمِنِتِ زندگی مونه
 و نسل ازوا دَ حُصُور تُو اُستوار باقی مومنه.

رَحْمَت و مُحَبَّتِ خُدا

از داوود.

۱۰۳
 ۱ آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو.
 آی تمام هستی و جُود مه، نامِ مُقَدَّسِ اَزُو ره ستایش کُو.
 ۲ آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو
 و هیچ کُدمِ اِحسان های اَزُو ره پُرُمُشت نَکُو.
 ۳ اُو آسته که تمام گُناه های تُو ره موبِخِشه
 و پَگِ ناجوری های تُو ره شَفا میدیه؛
 ۴ اُو آسته که زندگی تُو ره از عالمِ مُردا بازخَرید مونه
 و تاجِ رَحْمَت و مُحَبَّتِ ره دَ سر تُو میله؛
 ۵ اُو آسته که جان تُو ره قد چیزی خُوب سیر مونه
 تا رقمِ بُرُگُج، جوانی تُو تازه شنه.

۶ خُداوند عدالت ره دَ جای میره
 و دَ حقِ پَگِ مَظْلُوما اِنصاف مونه.
 ۷ اُو راه های خُو ره بِلِدِه مَوسِی معلومدار کد
 و کارای خُو ره بِلِدِه بِنِی اسرَائیل.
 ۸ خُداوند رَجیم و پُرْفیض آسته،
 دیر حَشم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّتِ.
 ۹ اُو تا اَبَد سرزَنش^a نَمونه
 و قار خُو ره بِلِدِه همیشه نِگاه نَموکنه.
 ۱۰ اُو دَ مُطابِقِ گُناه های مو قد ازمو رفتار نَمونه
 و نَه ام مو ره دَ مُطابِقِ خطاهای مو جَزَا میدیه.
 ۱۱ چُون دَ اندازه که آسمو از زمی بلند آسته،
 دَ اَمزُو اندازه رَحْمَتِ اَزُو کَلو یَه بِلِدِه کسای که اَزُو ترس دَره.
 ۱۲ دَ اندازه که مشرق از مغرب دُور آسته،

^a ۱۰۳:۹ دَ جای «سرزنش» دَ زبونِ عِبْرانی «دعوا» نوشته یه.

دَ امْرُؤِ اندازهِ اَوْ خطاهایِ مو ره از مو دُور کده.
 ۱۳ امْرُو رقم که یگ آته دَ حقِ بچکیچایِ خُو دِلسوز آسته،
 امْرُو رقم خُداوند ام دَ حقِ کسایِ دِلسوز آسته که از خُدا ترسِ دَره.
 ۱۴ چُون اَوْ بیخ-و-ریشِه مو ره میدنه
 و دَ یاد شی آسته که مو خاک آستی.
 ۱۵ انسان روزایِ عُمَر شی رقمِ علفِ آسته؛
 اَوْ مِثْلِ گُلِ صحرا سُوْز مُونه
 ۱۶ و امی که باد از بِلِه شی تیر موشه، اَوْ از بَینِ موره
 و دَ جای شی اَثَرِ اَزُو ام دیده نَمُوشه.
 ۱۷ لیکن رَحْمَتِ خُداوند از اَزَل تا اَبَد دَ بِلِه کسایِ آسته که از خُدا ترسِ دَره
 و عدالت شی دَ بِلِه اولادایِ بچکیچایِ ازوا،
 ۱۸ دَ بِلِه کسایِ که عهدِ اَزُو ره نِگاه مُونه
 و دِستورایِ اَزُو ره دَ یاد خُو میگیره تا اُونَا ره دَ جای بیره.

۱۹ خُداوند تَخْتِ خُو ره دَ عالمِ باله برقرار کده
 و پادشاهی شی دَ بِلِه پگ حاکِمِ آسته.
 ۲۰ خُداوند ره سِتایش کُنید، آیِ ملایکه های شی،
 آیِ مَوْجُوداتِ زورْتُو که اَمْرِ اَزُو ره دَ جای میرید
 و دَ آوازِ کلامِ اَزُو گوش میدید.
 ۲۱ خُداوند ره سِتایش کُنید، آیِ تمامِ لشکر های اَزُو،
 آیِ خِدْمَتگرایِ شی که خاست-و-اراده اَزُو ره دَ جای میرید.
 ۲۲ آیِ تمامِ مخلُوقاتِ خُداوند،
 اَوْ ره دَ پگِ جایایِ پادشاهی شی سِتایش کُنید!
 آیِ جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!

عَظْمَتِ و قُدْرَتِ خُداوند

۱۰۴
 ۱ آیِ جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو.
 آیِ خُداوند، خُدا ی مه، تُو بے اندازه بزرگ آستی؛
 تُو قد شِکوه و جلالِ پوشنده یی.
 ۲ تُو خود ره قد نُورِ پیچندی
 رقمی که قد چَپِنِ پیچنده بَشی
 و آسمو ره مِثْلِ خَیمه اوار کدی.
 ۳ تُو تیرهایِ اُتاق های خُو ره دَ بِلِه آوها قرار ددی.
 تُو اُور ها ره گاڈی خُو جور کدی
 و دَ بِلِه بال های باد سوار شُدِه حرکت مونی.

٤ تُو باد ها ره قاصِدای خُو جور مُوکنی
و اَلنگه های اَتش ره خِدمتگاری خُو.

٥ تُو زمی ره دَ بِلِه بُنیاد شی اُستوار کدی
تاکه هرگز تکان نَخوره.

٦ تُو اُو ره قد آوهای عُوچ پوشندی رقمی که قد چپن پوشنده بشی
و آوها دَ بِلِه کوه ها ایسته شد.

٧ آوها از هَبیت تُو دوتا کد

و از آوازِ گرگُردراغ تُو تیت-پَرک شد.

٨ اونا دَ بِلِه کوه ها بُر شد و دَ دره ها جاری شد،

دَ جایی که تُو بِلده ازوا تعیین کدی.

٩ تُو بِلده ازوا یگ حد قرار ددی

که ازو تیر نَشنه و بسم زمی ره نپوشنه.

١٠ تُو چشمه ها ره دَ دره ها جاری مونی؛

تا دَ بَین کوه ها رَبی شنه.

١١ اونا تمام جانورای بیابو ره سیرآو مونه؛

خَر های وَحشی تُشنگی خُو ره میشندنه.

١٢ مُرغکوی هَوا دَ بَغلِ امزُو آو ها بِلده خُو وور جور مونه

و از مینکلِ شاخچه ها میخانه.

١٣ تُو از جایگاهِ بلند خُو کوه ها ره سیرآو مونی

و زمی از ثَمَرِ کارای تُو سیر موشه.

١٤ تُو علف ره بِلده چارپایا سَوزدلجی مونی

و گیاه ها ره بِلده اِستِفاده^a اِنسان،

تا از زمی خوراک خُو ره حاصل کنه:

١٥ شراب ره که دِلِ اِنسان ره خوش مونه،

روغو ره که چهره اِنسان ره تازه مونه

و نان ره که دِلِ اِنسان ره قُوت میدیه.

١٦ درختای خُداوند سیرآو اُسته،

سَر و های لَینان که اُو شنده

١٧ که مُرغکو دَ بِلِه ازوا بِلده خُو وور جور مونه

^a ١٤:١٠٤ دَ جای «اِستِفاده» دَ زبونِ عبرانی «خِدمت» نوشته یه.

و لَکَلِکَ دَ شَاخِچَه هَای دِرِخَتَای صَنوِیرَ خانَه دَرَه.
۱۸ کوه های قبیله برون کوهی آسته
و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

۱۹ تُو ماهتُو ره جور کدی تا ماه ها^a دَ وِجود بییه
و آفتُو زمانِ شِشتون خُو ره مِیدَنه.
۲۰ تَرِیکی میری و شاو موشه،
دَ امزُو غَیت تمام حیوانای جنگل دَ حرکت مییه.
۲۱ شیرای جوان بَلدِه شِکار خُو غُر مِیزنه
و خوراک خُو ره از خُدا طلب مونه.
۲۲ وختیکه آفتُو بُر موشه، اونا پس مورَه
و دَ غارای خُو دَر آمده خاو مونه.
۲۳ اوخته انسان بَلدِه کِسب-و-کار خُو بُر مورَه
و تا شام زحمت میکشه.

۲۴ آی خُداوند، کارای تُو چِیقس کَلو آسته،
پِگ ازوا ره قد حکمت خُو انجام دَدِ،
زمی پُر از مخلوقات تُو آسته.
۲۵ دریای کتّه و پِراخ
پُر آسته از زنده-جانای بے حساب،
از جاندارای کتّه و ریزه.
۲۶ کِشتی ها دَ رُوی ازُو دَ حرکت آسته
و لویاتان^b ام، که تُو او ره خَلق کدی تا دَ مَنِه ازُو بازی کُنه.

۲۷ پِگ امزیا چِیم اُمید شی دَز تُو یه
تا روزی ازوا ره دَ وخت شی بَلدِه ازوا بَرَسنی.
۲۸ تُو بَلدِه ازوا میدی، اونا او ره جَم مونه؛
تُو دِست خُو ره واز مونی، اونا قد چِیزای خُوب سیر موشه.
۲۹ وختیکه رُوی خُو ره تاشه مونی،
اونا وَحِشت زَدَه موشه؛
و غَیتیکه جان ازوا ره میگیری،
اونا مومره و پس دَ خاک مورَه.
۳۰ تُو روح خُو ره رِبی مونی، اونا خَلق موشه،

^a ۱۰۴:۱۹ دَ جای «ماه ها» زبون عبرانی «وخت های تعیین شده» نوشته یه. ^b ۱۰۴:۲۶ لویاتان یگ جاندار کتّه دریایی بوده.

و تُو رُوی زمی ره تازه مونی.

۳۱ بُرگی-و-جلالِ خُداوند تا اَبَد برقرار باد!
بیل که خُداوند از کارای خُو خوش بَشه،
۳۲ اُو که سُون زمی توخ مونه و زمی دَ لَرزه مییه،
اُو که دَ کوه ها دِست میزنه و از کوه ها دُود باله موشه.

۳۳ تا زنده اَسْتُم بلده خُداوند سُرود میخانم؛
تا و جُود مه اَسْتَه، بلده خُدای خُو ساز میزنم.
۳۴ بیل که فِکرای مه باعثِ خوشی ازو شنه؛
ما دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مونم.
۳۵ بیل که گُناهکارا از رُوی زمی نابود شنه
و آدمای شَریر دیگه و جُود نَدَشْتَه بَشه.
ای جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بلده قومِ اسرائیل

۱۰۵ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، نام ازو ره یاد کُنید
و کارای ازو ره دَ مینکلِ قومِ ها اِعلان کُنید.
۲ بلده ازو سُرود بِخانیید و ساز بزنیید؛
دَ باره پگِ کارای عجیب شی نقل کُنید.
۳ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازو اِفتخار کُنید؛
بیلید دِلِ کسای که دَ طلبِ خُداوند اَسْتَه خوشی کنه.
۴ دَ طلبِ خُداوند و قُوتِ ازو بشیید؛
همیشه حُضُورِ^a ازو ره جُسْتَجُو کُنید.
۵ کارای عجیبی ره که اُو انجام دده، دَ یاد خُو بیبرید،
مُعجزه ها و قضاوت های دانِ ازو ره،
۶ ای اولاده خِدمتگارِ ازو اِبْرَاهیم،
ای بچکِچای یعقوب که اِنتخاب شُده ازو اَسْتیید.

۷ اُو خُداوند، خُدای مو اَسْتَه؛
قضاوت های ازو دَ تمام دُنیا و جُود دره.
۸ اُو عهد خُو ره تا اَبَد دَ یاد خُو میگیره،

^a ۱۰۵:۴ دَ جای «حُضُور» دَ زبونِ عبرانی «رُوی» نوشته یه.

کلامی ره که امر کده، تا هزار پُشت؛
 ۹ اُمُو عهد ره که قد ابراهیم بسته کد،
 اُمُو قَسَم ره که بلده اسحاق خورد.
 ۱۰ اُو اُمُو عهد ره دَ عِنَوَانِ قَانُونِ بِلْدِه يَعْقُوبِ اُسْتَوَارِ کد،
 دَ عِنَوَانِ يِگِ عَهْدِ اَبْدِي بِلْدِه اسرائیل
 ۱۱ و گُفت: ”دَز تُو سرزمینِ کِنعان ره میدیم
 تا حَصَّه میراث شُمُو بَشَه.“
 ۱۲ وختیکه تعدادِ ازوا کم بود
 و اونا چند نفر و بیگنه بود دَ اُونجی،
 ۱۳ دَ حالیکه از یگِ مِلَّتِ دَ پیشِ دِیگه مِلَّتِ
 و از یگِ مَمْلَکَتِ دَ پیشِ دِیگه قَوْمِ سرگردو بود،
 ۱۴ اُو هیچ کس ره نَه‌ایشْت که دَ بِلَه ازوا ظَلَم کنه،
 بلکه پادشایو ره بخاطرِ ازوا سرزنش کده گُفت:
 ۱۵ ”مَسَح شُدِه های^a مَرِه عَرَض نَگیرید
 و دَ اَنبِیای مه ضرر نرسنید.“

۱۶ وختیکه اُو قحطی ره دَ امزُو سرزمی اُورد
 و تمامِ دَخیره های خوراک ره دَ اَخِر رَسَنَد،^b
 ۱۷ اُو یگِ مَرَد ره پیشلونِ ازوا دَ مِصرِ رِی کد،
 یوسف ره، که دَ عِنَوَانِ غُلامِ سَوَدَا شُد.
 ۱۸ اونا پایایِ اَزُو ره قد زنجیرا اَزُرده کد
 و گردون شی دَ حَلِقِه اِینی بسته شُد،
 ۱۹ تا وختیکه توره اَزُو حَقِیقت پِیدا کد
 و کلامِ خُداوند اُو ره از اِمْتِحانِ خُلاص کد.
 ۲۰ اوخته پادشاهِ نَفرِ رِی کد و اُو ره ایلَه کد،
 حُکمرانِ قَوْمِ ها اُو ره آزاد کد.
 ۲۱ اُو یوسف ره مَسْئُولِ خانِه خُو جور کد
 و حاکِمِ تمامِ مال-و-مُلک خُو؛
 ۲۲ تا اُو دَ خاستِ خود خُو کُتِه-کَلونایِ فِرْعَوْنِ ره هِدایت کنه
 و بِلْدِه کُتِه-کَلونایِ شی حِکمت یاد بَدیه.

۲۳ دَ امزُو عَیْتِ اسرائیل دَ مِصرِ اَمَد،

یعقوب دَ عِنَوَانِ بیگنه دَ سرزمینِ حَام^c جای گِرفت

^a ۱۰۵:۱۵ مَسَح شُدِه ها یعنی اِنْتِخاب شُدِه ها. ^b ۱۰۵:۱۶ امی خط دَ زبونِ عبرانی اِینی رقم نَوشته یه: ”تمامِ تَباقِ نان ره میده کد.“

^c ۱۰۵:۲۳ ازی که حَام باچه نوح، بابه کَلونِ مِصرِیا بود، سرزمینِ مِصرِ دَ نامِ «سرزمینِ حَام» ام یاد مَوشُد.

- ۲۴ و خُداوند قَوْمِ خُو ره کَلو باروَر کد
و اونا ره از دُشمنای ازوا کده قوی‌تر جور کد.
- ۲۵ او دِلِ دُشمنای ازوا ره گشتند تا از قَوْمِ اَزُو بد بُیره
و قد خدمتگاری اَزُو دَ حیلَه-و-مَکر رفتار کُنه.
- ۲۶ او خدمتگار خُو مُوسیٰ ره دَ اُونجی ریی کد
و هارون ره که او ره اِنتخاب کُدد.
- ۲۷ اونا کارای عَجیبِ اَزُو ره دَ مینکلِ مِصریا انجام دَد
و مُعجزه های شی ره دَ سرزمینِ حام.
- ۲۸ او تریکی ره ریی کد و اُونجی تریک شد؛
ولے مِصریا قد کلامِ اَزُو مُخالَفَت کد.^a
- ۲۹ او آوهای ازوا ره دَ خُون تبدیل کد
و ماهیای ازوا ره از بین بُرد.
- ۳۰ سرزمینِ ازوا پُر از قوقریا شد،
حتیٰ اُتاقای خاوِ پادشایونِ ازوا.
- ۳۱ او توره گُفت و لشکرِ اُوخلی پیدا شد
و تمامِ سرزمینِ ازوا ره پاشه گِرِفت.
- ۳۲ دَ جای بارشِ دَزوا زاله بارند
و آتَشک ره دَ تمامِ سرزمینِ ازوا ریی کد.
- ۳۳ تاک های انگور و دِرختای انجیر ازوا ره زَد
و دِرختای مَمَلکَتِ ازوا ره میده کد.
- ۳۴ او توره گُفت و مَلَخ ها اَمَد،
مَلَخ های رقم رقم، بے حساب.
- ۳۵ اونا پگِ گیاه های سرزمینِ ازوا ره قُورت کد
و حاصِلاتِ زمینِ ازوا ره خورد.
- ۳۶ او پگِ اُولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زَد،
اُولینِ ثَمَرِ تمامِ قُوتِ ازوا ره.
- ۳۷ اوخته او بنی اسرائیل^b ره قد طَلَا و نُقره اَزُونجی بُرو اُورد
و دَ مینکلِ طایفه های ازوا هیچ کس ضعیف نَبُود.
- ۳۸ مِصریا از بُر شُدونِ ازوا خوش شد،
چراکه وَحْشَتِ ازوا دَ بِلَه مِصریا قرار گِرِفتند.
- ۳۹ او اُور ره پَخش کد تا یگ پرده بَشه
و آتَش ره پَخش کد تا دَ غَیْتِ شاو روشنی بَدیه.

^a ۱۰۵:۲۸ امی خط دَ زبونِ عبرانی واضح فامیده نَمُوشه. ^b ۱۰۵:۳۷ دَ جای «بنی اسرائیل» دَ زبونِ عبرانی «اونا» نوشته یه.

۴۰ اونا گوشت طلب کد و او بوذنه ها ره ری کد
 و اونا ره قد نان آسمانی سیر کد.
 ۴۱ او قاده ره شکاف کد و او فواره کد؛
 او د زمین خُشک رقم دریاچه جاری شد،
 ۴۲ چراکه وعده مُقَدَّس ازو د یاد شی بود،
 وعده که قد خدمتگار خُو ابراهیم کدد.
 ۴۳ پس او قوم خُو ره قد خوشی بُرو اورد،
 انتخاب شده های خُو ره که خوشحالی موكد.
 ۴۴ او سرزمینِ مِلَّت ها ره بلده ازوا بخشید
 و اونا صاحب چیزای شد که قوم های دیگه بلده ازوا زحمت کشیدد،
 ۴۵ تا قانونِ ازو ره نگاه کنه
 و احکام شی ره د جای بیره.
 حمد-و-ثنا د خداوند!

مهربانی خدا د برابرِ بی وفایی قوم اسرائیل

۱ حمد-و-ثنا د خداوند!

۱۰۶

خداوند ره شکر-و-سپاس بُگید، چراکه او نیکو یه

و رحمت شی ابدی آسته.

۲ کی میتنه که کارای بزرگِ خداوند ره بیان کنه

و حمد-و-ثنا ی ازو ره بطورِ کاملِ بگیه؟

۳ نیک د بختِ کسای که انصاف ره د جای میره

و هر وخت عدالت ره عملی مونه.

۴ آی خداوند، وختیکه د بله قوم خُو نظرِ لطفِ مونی، مره د یاد خُو بگیر

و قد نجات خُو د کومک مه بیه؛

۵ تا کامیابی انتخاب شده های تو ره بنگرم

و د خوشی قوم تو خوشحال شتم

و قد میراث تو قتی افتخار کنم.

۶ مو و بابه کلونای مو گناه کده؛

مو مرتکب خطا شده و شرارت کده.

۷ بابه کلونای مو وختیکه د مصر بود،

د کارای عجیب تو اهمیت ندد؛

اونا رحمتِ بی اندازه تو ره د یاد خُو نورد،

بلکه د لب دریا، د نزدیک دریای سُرخ شورش کد.

۸ ولے اُو بخاطرِ نامِ حُو اونا ره نجات دَد،
تا قدرتِ بزرگ حُو ره معلومدار کنه.
۹ اُو د بِلَه دریای سُرخ هَبیت کد و دریا خُشک شد؛
و اُو اونا ره از مینکلِ عَوُجی های دریا که رقمِ بیابو خُشک بُود، هدایت کد.
۱۰ اُو اونا ره از دِستِ مُخالفینِ نجات دَد
و از چنگِ دُشمو خلاص کد.
۱۱ آوها دُشمنای ازوا ره پوشند،
حتی یکی ازوا ام باقی نَمند.
۱۲ اوخته اونا د کلامِ اَزُو ایمان اُورد
و بلده ستایشِ اَزُو سرود خاند.

۱۳ لیکن اونا د زودی کارای اَزُو ره پُرمُشت کد
و بلده مشوره اَزُو اِنتظار نکشید.
۱۴ اونا د بیابو از خواهشاتِ نَفَس حُو پیروی کد
و خُدا ره د امزو دشت آزمایش کد.
۱۵ چیزی ره که اونا خواهش کُدد، بلده ازوا دَد،
لیکن مَرَضِ لاغری ره د مینکلِ ازوا ری کد.

۱۶ اونا د مَنِه خَیمه‌گاهِ قد موسیٰ حسادت کد
و امچنان قد هارون، تقدیس شده خُداوند.
۱۷ اوخته زمی دان حُو ره واز کده داتان ره قورت کد
و گروهِ اَپیرام ره قد خاک پوشند.
۱۸ آتش ام د مینکلِ گروهِ ازوا در گرفت
و اَلَنگِه آتش شریرو ره سوختند.

۱۹ اونا د کوهِ حوریب^a یگ گوسله طَلابی جور کد،
و اُمو بُتِ ریختنده شده ره پرستش کد.
۲۰ اونا خُدای پُر جلال حُو ره
قد مَجَسِمِه گاوِ علفخور تبدیل کد.
۲۱ اونا خُدا، نجات دهنده حُو ره پُرمُشت کد،
امو ره که کارای بزرگ د مصر انجام دده بُود؛
۲۲ اُمو ره که کارای عجیب د سرزمینِ حام^b انجام دُدد
و کارای باهَبیت د دریای سُرخ.

^a ۱۰۶:۱۹ «کوه حوریب» نامِ دیگه «کوه سینا» آسته. ^b ۱۰۶:۲۲ ازی که حام باچه نوح، بابه کلونِ مصریا بُود، سرزمینِ مصر د نام «سرزمینِ حام» ام یاد موشد.

۲۳ امزی خاطر خُداوند گُفت که اونا ره نابُود مُونه؛

لیکن مُوسى اِنْتِخاب شُدِه اَزُو

دَ حُضُورِ اَزُو دَ بَینِ ایسته شُد

تا قارِ اَزُو ره تاه بِشَنَدَنه که اونا ره نابُود نَکنه.

۲۴ بعد اَزُو اونا سرزمینِ حاصلخیز ره خار حساب کد،

چراکه دَ وعده اَزُو باوَر نَدَشْت.

۲۵ اونا دَ خَیمه های خُو نِقِ نِقِ کد

و از اَیدِ خُداوند نَشُد.

۲۶ امزی خاطر اُو دِست خُو ره باله کده قَسم خورد

که اونا ره دَ بیابو سرنگون مُونه

۲۷ و اولادِه ازوا ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها پورته کده

دَ پَگِ سرزمینِ ها تیت-پَرک مُونه.

۲۸ اوخته اونا خود ره دَ بُتِ بَعْلِ فِغور چسپَند

و امزو قُربانی ها خورد که دَ مُرده ها تقدیم شُد؛

۲۹ اونا قد کارای خُو قارِ خُداوند ره باله اُورد

و مَرَضِ وُبا دَ بَینِ ازوا تیت شُد.

۳۰ اوخته فینحاس ایسته شُد و قضاوت ره دَ جای اُورد

و مَرَضِ وُبا قُوی شُد.

۳۱ و ای کارِ اَزُو بلده شی یگِ عملِ عادِلانه حساب شُد

نسلِ اَندر نسل تا اَبَدالاباد.

۳۲ اونا دَ نزدیکِ آوهای مَرِبا خُداوند ره غَضَبناک کد،

دَ اندازه که بخاطرِ ازوا دَ مُوسى ضرر رسید؛

۳۳ چُون اونا روحِ مُوسى ره دَ شور اُورد

و اُو قد لَبای خُو تورای ناسنجیده گُفت.

۳۴ اونا قوم ها ره نابُود نَکد

امو رقم که خُداوند دَ بِلِه ازوا امر کُد؛

۳۵ بلکه اونا قد مِلَّتِ ها ایل-و-غیل شُد

و راه-و-کارِ ازوا ره یاد گِرِفت.

۳۶ اونا بُتِ های ازوا ره عبادت کد

که امو بُتِ ها بلده ازوا یگِ دام جور شُد.

۳۷ اونا باچه ها و دُخترانِ خو ره

بلده جنیات قربانی کد.
۳۸ اونا خُونِ بے گناه ره ریختند،
خُونِ باچه ها و دختران خُو ره،
که اونا ره بلده بُت های کِنعان قربانی کد
و زمی قد خُونِ ازوا آلوده شد.
۳۹ دَ امزی رقم اونا دَ وسیله کارای خُو نَجس شد
و اونا تَوَسُّطِ اعمال خُو خود ره زناکار جور کد.

۴۰ امزی خاطر آتیشِ قارِ خُداوند دَ ضِدِ قَوْمِ شی دَرِ گِرِفَت
و او از میراثِ خُو نَفَرَت کد.
۴۱ خُداوند اونا ره دَ دِسْتِ مِلَّتِ ها تسلیم کد
و کسای که ازوا نَفَرَت دَشت دَ بِلِه ازوا حُکمرانی کد.
۴۲ دُشمنای ازوا دَ بِلِه ازوا ظُلم کد
و اونا دَ تَی دِسْتِ دُشمنای خار-و-ذلیل شد.
۴۳ چندین دفعه خُداوند اونا ره خلاصی دَد،
لیکن اونا دَ مشورَه یگدیگه خُو شورش کد
و دَ وسیله گناه خُو خار-و-ذلیل شد.

۴۴ باوجودِ ازی، وختیکه ناله-و-فریادِ ازوا ره شنید،
او دَ مُشکِلات-و-سختی ازوا نظر کد.
۴۵ چُون عَهْدِ خُداوند قد ازوا دَ یاد شی بُود
و دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بے اندازه خُو دَ برابر ازوا گُذشت کد.
۴۶ او باعِث شد تا پگِ کسای که اونا ره اسیر کُدد،
دَزوا رَحْم-و-دِلْسوزی کنه.

۴۷ آی خُداوند، خُدای مو، مو ره نِجاتِ بَدی
و از مینکلِ مِلَّتِ ها مو ره جم کُو
تا نامِ مُقَدَّس تُو ره شُکر-و-سپاس بُگی
و دَ ستایش تُو اِفْتخار کنی.

۴۸ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدایِ اِسْرَائیل،
از اَزَل تا اَبَدُالاباد.
بیبل که پگِ مردُم بُگیه: "آمین!"
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

بخش پنجم

شکرگزاری بلده خلاصی از مشکلات

۱۰۷ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه او نیکو یه
و رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۲ بیل که امی ره بازخِرد شُده های خُداوند بُگیه
امو کسا که خُداوند اونا ره از دِست دُشمو بازخِرد کد
۳ و اونا ره از سرزمین ها جم کد،

از شَرَق و غَرَب، از شمال و از جُوب.^a

۴ بعضی ها دَ بیابون خُشک سرگردو شُد
و راهِ شاری ره که جای بُود-و-باش بَشه، پیدا نَتَنِست.
۵ اونا گُشنه و تُشنه شُد

و جانِ ازوا دَ وِجودِ ازوا از حال رفت.

۶ اوخته اونا دَ غَیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد
و او اونا ره از پریشانی های ازوا خلاص کد.

۷ خُداوند اونا ره از راهِ راست هِدایت کد،

تا اونا دَ شاری دَر آمد که جای بُود-و-باش بُود.

۸ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه
و بخاطرِ کارای عَجیب شی که او بلده بَنی آدم انجام دده،

۹ چراکه او جانِ تُشنه ره سیرآو مونه

و جانِ گُشنه ره قد چیزای خُوب سیر مَوکُنه.

۱۰ بعضی ها دَ تریکی و سایه مَرگ شِشت،

دَ بَندِ ظلم و زَنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلامِ خُدا مُخالِفَت کُد

و مشورَه قادِرِ مُتعالِ ره خار-و-حقیرِ حساب کُد.

۱۲ پس خُدا دِل های ازوا ره دَ زیرِ بارِ رَحمتِ سخت خَم کد؛

اونا لَخشید و هیچ مَدَدگاری نَبُود.

۱۳ اوخته اونا دَ غَیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دده.

۱۴ خُداوند اونا ره از تریکی و سایه مَرگ بُرو اُورد

و زولانه های ازوا ره میده کد.

^a ۱۰۷:۳ دَ جای «جُوب» دَ زبونِ عبرانی «دریا» نوشته یه.

۱۵ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه،
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام دده.
۱۶ چراکه او درگه های بورنزی ره میده کده
و پشت‌بند های آینی ره پاره.

۱۷ بعضی ها لوڈه شده راه های سرکشی ره اینتخاب کد
و بخاطرِ شرارت های خُو د مُصیبت گرفتار شد.

۱۸ جان ازوا از هر رقم خوراک کرک موکد
و اونا د درگه های مرگ نزدیک شد.

۱۹ اوخته اونا د غَیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو د پیش خُداوند ناله-و-فرباد کد
و او اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دد.
۲۰ او کلام خُو ره ربی کد و اونا ره شفا دده
از نابودی خلاصی دد.

۲۱ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام دده.
۲۲ و بیل که اونا قُربانی های شُکرگزاری تقدیم کُنه
و کارای ازو ره قد خوشحالی نقل کُنه.

۲۳ بعضی ها قد کِشتی ها د دریا رفت
و د او های کلو مشغول کار-و-بار شد.

۲۴ اونا کارای خُداوند

و اعمالِ عجیبِ ازو ره د عَوُجی دریا دید.
۲۵ چون او توره گفت و بادِ طوفانی پیدا شد
که جلپه های دریا ره د شور آورد.

۲۶ اونا سُون آسمو باله مورفت

و د عَوُجی دریا تاه میمد،

د امزو واقعہ بد، خُونِ کِشتی‌وانا د جان شی خُشک شد.^a

۲۷ اونا رقمِ آدمای نَشه چَپه موشد و باله موشد
و عقلِ ازوا از کار اُفتد.

۲۸ اوخته اونا د غَیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو د پیش خُداوند ناله-و-فرباد کد
و او اونا ره از پریشانی های ازوا برو آورد.

۲۹ خُداوند طوفان ره بند کد

و جلپه ها آرام شد.

^a ۱۰۷:۲۶ د جای «خُون ازوا خُشک» شدد د زیون عبرانی «جان ازوا او شدد» نوشته یه.

۳۰ اوخته اونا خوش شد، چراکه جلیه ها آرام شد
و او اونا ره د بندری که مقصد ازوا بود رسند.
۳۱ بیل که اونا خداوند ره بخاطر رحمت شی شکر-و-سپاس بگیه
و بخاطر کارای عجیب شی که او بلده بتی آدم انجام دده.
۳۲ و بیل که اونا د مینکل جماعت مردم خداوند ره حمد-و-شنا بگیه
و او ره د مجلس ریش سفیدا ستایش کنه.

۳۳ او دریاچه ها ره د بیابو تبدیل مونه
و چشمه های او ره د زمین تَشَنه-و-خُشک؛
۳۴ و زمین حاصلخیز ره د شوره زار،
بخاطر شَرارتِ باشنده های شی.
۳۵ او بیابو ره د نور های او تبدیل مونه
و زمین خُشک ره د چشمه های او؛
۳۶ او آدمای گُشنه ره د اُونجی جای-د-جای مونه
تا اونا بلده بود-و-باش خُو یگ شار آباد کنه.
۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مونه و د باغ های انگور خُو تاک میشندنه،
و حاصل بی اندازه د دست میره.
۳۸ خداوند اونا ره بَرکت میدیه تا تعداد ازوا عدد کلو شنه
و نميله که گله-و-رمه ازوا کم شنه.

۳۹ وختیکه تعداد ازوا کم شنه
و اونا د وسیله ظلم و مُشکلات و غم خار-و-ذلیل شنه،
۴۰ خداوند د بِلِه حکمرانا خاری-و-ذلت میره
و اونا ره د بیابونی که هیچ راه ندره سرگردو مونه؛
۴۱ لیکن آدمای مُحْتَاج ره از مُصِیبت بُرو میره
و خانوار ازوا ره رقم رمه ها کلو موکنه.
۴۲ آدمای راستکار ای ره مینگره و خوشحال موشه،
ولے تمام آدمای شَریر^a دان خُو ره بسته مونه.

۴۳ کی دانا آسته؟ بیل که هر آدم دانا د امزی باره فکر کنه
و رحمت های خداوند ره پی بُبره.

^a ۱۰۷:۴۲ د جای «تمام آدمای شَریر» د زبون عبرانی «شرارت» نوشته یه.

دُعا بَلَدِه پیروزی دَ خِلَافِ دُشْمِنَا

سُرُود. زَبُورِ دَاوُود.

۱۰۸ آی خُدا، دِل مِه مُسْتَحْکَم-و-اَسْتَوَار اَسْتِه،
ما قَد تَمَامِ وُجُودِ خُو^۱ سُرُود مِیخَانُم و سَاز مِیَزَنُم.

۲ آی چَنگ و بَرَبَط بیدار شُنید؛
ما رُوشنی صُبْح رِه بیدار مُونُم.
۳ آی خُداوند، ما دَ مِیْنِکَلِ قَوْمِ هَا تُو رِه شُکْر-و-سِیَاسِ مُوگِیْم
و دَ بَیْنِ مَرْدُمَا بَلَدِه تُو سُرُودِ سِتایش مِیخَانُم،
۴ چَراکِه رَحْمَتِ تُو بُزْرگِ اَسْتِه، بِالِهْتَرِ از اَسْمونَا،
و وِفاداری تُو دَ اَوْرها مِیْرَسِه.

۵ آی خُدا، دَ عَالَمِ بِالِه مُتَعَالَ شُو
و بُزْرگی-و-جَلالِ تُو دَ بِلِه تَمَامِ زَمی بَشِه!
۶ دَ وِسیلِه دِستِ رَاسْتِ خُو خِلاصی بَدی و دُعایِ مَرِه قَبُولِ کُو
تا کَسایِ رِه کِه تُو دُوستِ دَری نِجَاتِ پَیدا کُنِه.

۷ خُدا از جَایگَهِ مُقَدَّسِ خُو گَپِ زَدِه کُفْت:

”قَد خُوشی شِکِیْم رِه تَقْسِیْمِ مُونُم
و دَرِه سُکُوتِ رِه اَندازِه مِیگِیْرِم.

۸ جِلْعَادِ از مِه یِه و مَنَسِی دَزْمِه تَعَلُقِ دَرِه؛

اِفْرَایِمِ کُولِه اَیْنی مِه اَسْتِه

و یَهُودَا تِیَاقِ پادشاهی مِه.

۹ مَوآبِ تِی دِستی مِه یِه؛

دَ اِدُومِ کُوشِرِه خُو رِه پُورْتِه مُونُم

و دَ بِلِه فَلَسطِینِ پِیروزْمَندانِه چِیغِ مِیَزَنُم.”

۱۰ کِی اَسْتِه کِه مَرِه دَ شَارِ دِیوَالِ دَارِ داخِلِ کُنِه؟

کِی اَسْتِه کِه مَرِه سُونِ اِدُومِ رَاهْتُمایی کُنِه؟

۱۱ آیا تُو نِیستی آی خُدا، کِه مَو رِه دُورِ پُورْتِه کَدِه

و دِیگِه قَد لَشکْرهایِ مَو بُر شُدِه نَمُوری، آی خُدا؟

۱۲ مَو رِه دَ مُقَابِلِ دُشْمُو کُومَکِ کُو،

چَراکِه کُومَکِ اِنسانِ بَے فایده اَسْتِه.

^a ۱۰۸:۱ دَ جَای «قَد تَمَامِ وُجُودِ خُو» دَ زَبُورِ عِبرانی «قَد جَلالِ خُو» نَوشْتِه یِه.

۱۳ قد خُدا مو پیروز موشی،
چون او آسته که مخالِفاي مو ره پایمال مونه.

شکایتِ مردِ رنج دیده

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۱ ای خُداي که تو ره حمد-و-ثنا مَوگیم،

چپ نشی،

۱۰۹

۲ چراکه دانِ آدمِ شریر و آدمِ فریبکار دَ ضِدِ مه واز شُده

و قد زبونِ دروغگوی دَ خِلافِ مه توره مَوگیه.

۳ قد تورای پُر کینه مَره گردگیره کده

و بے دلیلِ قد مه جنگ مونه.

۴ دَ عَوَضِ دوستی مه، اونا قد ازمه مُخالِفَتِ مونه،

لیکن ما دَ حَقِ ازوا دُعا مَوْنَم.

۵ اونا اجرِ نیکی مَره قد بدی میدیه

و جوابِ مَحَبَّتِ مَره قد نَفَرَت.

۶ اونا مَوگیه: ”آدمِ شریر ره دَ ضِدِ ازو باله کُو

و بیل که آدمِ تَهْمَتِ گر دَ دِستِ راست شی ایسته شُنه.

۷ وختیکه محاکمه موشه، مُجرِمِ شِنَخْتِه شُنه

و دُعایِ شی گناه حساب شُنه.

۸ روزای عُمَرِ شی کوتاه بَشه

و مسئُولِیتِ شی ره دیگه نفر بَگیره؛

۹ بچکیچایِ شی یتیم شُنه

و خاتونِ شی بیوه.

۱۰ بیل که بچکیچایِ شی آواره شُده گدایی کُنه

و از خرابه های خُو بُر شُده نان بَطَلَبه.

۱۱ کسی که قرض دَده، تمام داراییِ شی ره بَگیره

و مردُمایِ بیگنه حاصِلِ زَحْمَتِ شی ره غارت کُنه.

۱۲ هیچ کس دَ حَقِ ازو مَهْرَبانی نَکُنه

و هیچ کس دَ یتیمایِ شی دِلْسوز نَبَشه.

۱۳ بیل که سلسله خانوارِ شی قَطع شُنه

و نام-و-نشانِ شی دَ نسلِ آینده نَبَشه.

۱۴ بیل که شرارتِ بابِه-کلونایِ شی دَ حُضُورِ خُداوند دَ یاد آورده شُنه

و گناهِ آبه شی هرگز پاک نَشُنه.

۱۵ بیل که امو گناهها دایم دَ پیشِ نظرِ خُداوند بَشه

تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از زمی ریشه-کن کنه،

۱۶ چراکه رَحْم کدو ره دَ یاد خُو نُورد،

بلکه آدمای غریب و مُحْتَاج و دِلْمیدِه ره

تا دَم مرگِ ازوا دُمبال کد.

۱۷ ازی که نالت کدو ره خوش دشت،

بیل که نالت دَ بِلِه خود شی بییه؛

و ازی که دَ بَرکت دَدو دِلچسپی نَدشت،

بیل که بَرکت، اَزو دُور بَشه.

۱۸ اُو نالت ره رَقْم کالا دَ جان خُو کد،

پس بیل که نالت رَقْم اُو دَ وُجود شی داخل شنه

و رَقْم روغو دَ استغونای اَزو.

۱۹ بیل که نالت رَقْم چَپنی بَشه که دَ گرد خُو مِپیچنه

و مِثل کمرندی که همیشه دَ کمر خُو بسته مونه.

۲۰ بیل که امی چیزا جزای مُخالِقای مه از طرفِ خُداوند بَشه،

جزای امزو کسا که دَ ضِدِ جان مه تورای بد مَوگیه.

۲۱ لیکن تُو آی خُداوند، خُدای مه،

بخاطرِ نام خُو دَ خُو بی مه عمل کُو؛

و ازی که رَحمت تُو نیکو آسته، مَره خلاصی بَدی،

۲۲ چراکه ما غریب و مُحْتَاج اَسْتَم

و دِل مه دَ وُجود مه پاره پاره یه.

۲۳ ما رَقْم سایه دَم بیگاه دَ حالِ تیر شُدو اَسْتَم

و مِثل مَلَخ، رانده شُدیم.

۲۴ زانوهای مه از خاطرِ روزه گرفتو مِیلرزه

و جِسم مه لاغر-و-بَدحال شُدِه.

۲۵ ما رِیشخندِ مُخالِقای خُو شُدیم؛

اونا وختیکه مَره مینگره، سر خُو ره شور میدیه.

۲۶ آی خُداوند، خُدای مه، مَره کومک-و-یاری کُو؛

دَ مُطابِقِ رَحمت خُو مَره نِجات بَدی

۲۷ تا اونا بَدنه که ای کارِ دِستِ ازتو یه

و تُو آی خُداوند، ای کار ره انجام دَدے.

۲۸ بیل که اونا نالت کنه، لیکن تُو بَرکت بَدی؛

وختیکه اونا دَ ضِدِ مه باله موشه، بیل که شرمنده شنه،

مگم خِدمتگار تُو خوشحال بَشه.

۲۹ بیل که مُدعیای مه قد رسوایی پوشنده شنه
و شرمندگی خُو ره رقم چَپِن آلی بپوشه.

۳۰ ما قد دان خُو از خُداوند کلو شُکرگُزاری مُونم؛
ما د مینکل جماعت کنه اُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم،
۳۱ چراکه اُو د دِستِ راستِ آدمِ مُحْتَاج ایسته مُوشه
تا اُو ره از چنگِ کسای نجات بدیه که بلده گِرفتونِ جانِ اَزُو فِتوا میدیه.

خُداوند و پادشاهِ اِنْتِخابِ شُده اَزُو

زُبُورِ داوُود.

۱ خُداوند دَ مَولای^۱ مه گُفت: "دَ دِستِ راستِ مه بَشی
تا دُشمنای تُو ره تَی پَیی زیرِ پایِ تُو جور کُئم." †

۲ خُداوند تِیاقِ قُوتِ تُو ره از صَهیونِ دِراز مُونه.
دَ مینکلِ دُشمنای خُو حُکمرانی کُو.
۳ قَومِ تُو داوطلبانه خود ره پیش مُونه،
دَ روزی که قد شِکوهِ مُقَدَّسِ لشکرِ خُو ره رهبری کُنی؛
از دِلِ صُبحِ جوانایِ تُو رقمِ شبنمِ دَ پیشِ تُو مییه.

۴ خُداوند قَسمِ خورده و پَشِیمو نَمُوشه که،
"تُو تا اَبَدِ پیشوا اَستی، دَ مقامِ مَلکی صَدیق."

۵ خُداوند دَ دِستِ راستِ تُو اَسته؛
اُو دَ روزِ غَصبِ خُو پادشایو ره تَکه-و-پَرچه مُونه.
۶ اُو دَ بِلَه مِلَّتِ ها قِضاوتِ مُونه
و سرزمینِ ازوا ره پُر از لاشِ ها مُوکنه
و کنه-سرایِ ازوا ره دَ سراسرِ زمی تَکه-و-پَرچه مُونه.
۷ پادشاه از جویِ بَغلِ راهِ اُو وُچی مُونه؛
دَمزی رقمِ اُو قُوتِ یافته سرِ خو ره باله مُوکنه.

^a ۱۱۰:۱ دَمزی آیه داوُود دَ باره یگ پادشاه پیشگویِ مُونه که از نسل شی مییه و قُدرتِ روحانی دره.

† ۱۱۰:۱ متی؛ ۴۴-۴۳:۲۲ اعمالِ رُسُولا. ۳۵-۳۴:۲

د ستایش خُداوند

۱ حمد-و ثنا د خُداوند!

خُداوند ره قد تمام دِل خُو شُکر-و-سپاس مَوگیم،

د جَمِ آدَمای نیک و د مینکل جمعیت شی.

۲ کارای خُداوند بزرگ آسته؛

کسای که ازوا خوشی حاصل مونه، د باره شی تحقیق مَوکنه.

۳ کارای ازُو پُر از شکوه و جلال آسته

و عدالت شی تا اَبَد پایدار مومنه.

۴ او کارای عجیب خُو ره د عنوان یادگار باقی ایشته؛

خُداوند پُرْفیض و رحیم آسته.

۵ او بلده کسای که ازُو ترس دَره، روزی میدیه؛

او عهد خُو ره تا اَبَد د یاد خُو نگاه مونه.

۶ او قُدرتِ کارای خُو ره بلده قوم خُو د زمانی نشو دد

که میراثِ مِلت ها ره دزوا بخشید.

۷ کارای دِستای ازُو پُر از راستی و انصاف آسته

و پگِ احکام شی قابلِ اِعتِماد.

۸ اونا پایدار آسته تا اَبَدالاباد

و قد راستی و عدالت اجرا موشه.

۹ او نجات ره بلده قوم خُو ریی کد

و عهد خُو ره تا اَبَد قد ازوا ضمانت کد.

نام ازُو مُقَدَّس و باهیبِت آسته.

۱۰ ترس از خُداوند شروع حکمت آسته؛

تمام کسای که احکام ازُو ره د جای میره دَرک-و-فهم خُوب دَره.

حمد-و-ثناء خُداوند تا اَبَد باقی آسته!

کامیابی آدم خُدا ترس

۱ حمد-و ثنا د خُداوند!

نیک د بخت کسی که از خُداوند ترس دَره

و از احکام ازُو خوشی کلو حاصل مونه.

۲ اولاده ازُو د رُوی زمی قُدرتمند موشه؛

آدَمای نیک د هر نسل بَرکت پیدا مونه.

۳ مال و دارایی د خانه ازُو میبه

^a ۱۱۱:۹ د جای «نجات» د زبون عبرانی «فدیه» یعنی «بازخرد» نوشته یه.

و نیکوکاری شی تا اَبَد باقی مُومنه.
 ۴ نُور بَلَدِه اَدَمای راستکار دَ تَرِبکی روشنی مُونه،
 بَلَدِه هر کسی که رجیم و بَخشِنده و نیکوکار آسته.
 ۵ آدمی که مِهربو و قرض دِهِنده یه
 و دَ کارای خُو با اِنصاف آسته، نیکبخت-و-کامیاب مُوشه.
 ۶ یقیناً آدمِ عادِل هرگز تکان نُمُوخوره؛
 اُو تا اَبَد دَ یاد ها باقی مُومنه.
 ۷ اُو از خبر بد ترس نُمُوخوره؛
 دِل اَزو مُستَحکم آسته و دَ خُداوند تَوکُل دَره.
 ۸ دِل اَزو اُستوار آسته و اُو ترس نُمُوخوره؛
 دَ آخر پیروزی خُو ره دَ بِلِه دُشمنای خُو مینگره.
 ۹ اُو بَخش کده دَ غریبا میدیه،
 نیکی اَزو تا اَبَد باقی مُومنه؛
 شاخ^۹ اَزو با عِزَت بلند مُوشه.
 ۱۰ آدمِ شَریر ای ره مینگره و قار شی باله مییه،
 اُو دَندونای خُو ره خَیده تَباه مُوشه؛
 آرزوی آدمِ شَریر دَ هیچ برابر مُوشه.

مُحَبَّتِ خُداوند بَلَدِه مَظْلُوما

۱۱۳
 ۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
 ای خِدمتگرای خُداوند، حمد-و-ثنا بُوگید،
 نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُوگید!
 ۲ نامِ خُداوند مُتَبَارک باد،
 از آلی تا اَبَد اَلاباد!
 ۳ از جای بُر شُدونِ اَفْتَو تا جای شِشتون شی
 نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید!

۴ خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّت ها مُتعال آسته
 و بُوُرگی-و-جلال شی دَ بِلِه اَسْمونا.
 ۵ کی رَقْمِ خُداوند، خُدای مو آسته
 که دَ عالمِ باله شِشته،
 ۶ رَقْمِ اَمْرُو که خود ره خَم کده
 تا سُونِ اَسْمونا و زمی توخ کُنه؟

^a ۱۱۲:۹ مقصد «شاخ» دَ اینجی «مقام و قُدرت» آسته.

۷ او آدمای غریب ره از خاک باله مونه
 و محتاج ره از کوڈ خگشتر رُست موکُنه
 ۸ تا اونا ره قد کته-کلونا بَشندنه،
 قد کته-کلونای قوم خُو.
 ۹ او خاتون سنده ره صاحب خانوار جور مونه،
 یگ آبه خوشحال که بچکیچای کلو دَره.
 حمد-و-ثنا دَ خداوند!

یادآوری بُر شدو از مصر

۱۱۴^۱ وختیکه اسرائیل از مصر بُر شد،
 خانوار یعقوب از مینکل قومی که زیون شی بیگنه بُود،
 ۲ یهودا جایگاه مُقدّس خدا^۲ شد
 و اسرائیل مُلک سلطنت ازو.

۳ دریای سُرخ دِید و دوتا کد؛
 دریاچه اُردن پَسکی رفت.
 ۴ کوه ها رقم قُوج ها دَ قرتک زدو شد
 و تپه ها مثل باره گو.

۵ چی شد، آی دریا، که دوتا کدی؟
 و آی دریاچه اُردن که پَسکی رفتی؟
 ۶ آی کوه ها که رقم قُوج ها
 و آی تپه ها که مثل باره گو دَ قرتک زدو شدید؟

۷ آی زمی، دَ لرزه بیه دَ حُصورِ خداوند،
 دَ حُصورِ خُدای یعقوب
 ۸ که قاده ره دَ نُورِ آو تبدیل کد
 و سنگِ خارا ره دَ چشمه آو.

دَ وَصِفِ خُدای حقیقی

۱۱۵^۱ مو ره نه، آی خداوند، مو ره نه،
 بلکه نامِ خود خُو ره بزرگی-و-جلالِ بَدی،
 بخاطرِ رحمت و وفاداری خُو!

^a ۱۱۴:۲ دَ جای «خدا» دَ زیون عبرانی «ازو» نوشته یه.

۲ چرا مِلَّتْ ها بُگِیَه:
”خُدای ازوا کُجا آسته؟“
۳ خُدای مو دَ عالمِ باله یَه،
هر چیزی ره که خاست-و-اراده کُنه انجام میدیه.

۴ بُت های ازوا نُقره و طِلا یَه،
کارِ دِستایِ انسان.
۵ اونا دانِ دره، و لهِ توره گُفته نِمیتنه،
چیمِ دره، و لهِ دیده نِمیتنه.
۶ اونا گوشِ دره، و لهِ شِنیده نِمیتنه،
بینیِ دره، و لهِ بویِ کده نِمیتنه.
۷ اونا دِستِ دره، و لهِ حِسِ کده نِمیتنه،
پایِ ها دره، و لهِ راهِ رفته نِمیتنه
و از کُتوکِ خُو آوازِ امِ بُر نِمیتنه.
۸ کسایِ که اونا ره جورِ مونه، رقمِ ازوا آسته
و امِ هر کسِ که دزوا تَوکُلِ مونه.

۹ آیِ اسرائیل، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُو؛
اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمو^a آسته.
۱۰ آیِ خانوارِ هارون، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُنید؛
اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمو آسته.
۱۱ آیِ کسایِ که از خُداوندِ ترسِ دَرید، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُنید؛
اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمو آسته.

۱۲ خُداوندِ مو ره دَ یادِ خُوِ دره؛ اُو مو ره بَرکتِ میدیه.
اُو خانوارِ اسرائیلِ ره بَرکتِ میدیه؛
اُو خانوارِ هارونِ ره بَرکتِ میدیه؛
۱۳ اُو کسایِ ره بَرکتِ میدیه که از خُداوندِ ترسِ دره،
کُته و ریزه ره.

۱۴ خُداوندِ دزِ شُمو پَریمو بَدیه،
دَ خودونِ شُمو و دَ بچکِچایِ شُمو.
۱۵ شُمو بَرکتِ یافته هایِ خُداوندِ بَشید

^a ۱۱۵:۹ دَ جایِ «شُمو» دَ زبونِ عبرانیِ «ازوا» نوشته یَه. دَ آیه هایِ ۱۰ و ۱۱ امِ عینِ چیزِ آسته.

که او آسمو و زمی ره خَلق کد.

۱۶ آسمونا، آسمونای خُداوند آسته،
لیکن زمی ره او د بَنی آدم بخشیده.
۱۷ مُرده ها خُداوند ره ستایش نمونه،
و نه ام تمام کسای که د عالمِ خاموشی موره،
۱۸ بلکه مو خُداوند ره ستایش مونی،
از آلی تا ابد.
حمد-و-ثنا د خُداوند!

شُکرگزاری بلده خلاصی از مرگ

۱۱۶
۱ خُداوند ره دوست میدنم،
چراکه او آواز و ناله-و-فریاد مَره شنید.
۲ ازی که او گوش خُو ره سُون ازمه گرفت،
د تمام روزای عُمَر خُو، ذِکْرِ اَزُو ره مُوکنم.
۳ ریسپونای مرگ د گرد مه پیچ خورد،
فشار های عالمِ مُردا مَره د چنگ خُو گرفت؛
ما گرفتارِ پریشانی و غَم شُدیم.
۴ اوخته نام خُداوند ره گرفته کوی کدم:
”آی خُداوند، جان مَره نجات بدی!“
۵ خُداوند پُرْفَیض و عادل آسته؛
خُدای مو رحیم آسته.
۶ خُداوند از آدمای ساده دل مُحَافِظَت مونه؛
وختیکه ما خار-و-ذلیل بوئم، او مَره نجات دد.
۷ آی جان مه، بسم آسوده شو،
چراکه خُداوند د حق تُو خوبی کده؛
۸ امو که جان مَره از مرگ خلاصی دد،
چیمای مَره از آودیده و پایای مَره از لخشیدو.
۹ ما د حُصُورِ خُداوند،
د زمینِ زنده ها راه مورم.

۱۰ ما د خُداوند ایمان دشتنم، وختیکه گُفتُم:
”ما د مُصِیبت آستُم!“
۱۱ د غَیْتِ پریشانی خُو گُفتُم:

”پگِ اِنسانِ ها دروغگویِ آسته.“

۱۲ دَ خُداوندِ چی دَده میبتم،
دَ عِوضِ تمامِ اِحسانِ هایِ که دَ حقِ ازمه کده؟
۱۳ ما جامِ نِجاتِ ره باله مُونم
و نامِ خُداوندِ ره گِرفته شُکر-و-سِپاسِ مُونم،
۱۴ ما نَذرِ هایِ خُو ره دَ خُداوندِ ادا مُونم،
دَ حُضُورِ پگِ قومِ ازو.

۱۵ مرگِ مومنینِ خُداوند،
دَ نظرِ شیِ سُبُک-و-ساده نییه.
۱۶ آیِ خُداوند، ما خِدمتگارِ تُو آسْتَم؛
ما خِدمتگارِ تُو و باچه کنیزِ تُو آسْتَم؛
تُو بند-و-زنجیرایِ مَره واز کدی.

۱۷ ما قُربانیِ شُکرگزاریِ دَزتُو تقدیمِ مُونم
و نامِ تُو ره گِرفته، آیِ خُداوند، عِبادتِ مُونم.
۱۸ ما نَذرِ هایِ خُو ره دَ خُداوندِ ادا مُونم،
دَ حُضُورِ تمامِ قومِ شی،
۱۹ دَ حَولیِ هایِ خانِه خُداوند،
دَ مَنِه ازتُو، آیِ اورشَلیم.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دَ سِتایشِ خُداوند

۱۱۷ آیِ پگِ مِلَّتِ ها، خُداوندِ ره حمد-و-ثنا بُوکد.
آیِ تمامِ قومِ ها، اُو ره سِتایشِ کُنید.
۲ چراکه رَحمتِ ازو دَ بِلِه ازمو کلو آسته
و وفاداریِ خُداوندِ تا اَبَدِ باقیِ مومنه.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شُکرگزاریِ بِلدِه پیروزی

۱۱۸ خُداوندِ ره شُکر-و-سِپاسِ بُوکد، چراکه اُو نیکو یه
و رَحمتِ شیِ اَبَدیِ آسته.
۲ بیلیدِ که اِسرائیلِ بُوکد،
”رَحمتِ شیِ اَبَدیِ آسته.“

۳ بیلید که خانوارِ هارون بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی آسته.“

۴ بیلید، کسای که از خُداوند ترس دَره بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی آسته.“

۵ دَ عَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و-سَخْتی خُو خُداوند ره کُوی کُدُم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول کد و مَره دَ جای پِراخ قرار دَد.

۶ خُداوند قد از مه یه، پس ترس نَمُوخورُم.

انسان دَ خِلاف مه چیز کار میتنه؟

۷ خُداوند طَرَفدار و مَدَدگار مه آسته؛

پس ما پیروزی خُو ره دَ بِلِه کسای مینگَرُم که از مه بد مُبیره.

۸ پِنَاه بُردو دَ خُداوند بَهرتر آسته

از تَوَکُل کدو دَ اِنسان.

۹ پِنَاه بُردو دَ خُداوند بَهرتر آسته

از تَوَکُل کدو دَ کُتَه کَلونا.

۱۰ پِگِ مِلَّتِ ها مَره محاصِرَه کده،

لیکِن دَ نامِ خُداوند رفته اونا ره نابُود مُونُم.

۱۱ اونا مَره محاصِرَه کده و چارَدور مَره گِرَفته،

لیکِن دَ نامِ خُداوند رفته اونا ره نابُود مُونُم.

۱۲ اونا رِقْم خِیلِ زَمبُور مَره محاصِرَه کد،

لیکِن اونا مِثَلِ آتِشِ خَارِ ها دَ زُودی گُل شُد؛

دَ نامِ خُداوند، اونا ره نابُود کُدُم.

۱۳ اونا سَخْت دَ بِلِه مه فِشار اُورد تا بُغْتُم،

لیکِن خُداوند مَره کومک کد.

۱۴ خُداوند قُوت و سَرُود مه آسته؛

اُو باعِثِ نِجَاتِ مه شُد.

۱۵ آوازِ خُوشی و پیروزی

دَ خَیمه های آدَمای عادِلِ شِنِیده موشه:

”دِستِ راستِ خُداوند قُدْرَتْمَندانه عمل مونه.

۱۶ دِستِ راستِ خُداوند مُتعالِ آسته؛

دِستِ راستِ خُداوند قُدْرَتْمَندانه عمل مونه.“

۱۷ ما نَمُومِرْم، بَلِكِه زِنْدِه مُومِنْم
و كارای خُداوند ره نَقْل مُومْم.
۱۸ خُداوند مَرِه سَخْت سِرزَنَش كَد،
لِيَكِن مَرِه دَ مَرگ تَسْلِيم نَكَد.

۱۹ درگه های عدالت ره بَلْدِه مه واز كُنِيد،
تا دَزوا داخِل شُدِه خُداوند ره شُكْر-و-سِپاس بُگِيم.
۲۰ اِي درگِه خُداوند اَسْتِه
كه اَدْمای عَادِل دَز شِي داخِل مُوشِه.
۲۱ تُو ره شُكْر-و-سِپاس مُوگِيم كه دُعای مَرِه قَبُول كَدِي
و باعِثِ نِجَات مه شُدِي.

۲۲ سَنگِي ره كه اُسْتاكارا رَد كَد،
سَنگِ مَهْم تادَو شُدِه. †
۲۳ اِي كار ره خُداوند كَدِه
و دَ نَظَرِ اَزْمو عَجِيب اَسْتِه.
۲۴ اِي رُوْزِي اَسْتِه كه خُداوند جُور كَدِه؛
بِپِيد كه دَزِي رُوْز خُوشِي كِنِي و خُوشحال بَشِي.

۲۵ اِي خُداوند، لُطْفاً مو ره نِجَات پَدِي!
اِي خُداوند، لُطْفاً كَامِيابِي نَصِيب مو كُو!

۲۶ مَبَارَك اَسْتِه كَسِي كه دَ نَامِ خُداوند مِيبِه.
مو از خانِه خُداوند شُمو ره بَرَكْت مِيدِي.
۲۷ خُداوند، خُدا اَسْتِه
و اُو دَ بَلِه مو رُوشَنِي كَدِه.
قُرْبَانِي عِيد ره قَد رِيسِپونا دَ شاخاي قُرْبانگاه بَسْتِه كُنِيد.

۲۸ تُو خُداي مه اَسْتِي
و ما تُو ره شُكْر-و-سِپاس مُوگِيم؛
تُو خُداي مه اَسْتِي
و ما تُو ره سِتائِش مُومْم.
۲۹ خُداوند ره شُكْر-و-سِپاس بُگِيد، چراكه اُو نِيكو يِه

و رحمت شی ابدی آسته.

پیروی از کلام خدا مایه نیکبختی آسته

ا

۱۱۹^a نیک د بخت کسای که راه-و-رفتار شی بے عیب آسته
و د مطابق شریعت خداوند رفتار مونه.
۲ نیک د بخت کسای که فرمان های ازو ره د جای میره
و قد تمام جان-و-دل او ره طلب مونه،
۳ کار بد ام نموکنه،
بلکه د راه های خداوند قدم میرنه.
۴ خداوندا، تو دستورای خو ره حکم کدی
تا که مو اونا ره کاملاً د جای بیری.
۵ بیل که راه های مه مستحکم-و-استوار شنه
تا قانونای تو ره د جای بیرم.
۶ اوخته شرمنده نموشم،
چرا که تمام احکام تو ره د پیش نظر خو میگیرم.
۷ تو ره قد دل راست شکر-و-سپاس موگیم،
وختیکه احکام عادلانه تو ره یاد میگیرم.
۸ ما قانونای تو ره د جای میرم،
مره یکسره ایله نکو.

ب

۹ آدم جوان چطور میتنه که راه خو ره پاک نگاه کنه؟
د وسیله نگاه کدون کلام تو.
۱۰ قد تمام دل-و-جان خو تو ره طلب مونم؛
نیل که از احکام تو دور شنم.
۱۱ کلام تو ره د دل خو نگاه کدیم
تا د ضد تو گناه نکنم.
۱۲ ای خداوند، تو ره ستایش مونم،
قانونای خو ره دزمه یاد بدی.
۱۳ پگ قضاوت ها ره که از دان تو بر شده،
قد لبای خو اعلان مونم.
۱۴ ما از پیروی فرمان های تو خوشحال مونم،

^a ۱۱۹:۱ الف-بای عبرانی ۲۲ حرف آسته؛ و امی زبور د مطابق الف-بای عبرانی ۲۲ بخش دره که هر بخش شی ۸ خط دره و هر هشت خط قد عین حرف الف-بای عبرانی شروع موشه. مثلاً بخش اول هر هشت خط قد حرف الف شروع موشه.

د اندازه تمام مال-و-دولت دنیا.
۱۵ ما د باره دستورای تو فکر مونم
و راه های تو ره د پیش نظر خو میگیرم.
۱۶ ما از قانونای تو لذت موبرم
و کلام تو ره پرمشت نموکنم.

ج

۱۷ د حق خدمتگار خو احسان کو
تا زنده بونم و کلام تو ره د جای بیرم.
۱۸ چیمای مره واز کو
تا از شریعت تو چیزای عجیب ره بنگرم.
۱۹ ما د روی زمی یگ بیگنه آستم،
احکام خو ره از مه تاشه نکو.
۲۰ جان مه بخاطر شوقی که بلده قضاوت های تو دره،
هر وخت د تپش آسته.
۲۱ تو مردمای مغرور لعنتی ره سرزنش مونی،
کسای ره که از احکام تو سرپیچی مونه.
۲۲ ننگ و رسوایی ره از مه دور کو،
چراکه ما فرمان های تو ره نگاه مونم.
۲۳ اگرچه کنه کلونا یگجای شیشه د ضد مه توطیه مونه،
لیکن خدمتگار تو د باره قانونای تو فکر مونه.
۲۴ امچنان فرمان های تو باعث خوشی مه موشه،
اونا مشاورای مه آسته.

د

۲۵ جان مه د خاک برابر شده،
مطابق کلام خو زندگی مره تازه کو.
۲۶ ما از راه های خو دزتو نقل کدم و تو مره قبول کدی.
قانونای خو ره دزمه یاد بدی.
۲۷ طریق فرمان های خو ره دزمه بفامن،
اوخته ما د باره کارای عجیب تو فکر مونم.
۲۸ جان مه از شدت غم ناله-و-فغان مونه،
مطابق کلام خو مره استوار کو.
۲۹ راه های دروغ ره از مه دور کو
شریعت خو ره از روی لطف دزمه عطا کو.

۳۰ ما راهِ وفاداری ره اِنْتِخابِ کدیم
و قضاوتِ های تُو ره دَ پیشِ نظرِ خُو گرفتیم.
۳۱ آی خُداوند، ما خود ره دَ فرمانِ های تُو میچسپنم؛
نیل که شرمنده شُنم.
۳۲ ما دَ راهِ احکامِ تُو دَ تیزیِ قَدَمِ میزنم،
چراکه تُو دِلِ مَرِه بَلدِه ازوا پِراخِ مونی.

۵

۳۳ آی خُداوند، راه-و-طریقِ قانونایِ خُو ره دَزمه یادِ بدی؛
اوخته ما اونا ره تا آخرِ نگاهِ مومنم.
۳۴ بَلدِه مه فامیدگیِ بدی تا شریعتِ تُو ره نگاهِ کُنم
و اُو ره قد تمامِ دِلِ خُو دَ جایِ بیرم.
۳۵ مَرِه دَ راهِ احکامِ خُو هِدایتِ کُو،
چراکه ما ازوا لَدَتِ موبرم.
۳۶ دِلِ مَرِه سُونِ فرمانِ هایِ خُو مایلِ کُو،
نَه سُونِ فایدهِ دُنیاپی.
۳۷ چیمایِ مَرِه از دیدونِ چیزایِ بے فایدهِ دَورِ بدی
و دَ وسیلهِ راهِ هایِ خُو زندگیِ مَرِه تازه کُو.
۳۸ وعدهِ خُو ره دَ حقِ خدمتگارِ خُو پوره کُو،
بَلدِه کسی که از تُو ترسِ دَرِه.
۳۹ رسواییِ ره که از شیِ ترسِ دَرَم از مه دُور کُو،
چراکه قضاوتِ هایِ تُو نیکو آسته.
۴۰ اینه، ما بَلدِه احکامِ تُو شوقِ دَرَم،
دَ وسیلهِ عدالتِ خُو زندگیِ مَرِه تازه کُو.

و

۴۱ آی خُداوند، رَحمتِ هایِ خُو ره نصیبِ مه کُو
و دَ مُطابِقِ وعدهِ خُو مَرِه نجاتِ بدی.
۴۲ اوخته ما میتنم جوابِ کسایِ ره بدیم که مَرِه طعنه میدیه،
چراکه ما دَ کلامِ تُو تَوکُلِ دَرَم.
۴۳ کلامِ راستیِ ره کاملاً از دانِ مه نگیر،
چراکه اُمیدِ مه دَ قضاوتِ هایِ ازتو یه.
۴۴ ما شریعتِ تُو ره همیشه دَ جایِ میرم
تا اَبَدُالاباد.
۴۵ ما آزادانه قَدَمِ میزنم،

چون همیشه د طلب دستورای تو آستم.
 ۴۶ ما د حضور پادشایو از فرمان های تو توره موگیم
 و شرمنده نموشم.
 ۴۷ خوشی مه د پوره کدون احکام از تو یه
 که ما اونا ره دوست درم.
 ۴۸ ما احکام تو ره احترام مونم،^a چراکه دوست درم
 و د باره قانونای تو فکر مونم.

ز

۴۹ وعده خو ره که قد خدمتگار خو کدوی، د یاد خو بیرو،
 چراکه د وسیله ازو مره امید ددی.
 ۵۰ تسلی مه د غیت مصیبت امی آسته
 که وعده تو زندگی مره تازه مونه.
 ۵۱ آدمای مغرور مره کلو ریشخند مونه،
 لیکن ما از شریعت تو روی گردو نموشم.
 ۵۲ آی خداوند، قضاوت های تو ره که از قدیم آسته،
 د یاد خو میرم و خود ره تسلی میدیم.
 ۵۳ از شدت قار در میگیرم
 و ختیکه آدمای شریر شریعت تو ره ایله مونه.
 ۵۴ قانونای تو سرود های مه آسته
 د هر جای که خانه مه بشه.
 ۵۵ آی خداوند، د غیت شاو نام تو ره یاد مونم
 و شریعت تو ره د جای میرم.
 ۵۶ ای عادت مه شده،
 چراکه دستورای تو ره نگاه کدیم.

ح

۵۷ آی خداوند، تو انتخاب مه آستی؛
 ما وعده مونم که کلام تو ره د جای میرم.
 ۵۸ ما حضور تو ره قد تمام دل خو طلب مونم،
 مطابق توره خو د بله مه رحم کو.
 ۵۹ ما د باره راه های خو فکر کدم
 و قدم های خو ره سون فرمان های تو دور ددم.

^a ۴۸:۱۱۹ د زیون عبرانی اینی رقم نوشته یه: "ما دستای خو ره بلده احکام تو باله مونم."

۶۰ ما عَجَله مُؤنم و طال نَمیدیم
 تا احکام تُو ره دَ جای بیرم.
 ۶۱ ریسپونای مردمای شریر دَ گرد مه پیچ خورده،
 لیکن ما شریعت تُو ره پَرُمُشت نَموئم.
 ۶۲ دَ نیمِ شاو باله موشم تا تُو ره شکر-و-سپاس کنم
 بخاطر قضاوت های عادلانه تُو.
 ۶۳ ما رفیقِ پگِ کسای آستم که از تُو ترس دَره،
 رفیقِ کسای که دستورای تُو ره دَ جای میره.
 ۶۴ آی خُداوند، زمی پُر از رحمت تُو آسته،
 قانونای خُو ره دَزمه یاد بدی.

ط

۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطابِقِ کلام خُو
 دَ حقِ خدمتگار خُو احسان کدی.
 ۶۶ حکمت و قضاوتِ دُرست ره دَزمه یاد بدی،
 چُون دَ احکام تُو ایمان دَرُم.
 ۶۷ پیش از دیدونِ مُصیبت، ما دَ گمراهی قَدَم مِیزدَم،
 لیکن آلی کلام تُو ره دَ جای میرم.
 ۶۸ تُو نیک آستی و نیکی مونی؛
 قانونای خُو ره دَزمه یاد بدی.
 ۶۹ آدمای کبری-و-مغرور دَ ضِد مه دروغ گفته،
 ولے ما قد تمامِ دِل خُو دستورای تُو ره نگاه مومم.
 ۷۰ دِل ازوا سخت و بے احساس آسته،^a
 لیکن ما از شریعت تُو لِدَت موبرم.
 ۷۱ بلده مه خُوب شد که مُصیبت دیدم؛
 تا قانونای تُو ره یاد بگیریم.
 ۷۲ شریعتِ دان تُو بلده مه بهتر آسته،
 از هزاران ثوئه طِلا و نُقره.

ی

۷۳ دستای تُو مره جور کده شکل دَد؛
 بلده مه فامیدگی بدی تا احکام تُو ره یاد بگیریم.
 ۷۴ کسای که از تُو ترس دَره مره مینگره و خوشحال موشه،

^a ۱۱۹:۷۰ دَ جای «دِل ازوا سخت و بے احساس آسته» دَ زبونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: «دِل ازوا پوشنده یه، رقمی که قد چربی پوشنده شُدِه

چراکه ما دَ کلامِ ازتُو اُمیدِ دَرَم.

۷۵ آی خُداوند، ما مِیدَنَم که قضاوتِ های تُو عادِلانه اَسته و مُصِیبتی ره که دَ بِلِه مه اُوردی بَرحق بُود.

۷۶ بیل که مُحَبَّت تُو باعِثِ تَسَلیِ مه شُنه، مُطابِقِ وعِدِه که تُو دَ خِدمتگارِ خُو دَدی.

۷۷ بیل که رَحمتای تُو دَزمه بَرسه تاکه ما زنده بُمَنم، چُون ما از شریعتِ تُو خوشی حاصِلِ مُونم.

۷۸ بیل که آدمایِ مَغرورِ شرمِنده شُنه، چراکه اُونَا قَدِ حِیلِه-و-مَکرِ مَرِه از پایِ اَندخت.

لیکنِ ما دَ بارِه دَسْتورایِ تُو فِکرِ مُونم.

۷۹ کسای که از تُو ترسِ دَرِه، بیل که سُونِ ازمه بیه، کسای که فرمانِ های تُو ره مِیدَنه.

۸۰ بیل که دِلِ مه دَ مُطابِقِ قانُونایِ تُو بے عیبِ بَشِه تاکه شرمِنده نَشُنم.

ک

۸۱ جانِ مه بَلدِه نِجاتِ تُو مِیْتِپِه؛
ما دَ کلامِ ازتُو اُمیدِ دَرَم.

۸۲ چیمایِ مه دَ اِنْتِظارِ وعِدِه تُو خیره شُدِه؛
ما پُرسانِ مُونم: ”چی وختِ مَرِه تَسَلیِ مِیدی؟“

۸۳ اگرچِه ما رِقَمِ مَشکی جورِ شُدیم که دَ مَنِه دُودِ مَنده،
لیکنِ قانُونایِ تُو ره پُرمُشتِ نَکدیم.

۸۴ تا کیِ خِدمتگارِ تُو اِنْتِظارِ بَکشِه؟
چی غَیْتِ کسایِ ره که مَرِه آزار-و-اَذِیتِ مونه قضاوتِ مَوکُنی؟

۸۵ آدمایِ مَغرورِ بَلدِه مه چاه کنده؛
اُونَا دَ خِلَافِ شریعتِ تُو اَسته.

۸۶ پِگِ احکامِ تُو قابِلِ اِعتبارِ اَسته؛
اُونَا دروغِ گُفته مَرِه آزار-و-اَذِیتِ مونه؛ دَزمه کومکِ کُو.

۸۷ نزدیکِ بُود که اُونَا مَرِه از رُویِ زمیِ نابُودِ کُنِه،
لیکنِ ما دَسْتورایِ تُو ره ایله نَکدَم.

۸۸ دَ مُطابِقِ رَحمتِ خُو زِندگیِ مَرِه تازه کُو،
تا فرمانِ هایِ دانِ تُو ره دَ جایِ بیِرم.

ل

۸۹ آی خُداوند، کلامِ تُو تا اَبَدِ

- دَ آسمونا پایدار-و-اُستوار آسته.
- ۹۰ وفاداری تُو نسل اَندر نسل اِدامه دَره،
تُو زمی ره بُنیاد اِشتی و اُو برقرار باقی مُومنه.
- ۹۱ تمام خَلَقَت^a دَ حُکم ازتُو تا اِمروز برقرار آسته،
چراکه پگ ازوا دَ خِدْمَتِ ازتُو یه.
- ۹۲ اگه شریعت تُو باعِثِ خوشی مه نَمُوبُود،
ما حتماً دَ وِسیله مُصِیبتی که دَ بِلِه مه اَمَدُد نَابُود مُوشُدُم.
- ۹۳ دِستورای تُو ره تا اَبَد پُرْمُشْت نَمُونُم،
چراکه دَ وِسیله ازوا زندگی مَرِه تازه کدی.
- ۹۴ ما دَزتُو تَعَلُقِ دَرُم، مَرِه نِجَاتِ بَدی؛
چراکه ما دَ طَلَبِ احکام تُو بُوْدیم.
- ۹۵ مَرْدُمای شَرِیر اِنْتِظار مِیکِشه که مَرِه نَابُود کُنه،
لیکن ما دَ بارِه فرمان های تُو حُوب فِکَر مُونُم.
- ۹۶ بَلِدِه هر کارِ کَامِلِ دِیدُم که یگ حد و جُود دَره،
لیکن احکام تُو حد-و-اَخر نَدَره.

۴

- ۹۷ آه، که شریعت تُو ره چِیَقَس دوست دَرُم؛
اُو تمامِ روز دَ فِکَر مه آسته.
- ۹۸ احکام تُو مَرِه از دُشمنای مه کده داناتر جور مُونه،
چراکه همیشه قد مه آسته.
- ۹۹ ما از پگِ مَعْلِمای حُو کده فامیده تر شُدیم،
چراکه فرمان های تُو دایم دَ فِکَر مه آسته.
- ۱۰۰ ما از آدمای پیر کده کَلو مُوفامُم،
چراکه دِستورای تُو ره نِگاه مُونُم.
- ۱۰۱ ما پایای حُو ره از هر راهِ بَد نِگاه کدیم،
تا کلام تُو ره دَ جای بَیرُم.
- ۱۰۲ ما از قضاوت های تُو رُوی گَرْدو نَشُدیم،
چراکه تُو دَزْمِه تَعْلیم دَدِه.
- ۱۰۳ چِیَقَس شِیرین آسته کلامِ ازتُو وختی اُو ره مَرِه مُونُم،
شِیرین تر از عسل دَ دان مه.
- ۱۰۴ از دِستورای تُو فامیدگی حاصِل مُونُم،
امزی خاطر از هر راهِ دروغ نَفَرَت دَرُم.

^a ۱۱۹:۹۱ دَ جای «تمام خَلَقَت» دَ زبونِ عبرانی «اونا» نوشته یه.

ن

- ۱۰۵ کلام تُو بَلَدِه پایای مه چِراغ آسته
و بَلَدِه راه مه نُور.
- ۱۰۶ ما قَسَم خوردیم و دَز شی پایبند آسْتُم
که دَسْتورای عَادِلانِه تُو ره دَ جای میْرَم.
- ۱۰۷ آی خُداوند، ما سخت دَ مُصِیبت آسْتُم؛
مُطابِقِ کلام خُو زِندگی مَره تازه کُو.
- ۱۰۸ آی خُداوند، هدیه های داوطلبانِه دان مَره قَبُول کُو
و احکام خُو ره دَزمه یاد بَدی.
- ۱۰۹ خُون مه همیشه دَ قَفِ اَلْغِه مه آسته،
لیکن ما شریعت تُو ره پُرْمُشت نَمُوْم.
- ۱۱۰ مردُمای شَریر بَلَدِه مه دام ایشته،
ولے ما از دَسْتورای تُو دُور نَشُدیم.
- ۱۱۱ فرمان های تُو تا اَبَد بَلَدِه مه میراث مومنه،
چراکه اونا خوشی دِل مه آسته.
- ۱۱۲ دِل خُو ره بَلَدِه نِگاه کدونِ قانُونای تُو مایل کدیم،
تا اَبَد و تا آخِر.

س

- ۱۱۳ ما از مردُمای دُو رُوی بَد موبِرْم،
لیکن شریعت تُو ره دوست مِیْدَنُم.
- ۱۱۴ تُو پناهگاه و سِپَر مه آستی،
اُمید مه دَ کلامِ ازتُو یه.
- ۱۱۵ آی بَدکارا، از مه دُور شُنید،
تا احکامِ خُدايِ خُو ره دَ جای بیْرَم.
- ۱۱۶ دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو از مه حِمایت کُو تا زنده بُمُنم
و نَیل که از اُمید خُو نَأْمید شُدِه شرمنده شُنم.
- ۱۱۷ از مه حِمایت کُو تا نِجات پَیْدا کُنم
و قانُونای تُو ره دایم دَ پِیشِ نَظَر خُو بَگِیْرَم.
- ۱۱۸ پَگِ کَسای ره که از قانُونای تُو سَرپیچی مونه، خار-و-حَقیرِ حِسابِ مونی،
چراکه حِیلِه-و-مَکَرِ ازوا بے فایده آسته.
- ۱۱۹ تمامِ مردُمای شَریرِ زَمی ره رَقْمِ تَفالِه دُور پورته مونی؛
امزی خاطر ما فرمان های تُو ره دوست مِیْدَنُم.

۱۲۰ از ترس تُو موی جان مه خیسته^a
و ما از قضاوت های تُو ترس دَرُم.

ع

۱۲۱ ما انصاف و عدالت ره دَ جای اُوردیم،
مره دَ دستِ کسای که دَ بِلَه مه ظلم مونه تسلیم نَکُو.
۱۲۲ سلامتی خدمتگار خُو ره ضمانت کُو
و نیل که آدمای کِبری-و-مغرور دَ بِلَه مه ظلم کُنه.
۱۲۳ چیمای مه دَ انتظارِ نجات تُو خیره شده،
دَ انتظارِ وعده عادلانه تُو.
۱۲۴ قد خدمتگار خُو دَ مطابقِ رحمت خُو عمل کُو
و قانونای خُو ره دَزمه یاد بدی.
۱۲۵ ما خدمتگار تُو آستم،
دَزمه فامیدگی بدی تا فرمان های تُو ره پی بُبرم.
۱۲۶ ای خُداوند، وخت شی آمده که عمل کنی
چون بدکارا شریعت تُو ره تی پای کده.
۱۲۷ واقعاً، ما احکام تُو ره دوست دَرُم،
کلوتر از طِلا، کلوتر از طِلائی خالص.
۱۲۸ امزی خاطر ما تمام احکام تُو ره کاملاً راست-و-حقیقت میدنم
و از هر راه غلط-و-دروغ نفرت دَرُم.

پ

۱۲۹ فرمان های تُو حیرت-آور آسته،
امزی خاطر، جان مه اونا ره نگاه مونه.
۱۳۰ واز کدونِ کلام تُو دَ انسان نُور موبخشه
و دَ آدمای ساده-دل فامیدگی میدیه.
۱۳۱ ما دان خُو ره واز کده نَفَسک میزئم،
چراکه بلده احکام تُو شوق دَرُم.
۱۳۲ دَزمه نظر کُو و دَ حق مه رحیم بش،
امو رقم که عادت تُو دَ حقِ کسای آسته که نام تُو ره دوست دره.
۱۳۳ قدم های مره دَ راهِ کلام خُو اُستوار نگاه کُو،
تا هیچ بدی دَ بِلَه مه حاکم نشنه.
۱۳۴ مره از ظلمِ انسان خلاصی بدی

^a ۱۱۹:۱۲۰ دَ زیون عبرانی اینی رقم نوشته یه: "از ترس تُو گوشت مه میلرزه."

تا دستورای تُو ره دَ جای بیِرم.
۱۳۵ بیل که نُورِ رُوی تُو دَ بِلِه خِدمتگار تُو روشنی کُنه
و قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.
۱۳۶ جوی-های آودیده از چیمای مه جاری یه،
چراکه مرُدُم شریعت تُو ره دَ جای نَمیره.

ص

۱۳۷ آی خُداوند، تُو عادِل اَسْتی
و قضاوت های تُو راست اَسْتِه.
۱۳۸ فرمان های خُو ره که امر کدے
کاملاً عادِلانه و قابلِ اِعتماد اَسْتِه.
۱۳۹ غَیْرَت مه و جُود مرِه مَوسوزنه،
چراکه دُشمنای مه کلام تُو ره پُرْمُشت کده.
۱۴۰ توره تُو بے اندازه خالِص اَسْتِه
و خِدمتگار تُو او ره دوست دَرِه.
۱۴۱ اگرچه ما ناچیز و حقیر اَسْتُم،
لیکن دستورای تُو ره پُرْمُشت نَمُونُم.
۱۴۲ عدالت تُو یگ عدالتِ اَبَدی اَسْتِه
و شریعت تُو حقیقت.
۱۴۳ مُشکِلات و پریشانی دَ بِلِه مه اَمده،
لیکن احکام تُو باعِثِ خوشی مه اَسْتِه.
۱۴۴ فرمان های تُو تا اَبَد عادِلانه اَسْتِه،
بلدِه مه فامیدگی عطا کُو تا زنده بُمُتُم.

ق

۱۴۵ ما قد تمامِ دِل خُو ناله-و-فریاد کدُم؛
آی خُداوند، دُعای مرِه قَبُول کُو
و ما قانونای تُو ره نِگاه مُونُم.
۱۴۶ ما دَ پیش تُو ناله-و-فریاد مُونُم؛ مرِه نِجاتِ بدی،
تا که فرمان های تُو ره دَ جای بیِرم.
۱۴۷ ما پیش از روزواز شُدو باله موشُم و بلدِه کومک ناله-و-فریاد مُونُم؛
ما اُمید خُو ره دَ کلامِ ازتُو کدیم.
۱۴۸ چیمای مه شاو زنده-داری مونه،
تا که دَ بارِه کلام تُو فِکَر کُنُم.
۱۴۹ بخاطرِ رَحمتِ خُو آواز مرِه بَشَنو، آی خُداوند؛

مُطَابِقِ قِضَاوَاتِ هَاي خُو مَرِه زِنْدِه نِگَاه كُو.
 ۱۵۰ كَسَاي كِه پُشْتِ نَقْشِه هَاي پَلِيدِ مِيگَرْدِه، نَزْدِيكِ مِييِه؛
 اُونَا از شَرِيْعَتِ تُو كَلُو دُور شُدِه.
 ۱۵۱ لِيكِنِ تُو نَزْدِيكِ اَسْتِي، اَي خُداوَنَد؛
 و پَكِ اِحْكَامِ تُو رَاسْتِ اَسْتِه.
 ۱۵۲ عَدْرِ وَخْتِ پِيْشِ مَا از فَرْمَانِ هَاي تُو فَاْمِيْدُم
 كِه بُنِيَادِ اَزْوَا رِه اَبْدِي اِيْشْتِه.

ر

۱۵۳ سُونِ مُصِيْبِتِ مِه نَظَرِ كُو و مَرِه نِجَاتِ بَدِي،
 چِرَاكِه شَرِيْعَتِ تُو رِه پُرْمُشْتِ نَكْدِيْمِ.
 ۱۵۴ دَ دَادِ مِه بَرَسِ و مَرِه نِجَاتِ بَدِي،
 دَ مُطَابِقِ وَعْدِه خُو مَرِه زِنْدِه نِگَاهِ كُو.
 ۱۵۵ نِجَاتِ از مَرْدُمَايِ شَرِيْرِ دُورِ اَسْتِه،
 چِرَاكِه اُونَا دَ طَلَبِ قَانُونَايِ تُو نِييِه.
 ۱۵۶ اَي خُداوَنَد، رَحْمَتِ هَايِ تُو كَلُو اَسْتِه؛
 دَ مُطَابِقِ قِضَاوَاتِ هَايِ خُو زِنْدِگِيِ مَرِه تَازِه كُو.
 ۱۵۷ اَزَار-و-اَذِيْتِ كُنْبِنْدِه هَايِ مِه و دُشْمَنَايِ مِه كَلُو اَسْتِه،
 لِيكِنِ مَا از فَرْمَانِ هَايِ تُو رُويِ گَرْدُو نَمُوشُمِ.
 ۱۵۸ وَخْتِيكِه سُونِ خِيَانْتَكَا رَا تُوخِ مُونُمِ، اَزْوَا بَدِ مِه مِييِه،
 چِرَاكِه اُونَا كَلَامِ تُو رِه دَ جَايِ نَمِيْرِه.
 ۱۵۹ تُوخِ كُو كِه دَسْتُورَايِ تُو رِه چِيْقَسِ دُوسْتِ دَرُمِ؛
 مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو مَرِه زِنْدِه نِگَاهِ كُو.
 ۱۶۰ جُمْلِه كَلَامِ تُو رَاسْتِ-و-حَقِيْقَتِ اَسْتِه
 و تَمَامِ قِضَاوَاتِ هَايِ عَادِلَانِه تُو تَا اَبَدِ بَاقِيِ مُونْمِه.

ش

۱۶۱ كَنه كَلُونَا بِي دَلِيلِ مَرِه اَزَار-و-اَذِيْتِ مُونِه،
 لِيكِنِ دِلِ مِه از كَلَامِ اَزْتُو بِيْمِ دَرِه.
 ۱۶۲ مَا دَ بَارِه وَعْدِه تُو خُوشْحَالِ اَسْتُمِ،
 مِثْلِ كَسِي كِه وُلْجِه پَرِيْمُو پِيْدَا كَدِه بَشِه.
 ۱۶۳ مَا از دَرُوعِ بَدِ مُوْبَرُمِ و بِيْزَارِ اَسْتُمِ،
 وَلِي شَرِيْعَتِ تُو رِه دُوسْتِ دَرُمِ.
 ۱۶۴ رُوزِ هَفْتِ دَفْعِه تُو رِه حَمْدِ-و-ثَنَا مُوْكِيْمِ،
 بَخَاطِرِ قِضَاوَاتِ هَايِ عَادِلَانِه تُو.

۱۶۵ کسای که شریعت تُو ره دوست میدنه، آرامشِ کَلو دَره
 و هیچ چیز باعِثِ لخشیدونِ ازوا نَمُوشه.
 ۱۶۶ آی خُداوند، اُمید مه دَ نِجاتِ از تُو یه
 و ما احکام تُو ره دَ جای میروم.
 ۱۶۷ جان مه فرمان های تُو ره دَ جای میره
 و ما اونا ره بے اندازه دوست دَرُم.
 ۱۶۸ ما دستورا و فرمان های تُو ره دَ جای میروم،
 چراکه پگِ راه های مه دَ زیرِ نظر تُو آسته.

ت

۱۶۹ آی خُداوند، بیل که ناله-و-فریاد مه دَ حُضُور تُو بِرِسه؛
 دَ مُطابِقِ کلامِ حُو دَ زمه فامیدگی بدی.
 ۱۷۰ بیل که عَذر-و-زاری مه دَ درگاهِ تُو بِرِسه؛
 دَ مُطابِقِ وعده حُو مَره خلاصی بدی.
 ۱۷۱ از لبای مه حمد-و-ثنا جاری مُوشه،
 چراکه تُو قانونای حُو ره دَ زمه یاد میدی.
 ۱۷۲ زیون مه دَ وَصَفِ کلامِ تُو سَرُود میخانه،
 چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه.
 ۱۷۳ بیل که دِست تُو بَلدِه کومک مه آماده بَشه،
 چراکه ما دستورای تُو ره اِنْتِخاب کدیم.
 ۱۷۴ آی خُداوند، ما دَ شوقِ نِجاتِ تُو اَسْتُم
 و شریعت تُو باعِثِ خوشی مه آسته.
 ۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمَنه تا تُو ره حمد-و-ثنا بَگِیم
 و بیل که دستورای تُو یار-و-مَدَدگار مه بَشه.
 ۱۷۶ ما رِقَمِ یگِ گوسپونِ گُمَشُدِه، راه گُمک شُدیم؛
 دَ طَلَبِ خِدْمَتگار حُو بُر شُو،
 چراکه ما احکام تُو ره پُرْمُشت نَکدیم.

دُعا بَلدِه نِجاتِ از آدمای حیلِهگر و جنگره

سَرُودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.^a

۱ دَ غَیْبِ مُشکِلاتِ-و-سختی حُو دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کُدُم
 و اُو دُعا مَره قَبُول کد.
 ۲ آی خُداوند، جان مَره از لبای دروغگوی

۱۲۰

^a ۱۲۰:۰ بنی اسرائیل سالِ سِه دفعه سُون باله دَ اورشَلیم مورفت که عید ره جشنِ گِرِفْتِه خُدا ره عبادت کُنه و اونا دَمَزُو مَوقِع از زَبُور ۱۲۰ تا

۱۳۴ میخانند. رُجوع کُنید دَ خُرُوج ۱۷-۱۴:۲۳

و از زیونای حیلہ گر خلاصی بدی.

۳ آی زیونای حیلہ گر، قد شمو چیز کار شنه
و دیگه چیز خیل د حق شمو شنه؟
۴ تیر های تیز آدماى جنگی
قد قوغ های آتشی نصیب شمو شنه.

۵ وای د حال مه که د منطقہ ماشک جای-د-جای شدیم
و د مینکل خیمه های مردم قیدار زندگی مونم.
۶ کلو وخت شد که بود-و-باش مه
د مینکل کسای آسته که صلح ره دشمنون خو میدنه.
۷ ما آدم صلح طلب آستم،
لیکن وختیکه توره گفتو ره شروع مونم،
اونا آماده جنگ آسته.

خداوند نگاهوان و مددگار آسته

سرود باله رفتو د اورشلیم.

۱ چیمای خو ره سون کوه ها مونم؛
کومک مه از کجا مییه؟
۲ کومک مه از طرف خداوند مییه
که آسمو و زمی ره خلق کد.

۳ او نميله که پای تو بلخشه؛
او که نگاهوان تو آسته، خاو ره د چیم خو راه نمیدیه.
۴ آرے، او که نگاهوان اسرائیل آسته
خاو ره د چیم خو راه نمیدیه و خاو نموره.
۵ خداوند نگاهوان تو آسته.
خداوند د دست راست تو قرار دره و تو د سایه ازو آستی.
۶ آفتو د غیت روز تو ره اذیت نمونه؛
و نه ام ماهتو د غیت شاو.

۷ خداوند تو ره از هر بلا-و-بدی نگاه مونه؛
او نگاهوان جان تو آسته.
۸ خداوند د بر شدو و پس آمدون تو، تو ره نگاه مونه،
آلی و تا ابد.

دُعا بِلِدِه سِلَامَتِي اورُشَلِيم

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اورُشَلِيم. از داوود.

۱۲۲
۱ ما خوشحال موشُدُم وختیکه اونا دزمه موكُفت:
”بیه که دَ خانه خُداوند بوری.“
۲ آلی پایای مو دَ مَنِه درگه های تُو ایسته یه،
آی اورُشَلیم.

۳ اورُشَلیم رقمِ شاری آباد شده،
که پگ شی دَ یگدیگه خُو محکم چسپیده یه.
۴ طایفه ها دَ اُونجی باله مورِه،
طایفه های خُداوند،
دَ مَطابقِ مَقَرَاتی که بِلِدِه اِسْرَائیل حُکم شد،
تا نام خُداوند ره سِتایش کُنه.
۵ چُون دَ اُونجی تَخْت های قِضَاوَت قرار دده شده،
تَخْت های خانوارِ داوود.

۶ بِلِدِه سِلَامَتِي اورُشَلیم دُعا کُنید:
”کسای که تُو ره دوست دَرِه، آرام-و-آسوده بَشِه.
۷ دَ مَنِه دیوالای تُو اَمْنِیت برقرار بَشِه
و دَ مَنِه بُرج های تُو آرامِش.“
۸ از خاطرِ برارو و یارای خُو موكُم:
”صُلاح-و-سِلَامَتِي نَصیب تُو شنه.“
۹ بخاطرِ خانه خُداوند-خُدای مو،
خوشبختی تُو ره میخایم.

طَلِبِ رَحْمَتِ از خُداوند

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اورُشَلیم.

۱۲۳
۱ ما قد چیمای خُو باله سُون از تُو توخ موكُم،
آی خُدای که دَ آسمونا دَ بِلِه تَخْت شِشْتِه.
۲ رقمی که چیمای غُلاما سُون دِستِ بَادار شی اَسْتِه
و چیمای کِنیزَا سُون دِستِ بی-بی^a شی،
اُمُو رقمِ چیمای از مو سُون خُداوند، خُدای مو اَسْتِه

^a ۱۲۳:۲ کَلِمَه «بی-بی» دَ اینجی «صاحبِ کِنیزَا» معنی میدیه.

تا وختیکه د بِلِه مو رَحْم کُنِه.
 ۳ د بِلِه ازمو رَحْم کُو، اَی خُداوند، د بِلِه ازمو رَحْم کُو،
 چراکه مو غَدْر تحقیر-و-تَوَهین شُدِه!
 ۴ جان مو از اندازه کَلو پُر شُدِه
 از ریشخند کدونِ آدمای آسوده
 و از تحقیر-و-تَوَهینِ آدمای کبری.

کومک و یاری از جانبِ خُدا

سُرودِ باله رفتو د اورشَلیم. از داوود.

۱ اگه خُداوند قد ازمو نَمُو بُود،
 ۱۲۴ - بیل که اسرائیل ام بُگیه -

۲ اگه خُداوند قد ازمو نَمُو بُود،
 وختیکه آدما د بِلِه مو هُجُوم اُورد،
 ۳ و غَیْتیکه قارِ ازوا د بِلِه مو باله اَمَد،
 اوخته اونا مو ره زنده قُورت مُوکد.

۴ اوخته آو ها مو ره د دَم خُو مُو بُرد
 و سیل از سر مو تیر مُوشُد؛
 ۵ اَرِه، آو های طُغیانگر
 از سر مو تیر مُوشُد.

۶ حمد-و-ثنا د خُداوند
 که نه ایشْت مو د و سِبیلِه دَندونای ازوا تِکِه-و-پاره شُنی.
 ۷ رقمی که یگ مُرغک از دام شِکارچی ها دوتا مُونه،
 امو رقم جانِ ازمو ام خلاصی پیدا کد؛
 دام مُنثی شُد و مو ایلِه شُدی.
 ۸ کومک بَلدِه مو د نام خُداوند مییه
 که آسمو و زمی ره خَلق کد.

خُداوند حافظِ قومِ خُو آسته

سُرودِ باله رفتو.

۱ کسای که د خُداوند تَوکُل دَرِه
 ۱۲۵ رقمِ کوه صَهیون آسته که تکان نَمُو خوره،
 بلکه تا اَبَد برقرار مُومنه.
 ۲ رقمی که کوه ها د گِرَد اِگِرِد اورشَلیم آسته،

امو رقم خُداوند دَ گِرْداگِرِدِ قَوْمِ خُو حُضُورِ دَرِه،
از آلی تا اَبْدالاباد.

^۳ یَقیناً، قُدْرَتِ^a شَرارَتِ دَ بِلِهِ زَمینِ^b مَرْدُمایِ عاَدِلِ حاکِمِ نَمُوشِه؛
نَشْنِه که آدمایِ عاَدِلِ دِسْتِ خُو رِه بِلدِه شَرارَتِ دِرَازِ کَنِه.

^۴ آیِ خُداوند، دَ حَقِّ آدَمایِ نِیکِ خُوبیِ کُو،
دَ حَقِّ کَسایِ که دِلِ راسْتِ اَسْتِه.

^۵ لیکِنِ کَسایِ که دَ راهِهایِ کَجِ خُو مایِلِ اَسْتِه،
خُداوند اُونَا رِه قَدِ بَدکارا قَتیِ هَیِ مُونِه.

صُلح-و-سَلامَتیِ نَصیبِ اِسْرائیلِ باد!

سُرُودِ خُوشیِ بِلدِه بازگِشتِ اَسیرا

سُرُودِ بالِه رِفْتو دَ اُورْشَلیم.

^۱ وختیکِه خُداوند اَسیرایِ صَهیونِ رِه پَسِ اُورْد،
مو رقمِ کَسایِ بُوْدیِ که خاو مینگرِه.

۱۲۶

^۲ اوخته دانِ هایِ مو از خَنده پُر شُد
و زبُونایِ مو از سُرُودِ خوشحالی.

اوخته دَ مینکلِ مِلَّتِ ها کُفْتِه شُد:

”خُداوند بِلدِه ازوا کارایِ کَثِه انجامِ دَدِه.“

^۳ اَرِه، خُداوند بِلدِه ازمو کارایِ کَثِه انجامِ دَدِه
و مو خوشحالِ شُدِه.

^۴ آیِ خُداوند، خوشبختیِ مو رِه بِلدِه مو پَسِ بَیْرُو،
رقمیِ که جویِ ها رِه دَ بیابونِ جُنُوبِ مِیری.

^۵ کَسایِ که قَدِ اُودیدِه خُو کِشتِ مُونِه،
قَدِ سُرُودِ خُوشیِ دَرُو مُونِه.

^۶ کَسیِ که چَخْرا کَدِه بَرُو موره
و تَخْمِ رِه بِلدِه پاشِ دَدُو مَوبرِه،

اُو قَدِ سُرُودِ خُوشیِ پَسِ مِییِه

و قَوْدِه هایِ خُو رِه گِرْفْتِه مِیرِه.

^a ۱۲۵:۳ دَ جایِ «قُدْرَتِ» دَ زبُونِ عِبْرانیِ «تِیاق» نِوشْتِه یِه. ^b ۱۲۵:۳ دَ جایِ «زَمی» دَ زبُونِ عِبْرانیِ «پَشک» نِوشْتِه یِه.

اعتماد د خوبی خداوند

سرودِ باله رفتو د اورشلیم. از سلیمان.

۱۲۷

۱ اگه خداوند خانه ره آباد نكنه،

استاكارای ازو بے فایده زحمت میکشه؛

اگه خداوند از شار نگاهوانی نكنه،

نگاهوانا د اُونجی بے فایده بیدار میشینه.

۲ بلده شمو بے فایده آسته که وخت از خاو باله موشید

و شاو تا ناوخت بیدار مومینید،

و نانِ مَشَقَّت-و-سختی ره موخورید؛

چون خداوند کسای ره که دوست دره بلده ازوا حتی د وختِ خاو ام روزی میدیه.

۳ باچه ها یگ میراث از طرفِ خداوند آسته،

ثمرِ رحم، یگ اجر از طرفِ خداوند.

۴ باچه های دورونِ جوانی

رقم تیرهای دستِ مردِ مبارز آسته.

۵ نیک د بختِ کسی که تیردانی شی ازوا پُر شده.

او آدم شرمنده نموشه وختیکه د دانِ درگه شار قد دشمنان توره موهیه.

اجرِ آدمای خدا ترس

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱۲۸

۱ نیک د بختِ پگِ کسای که از خداوند ترس دره

و د راه های ازو قدم میزنه.

۲ تو از حاصلِ زحمتِ دستِ خو موخوری

و نیک بخت و کامیاب موشی.

۳ خاتون تو د مینه خانه تو رقمِ تاگِ پُرثمر موشه

و بچکیچای تو د دورِ دسترخون تو مثل نیالهای زیتون.

۴ آری، امی رقمِ برکت پیدا مونه

آدمی که از خداوند ترس دره.

۵ خداوند تو ره از صهیون برکت بدیه؛

دعا مونت که تو د تمام روزای زندگی خو کامیابی اورشلیم ره بنگری.

۶ و دعا مونت که بچکیچای بچکیچای خو ره بنگری.

صلح-و-سلامتی نصیب اسرائیل باد.

خلاصی از دستِ شریرو

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

دُشمنای مه از دَورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَذیتِ کده؛

۱۲۹

بیل که اسرائیل بُگیه:

۲ "اونا از دَورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَذیتِ کده،

لیکن دَ بِلِه مه پیروز نَشده.

۳ قُلبه-گرا دَ بِلِه پُشت مه قُلبه کد،

و خط های قُلبه خُو ره دراز کد.

۴ لیکن خُداوند عادلِ آسته؛

او بندهای شریرو ره مُنثی کده مَره خلاصی دَد.

۵ کسای که از صهیون بد مُوبره

بیل که پگ شی شرمینده شُده عَقَبِ نِشینی کُنه.

۶ بیل که اونا رقمِ علفی بَشه که دَ بِلِه بام ها سوز مونه

و پیش ازی که رُشد کُنه، خُشک مُوشه؛

۷ و دروگرا حتی دِست خُو ره ازو پُر نَمیتنه

و نه ام قُوده-گر بغل خُو ره.

۸ و راه-گذرا نگیه:

"بَرَکتِ خُداوند نصیبِ شُمو شُنه.

مو دَ نامِ خُداوند شُمو ره بَرَکت میدی."

دَ اِنْتِظار و اُمیدِ خُداوند

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱ ای خُداوند، از غُوجی ها دَ پیش تُو ناله-و-فریاد مُونم.

۱۳۰

۲ یا مَولا، آواز مَره بَشنو

و بیل که گوشای تُو دَ آوازِ ناله-و-زاری مه تَوَجُه کُنه.

۳ ای خُداوند، اگه تُو گناه ها ره دَ نظر خُو بگیری،

کی میتنه دَ حُضُور تُو ایسته شُنه، یا مَولا؟

۴ لیکن تُو بخشنده گناه ها آستی،

تا ترس-و-احترام ازتو برقرار بَشه.

۵ ما چیم دَ راهِ خُداوند اَسْتَم، جان مه اِنْتِظار میکشه

و ما دَ کلامِ ازو اُمید دَرَم.

۶ جان مه إنتظارِ مولا ره میکشه،
کلوتر از پیره‌دارای که منتظرِ روز واز شدو یه؛
آره، کلوتر از پیره‌دارای که منتظرِ روز واز شدو آسته.

۷ آی اسرائیل، د خُداوند اُمید کُو،
چون رحمت د پیش خُداوند آسته
و اُو قدرتِ پریمو دَره که بازخِرد کُنه؛
۸ اُو خود شی اسرائیل ره
از تمام گناه های شی بازخِرد مونه.

فروتنی د حُصورِ خُدا

سرودِ باله رفتو د اورشَلیم. از داوود.

۱۳۱ آی خُداوند، دل مه کبری نیسته
و چیمای مه غرور ندره.
ما خود ره نه د کارای کُنه مصروف موم
و نه ام د کارای که از عقل مه باله یه.
۲ بلکه جان خُو ره آرام و بیغم کدیم،
رقم یگ نلغه از شیر جدا شده که د بغل آبه خُو بشه.
آره، جان مه د وجود مه رقم نلغه از شیر جدا شده آلی آسته.
۳ آی اسرائیل، د خُداوند اُمید کُو،
از آلی تا ابدالآباد.

د وصفِ شارِ انتخاب شده

سرودِ باله رفتو د اورشَلیم.

۱۳۲ آی خُداوند، داوود و پگِ مشکلات شی ره د یاد خُو بیرو
۲ که چطور اُو د خُداوند قسم خورد
و بلده قادرِ مطلقِ یعقوب نذر کده گفت:
۳ ”د اُتاقِ خانه خُو داخل نموشم
و د جاگه خاو خُو در نمیم؛
۴ خاو ره د چیمای خُو راه نمیدم
و کریکای خُو ره نمیلم که از خاو گِرنگ شنه،
۵ تا غیتیکه یگ جای بلده خُداوند پیدا کنم
یگ جای بود-و-باش بلده قادرِ مطلقِ یعقوب.“

۶ اینه، مو د «بیت اللّحم» افراته د باره صندوقِ عهد شنیدی

و اُو ره دَ دَشْتِ هَای «یِعار» پَیدا کدی.

^۷ بَیید که دَ جَای بُود-و-باشِ اَزُو بوری

و دَ پَیشِ قَدَمگَایِ اَزُو پَرستِشِ کنی.

^۸ اَی خُداوند، باله شُو و دَ اِستِراحتگَایِ خُو بیه،

خود تُو و صَندوقی که نشانی قُدرتِ تُو اَسته.

^۹ بیل که پِیشوايون تُو قد عدالتِ پوشنده شُنه

و مومنینِ تُو آوازِ خوشی بُر کُنه.

^{۱۰} از خاطرِ خِدمتگارِ خُو داوود،

از پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو رُوی گردو نَشُو.

^{۱۱} خُداوند بِلدِه داوود قَسم خُورد؛

یقیناً اُو از قَسمِ خُو پس نَمیگرده.

اُو کُفت: "از تَمَرِ پُشتِ کمرِ تُو

یگ نفر ره دَ بِلِه تَخْتِ تُو میسندنم.

^{۱۲} اگه باچه های تُو عهد مَرِه نِگاه کُنه

و از فرمان های مه که بِلدِه ازوا یاد میدیم اِطاعتِ کُنه،

اوخته باچه های ازوا ام

تا اَبَدِ دَ بِلِه تَخْتِ تُو میسینه."

^{۱۳} چُون خُداوند صَهیون ره اِنتِخاب کده

و خوش دَشْتِه که جَای بُود-و-باشِ اَزُو بَشِه.

^{۱۴} اُو کُفت: "ای اِستِراحتگَایِ مه اَسته تا اَبَدِالاباد.

دَ اِینجی جَای-د-جَای موشم،

چراکه ما ای ره خوش کدیم.

^{۱۵} دَی خانِه های شی ره کَلو بَرکت میدیم

و مردمایِ غَریبِ شی ره قد نان سیرِ موشم.

^{۱۶} پِیشوايون شی ره قد نِجاتِ موشنم

و مومنینِ شی قد آوازِ خوشی سَرود میخانه.

^{۱۷} دَ اُونجی بِلدِه داوود یگ شاخ^a سوزدلجی موشم؛

بِلدِه مَسَحِ شُدِه خُو یگ چراغ^b آماده کدیم.

^{۱۸} دُشمنای شی ره قد شَرم موشنم،

لیکن تاجِ اَزُو دَ بِلِه سر شی جَلجَلِ مونه."

^a ۱۳۲: ۱۷ «شاخ» دَ اِینجی یگ تَشْبیه بِلدِه قُدرتِ اَسته. ^b ۱۳۲: ۱۷ یعنی یگ جَانِشِینِ اَمَدِه کدیم.

دَ وَصْفِ یَگِذَلِی

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اَوْرُشَلِیْم. اَز دَاوُود.

۱۳۳

^۱ چِیَقْسِ خُوبِ وِ دِلِپَسَنْدِ اَسْتِه
کِه بَرارُو دَ یَگِذَلِی قَدِ یَگِذِیگِه خُو زَنْدَگِی کَنه.

^۲ اِی، رَقْمِ رُوغُونِ خَوْشَبُوی اَسْتِه کِه دَ بِلِه سِر شِیُو مُوشِه

و دَ بِلِه رِیشِ تاهِ مِییه، دَ بِلِه رِیشِ هَارُونِ

و تا جَاغِه چِپَنِ شِی تاهِ موره.

^۳ اِی، رَقْمِ شَبِنِمِ جِرْمُونِ^a اَلّی اَسْتِه

کِه دَ بِلِه کوه‌هایِ صَهیونِ تاهِ مُوشِه،

چِرَاکِه دَ اُونَجِی خُداوندِ بَرکَتِ خُو رِه مُقَرَّر کَدِه،

یَعْنِی زَنْدَگِی رِه تا اَبْدَالاباد.

سِتائِشِ خُدا دَ وَسِیْلِه خِدْمَتِگارا

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو.

۱۳۴

^۱ بَیید، خُداوندِ رِه سِتائِشِ کُنِید، اِی تَمَامِ خِدْمَتِگاراِی خُداوندِ
کِه دَ غَیْتِ شَاو دَ خانِه خُداوندِ بَلَدِه خِدْمَتِ اِیستِه مُوشِید.

^۲ دِستایِ خُو رِه دَ جَایِ مُقَدَّسِ بَالِه کُنِید

و خُداوندِ رِه سِتائِشِ کُنِید.

^۳ خُداوندِ کِه خَالِقِ اَسْمُو و زَمِی اَسْتِه،

تُو رِه از صَهیونِ بَرکَتِ بَدِیِه.

دَ سِتائِشِ کارایِ بُزْرَگِ خُداوندِ

۱۳۵

^۱ حَمْد-و-ثَنّا دَ خُداوندِ!

نَامِ خُداوندِ رِه سِتائِشِ کُنِید.

اِی خِدْمَتِگاراِی خُداوندِ، سِتائِشِ کُنِید،

^۲ شَمُو کَسایِ کِه دَ خانِه خُداوندِ بَلَدِه خِدْمَتِ اِیستِه مُوشِید،

دَ حَوْلِیِ هَایِ خانِه خُداِیِ مو.

^۳ خُداوندِ رِه سِتائِشِ کُنِید، چِرَاکِه خُداوندِ نِیکو اَسْتِه؛

دَ نَامِ اَزُو سُرُودِ بَخَانِید، چِرَاکِه دِلِپَسَنْدِ اَسْتِه،

^۴ چِرَاکِه خُداوندِ یَعْقُوبِ رِه بَلَدِه خُو اِنْتِخابِ کَدِه،

اِسْرَائِیلِ رِه دَ عِنْوَانِ مُلْکِیْتِ خُصِصِ خُو.

^a ۱۳۳:۳ «جرمون» نام یگ کوه د لبنان آسته.

۵ ما مِیدُنْم که خُداوند بزرگ آسته،
خُداوند مو باله تر از تمام خُدايو.
۶ هر چیزی که خُداوند خاست-و-اراده کنه، او ره انجام مِیديه،
دَ آسمو و دَ زمی،
دَ دریا ها و دَ پگِ غَوَجی های دریا ها.
۷ او آورها ره از آخرای زمی باله مونه،
او آتَشک ها-و-گرگُردراغ ره بلده بارش دَ وجود ميره
و باد ره از خزانه های خُو بُر مونه.

۸ او اُولباری های مصر ره کُشت،
ام از انسانا و ام از حیوانا ره.
۹ او علامت ها و کارای عجیب ره دَ مَنه تُو ریی کد، آی مصر،
دَ ضِدِ فرعون و تمام خِدمتگاری شی.
۱۰ او مِلّت های کلو ره زَد
و پادشایونِ قُدرتمند ره کُشت:
۱۱ سییحون پادشاهِ آموری ها ره،
عوج پادشاهِ باشان ره
و پگِ پادشایونِ^a کنعان ره.
۱۲ او سرزمینِ ازوا ره دَ عِنوانِ میراث دَد،
دَ عِنوانِ میراث دَ قَوْمِ خُو اسرائیل.

۱۳ آی خُداوند، نام تُو تا اَبَد باقی آسته،
و یاد تُو، آی خُداوند، نسل اندر نسل،
۱۴ چراکه خُداوند دَ دادِ قَوْمِ خُو مِیرسه
و دَ خِدمتگاری خُو دِلسوزی مونه.

۱۵ بُت های مِلّت ها طِلا و نُقره آسته
و کارِ دِستای انسان.
۱۶ اونا دان دره، و له توره کُفته نَمیتنه،
چیم دره، و له دیده نَمیتنه؛
۱۷ گوش دره، و له شِنیده نَمیتنه،
و نَفَس ام دَ دانِ ازوا وجود ندره.
۱۸ کسای که اونا ره جور مونه رقمِ ازوا آسته

^a ۱۳۵:۱۱ دَ جای «پادشایون» دَ زبونِ عبرانی «مَمَلکَت ها» نوشته یه.

و ام هر کس که دزوا توکل مونه.

۱۹ آی خانوارِ اسرائیل، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی خانوارِ هارون، خُداوند ره ستایش کُنید؛

۲۰ آی خانوارِ لاوی، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی کسای که از خُداوند ترس دَرید، خُداوند ره ستایش کُنید.

۲۱ خُداوند ره از صَهیون حمد-و-ثنا باد،

امو ره که دَ اورُشَلیم بُود-و-باش دَره.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شُکرگُزاری بغاَطِرِ رَحمتِ خُداوند

۱ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه او نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۳ رَب-الارباب ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۴ تنها امو ره که کارای عجیبِ بزرگ مونه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۵ امو ره که قد حکمت خُو آسمونا ره خَلق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۶ امو ره که زمی ره دَ بِلِه آوها آوار کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۷ امو ره که روشنی های کنه دَ وجود اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۸ آفتو ره بلده حُکمرانی دَ بِلِه روز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۹ ماهتو و ستاره ها ره بلده حُکمرانی دَ بِلِه شاو،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۱۰ امو ره که اولباری های مصر ره زد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۱۱ و بنی اسرائیل ره از مینکلِ ازوا برو اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۱۲ قد دِستِ قوی و بازوی دِراز،

- چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۳ اُمُو ره که دریای سُرَخ ره دُو شَق کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۴ و بَنی اسرَائیل ره از مینکل شی تیر کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۵ لیکِن فِرَعَوَن و لشکر شی ره دَ دریای سُرَخ پورته کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.
- ۱۶ اُمُو ره که قَوْم خُو ره دَ بیابو رهبری کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۷ اُمُو ره که پادشایون بَزْرگ ره زَد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۸ اُمُو ره که پادشایون قُدْرتمند ره کُشت،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۹ سییحون پادشاهِ اَموریا ره،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۰ و عُوچ پادشاهِ باشان ره،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۱ و سرزمینِ ازوا ره دَ میراث دَد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۲ دَ عِنوانِ میراثِ بَلدِه خِدمتگار خُو اسرَائیل،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۳ اُمُو ره که دَ غَیْتِ خاری-و-ذَلتِ مو، مو ره دَ یاد اُورد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۴ و مو ره از چَنگِ دُشمنای مو خلاص کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۵ اُمُو ره که بَلدِه پَگِ جاندارا روزی مِیدیه،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.
- ۲۶ خُدای آسمونا ره شُکر-و-سپاس بُوگید،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

سُرودِ سوگواری بَنی اسرَائیل دَ مُلکِ بَابِل

۱۳۷
دَ بَغِلِ دریاچه های بَابِل
دَ اُونجی مو شِشتی و چخرا کدی
وختیکه صَهیون ره یاد کدی.

۲ دَ درختای بید که دَ مَنه شار بُود
مو بربط های خُو ره اوزو کدی،
۳ چُون کسای که مو ره اسیر کُدد دَ اُونجی دَز مو گُفت که سُرود بِخانی،
و کسای که مو ره عذاب مُوکد، از مو سُرودِ خوشی طلب کده
گُفت: ”بلده ازمو یکی امزُو سُرودهای صَهبون ره بِخانیید.“

۴ چَطور مو میتنی که سُرودِ خُداوند ره دَ سرزمینِ بیگنه بِخانی؟
۵ آی اورشَلیم، اگه تُو ره پُرمُشت کُنم،
بیل که دِستِ راست مه بربط زَدو ره پُرمُشت کُنه.
۶ آی اورشَلیم، اگه تُو ره یاد نَکُنم،
و تُو ره از پِگِ خوشی ها کده باله تر ندَنم،
بیل که زبون مه دَ کام مه بچسپه.

۷ آی خُداوند، روز سَقوطِ اورشَلیم ره دَ ضِدِ بنی اِدوم، دَ یاد خُو بیرو
که چَطور اونا مُوگُفت: ”خَراب کُنید! از بیخ-و-بُنیاد شی خَراب کُنید!“
۸ آی دُخترِ بابل، تُو ام بیرو موشی،
نیک دَ بختِ کسی که تُو ره جَزا بدیه،
امو رقم که تُو مو ره جَزا ددی.
۹ نیک دَ بختِ کسی که نلغه های تُو ره بگیریه
و اونا ره دَ بله سنگ ها پزنه.

سُرودِ شکرگزاری

زبورِ داوود.

۱ آی خُداوند، تُو ره قد تمام دِل خُو شکر-و-سپاس مُوگیم؛
دَ پیش روی خُدايو بلده تُو سُرود میخانم.
۲ ما سُونِ خانِه مَقَدَس تُو سَجده مُونم
و بخاطرِ رَحمت و وفاداری تُو، نام تُو ره ستایش مُوکُنم؛
چراکه تُو نام و کلام خُو ره از تمام چیزا کده باله تر قرار ددی.
۳ دَ روزی که کوی کُدم، تُو دُعای مَره قَبول کدی
و دَ جان مه قُوت دده مَره دلیر جور کدی.

۴ آی خُداوند، بیل که تمام پادشایونِ زمی تُو ره حمد-و-ثنا بگیه،
بخاطرِ کلامِ دان تُو که اونا میسنوه.

۱۳۷:۸ «دُخترِ بابل» یعنی «شارِ بابل».

۵ بیل که اونا دَ وَصَفِ راه های خُداوند سُرُود بِخانه،
چراکه جلالِ خُداوند بزرگ آسته.

۶ واقِعاً، خُداوند مُتعال آسته،
و دَ بِلَه آدمای اُفتَدَه نَظَرِ لُطَفِ مُونه،
ولے مردُمای کِبَری-و-مغرُور ره از دُور مِیَنخَشه.

۷ باوجودِ که دَ غولِ سَختی-و-مُشکِلاتِ مورُم،
تُو مَره زنده نِگاهِ مُونی.
تُو دِستِ خُو ره دَ برابرِ قارِ دُشمنای مه دِرازِ مُونی،
و دِستِ راستِ تُو مَره نِجاتِ مِیدیه.
۸ خُداوند مقصدِ خُو ره دَ باره ازمه پُوره مُونه.
آی خُداوند، رَحمتِ تُو تا اَبَدِ باقیِ مُومنه.
کارای دِستِ خُو ره ایله نَکُو.^a

هیچ چیز از نظرِ خُدا تاشه نییه

بلده سردسته خاننده ها. زبُور داوود.

۱۳۹
۱ آی خُداوند، تُو مَره آزمایشِ کدے و شِخْتے؛
۲ تُو از شِشتون و باله شُدون مه خبرِ دَری،
و فِکرایِ مَره از دُور مِیدنی.
۳ تُو راه-و-رفتار و استراحتِ کدون مَره دَ دِقتِ اِمْتِحانِ کدے
و از تمامِ راه های مه باخبرِ آستی.
۴ حتیٰ پیشِ ازی که یِگو توره دَ زبون مه بییه،
آی خُداوند، تُو اُو ره کاملاً مِیدنی.
۵ تُو از پیشِ رُوی و از پسِ پُشتِ چاردورِ مَره گِرفته
و دِستِ خُو ره دَ بِلَه مه ایشتی.
۶ ای رَقمِ شِناسِ بِلده مه کَلو حَیْرَتِ آورِ آسته،
و اَمُوقَسِ بِلندِ که دَزشی رَسیده نَمِیتنم.

۷ از گِیرِ رُوحِ تُو دَ کُجا بورُم؟
و از حُصُورِ تُو دَ کُجا دُوتا کُنم؟
۸ اگه دَ آسمو بورُم، تُو دَ اُونجی آستی؛
و اگه دَ عالمِ مُرده ها جاگه اَنَدَزُم، دَ اُونجی ام تُو آستی.

^a ۱۳۸:۸ یعنی "موره که خَلقِ کدے، ایله نَکُو."

۹ اگه دَ سرِ بالِ هایِ سحرِ سوارِ شده پروازِ کُنم
و دَ دُورترینِ گوشه هایِ دریا جایِ بگِیرم،
۱۰ حتیٰ دَ اُونجیِ امِ دِستِ تُو مَره راهنماییِ مونه
و دِستِ راستِ تُو مَره محکمِ میگیره.
۱۱ اگه بگِیم: ”یقیناً تریکی مَره مَپوشنه
و روشنیِ چارطرفِ مه دَ شاو تبدیلِ موشه،“
۱۲ حتیٰ تریکیِ امِ دَ پیشِ ازتُو تریکِ نییه،
بلکه بلده تُو شاو رقمِ روز، روشو یه،
چراکه تریکیِ و روشنیِ بلده تُو یگِ آسته.

۱۳ تُو اعضایِ داخلِ جسمِ مَره بافتِ ددی؛
تُو مَره دَ رَحِمِ آبه مه شکلِ ددی.
۱۴ ما تُو ره شکر-و-سپاسِ مَوگِیم، چراکه ما باهیبتِ و عجیبِ جورِ شُدیم؛
کارایِ تُو خیرتِ آورِ آسته،
جانِ مه ایِ ره خُوبِ میدنه.
۱۵ استغونایِ مه از تُو تاشه نَبود
وختیکه دَ جایِ تاشه جورِ موشدُم،
دَ غَیتیکه دَ عَوُجیِ زمیِ شکلِ میگرِفتم.^a
۱۶ چیمایِ تُو جسمِ شکلِ ناگرِفته مَره دیده؛
دَ کِتابِ تُو تمامِ روزایِ نوشته بُود که بلده مه مقررِ شُد،
وختیکه حتیٰ یکیِ ازوا امِ وجودِ نَدشت.

۱۷ آیِ خُدا، فِکرایِ تُو بلده مه چِقِسِ باارزشِ آسته!
تعدادِ ازوا چِقِسِ کَلوِ آسته.
۱۸ اگه اونا ره حسابِ کُنم، از ریگِ کده کَلوترِ آسته.
وختیکه بیدارِ موشم، هنوز دَ حُضُورِ ازتُو حاضرِ آستم.

۱۹ خُدایا، کشکِه تُو شریرو ره بکُشی؛
آیِ آدمایِ خُونریز، از مه دُورِ شُنید!
۲۰ کسایِ که دَ باره تُو تورایِ بدِ مَوگِیه،
اونا دُشمنایِ تُو آسته که نامِ تُو ره دَ مقصدِ باطلِ میگیره.
۲۱ آیِ خُداوند، آیا کسایِ که از تُو بدِ مَوبره، ما ازوا بدِ نَمُوبرم؟
و کسایِ که دَ خِلافِ تُو باله موشه، ازوا نَفرتِ نَمُوکُنم؟

^a ۱۳۹:۱۵ امکانِ ذره که مردمِ دَ زمانِ قدیمِ دزیِ باورِ بُوده بَشه که نلغه اَوّلِ دَ عَوُجیِ زمیِ جورِ موشه و بعدِ ازُو دَ رَحِمِ آبه خُو شکلِ میگیره.

۲۲ ما قد نفرتِ کاملِ ازوا بدِ مُویرم
و اونا ره دُشمنون خُو حسابِ مُونم.

۲۳ آی خُدا، مَره آزمایشِ کُو و دِل مَره بِنخَش؛
مَره اِمتحانِ کُو و فِکرایِ پَریشانِ مَره بَدَن.
۲۴ تُوخِ کُو، که اگه دَزمه کُدمِ راهِ فِسادِ و جُودِ دَره،
مَره دَ راهِ اَبَدیِ هِدایتِ کُو.

دُعا بِلدِه اِنصاف

بِلدِه سَر دِستِه خانِنده ها. زُبورِ داوود.

۱۴۰
۱ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدمایِ شَریرِ خلاصیِ بَدی
و مَره از شَرِ مَرُدُمایِ ظالِمِ نِگاهِ کُو؛
۲ از شَرِ کَسایِ که دَ دِل هایِ خُو دَ بارِه شَرارتِ فِکرِ مُونه
و تمامِ روزِ مَرُدُم ره جَنگِ مِیندَزِه.
۳ اونا زِبونایِ خُو ره رَقمِ مارِ آلّی تیزِ مُونه
و دَ زِیرِ لَبایِ ازوا زارِ کِبچه مارِ آسته. سِلاه.

۴ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدمایِ بَدکارِ حِفْظِ کُو،
اَره، از شَرِ مَرُدُمایِ ظالِمِ
که بِلدِه لَخْشَندونِ پایایِ مه نَقشه کَشیدِه، مَره نِگاهِ کُو.
۵ آدمایِ کِیری-و-مغرورِ بِلدِه مه دامِ ایشته؛
اونا رِیسپونایِ جالِ خُو ره اوارِ کده
و دَ سِرِ راهِ مه تَلکِ شَنده. سِلاه.

۶ ما دَ خُداوندِ مُوگِیم: ”تُو خُدایِ مه آستی.
آی خُداوند، آوازِ عُدُر-و-زاریِ مَره بَشَنو.“
۷ آی خُداوند-خُدا، که قُوَتِ نِجاتِ مه آستی،
تُو سرِ مَره دَ روزِ جَنگِ پوَشَندی.
۸ آی خُداوند، آرزو هایِ آدمایِ شَریرِ ره پُوره نِکُو
و نِیلِ که اونا دَ نَقشه هایِ شَریرانِه خُو کامیابِ شَنه؛
اگه نَه، خودِ ره کَنه کَنه مُونه.

۹ کَسایِ که مَره محاصِرِه کده،
بِیلِ که سرِ هایِ ازوا قدِ شَرارتِ لَبایِ ازوا پوَشَنده شَنه.
۱۰ بِیلِ که قوغِ هایِ آتِشِ دَ سِرِ ازوا بوفته.

بیل که اونا د آتش آندخته شنه، د چُفوری ها،
و دیگه باله شُده نَتته.
۱۱ نیل که آدم بدگوی د رُوی زمی اُستوار شنه؛
بیل که بلا-و-بدی، آدم ظالم ره شکار کده نابود کُنه.

۱۲ ما میدنُم که خُداوند د دادِ مردُمای مُحْتَاج میرسه
و د حقِ آدمای غریبِ انصاف مونه.
۱۳ یقیناً، آدمای عادل نام تُو ره ستایش مونه
و دُرستکارا د حُضور تُو جای میگیره.

دُعا بلده کومک

زئورِ داوود.

۱۴۱ ای خُداوند، تُو ره کُوی مُونُم؛ د عَجَله د پیش مه بیه!
وختیکه تُو ره کُوی مُونُم، د ناله-و-فریاد مه گوش بدی.
۲ بیل که دُعای مه د حُضور تُو رقمِ بُخورِ خوشبُوی قرار بگیریه
و دستای-باله-شُده مه رقمِ قربانی شام.

۳ ای خُداوند، د بِله دان مه یگ نگاهوان مُقَرَر کُو
و از درگه لبای مه نگاهوانی کُو.
۴ دل مَره د عملِ بد مایل نَکُو،
تا قد آدمای شریر، کارِ زشت انجام ندیم
و از چیزای خوش مَره ازوا نَخورُم.

۵ بیل که آدم نیک مَره بزنه، ای د حق مه مهربانی آسته،
بیل که مَره سرزنش کنه، ای بلده سر مه روغو آسته؛
سر مه اُو ره رد نُمونه.

لیکن ما همیشه د ضِدِ اعمالِ بدکارا دُعا مُونُم.
۶ وختیکه حُکمرانای ازوا از سرِ قاده ها تاه پورته شنه،
اوخته بدکارا تورای مَره میشنوه، چراکه قابلِ پسند آسته.
۷ دَمَزُو غَیت اونا مَوگیه: ”رقمی که یگو کس زمی ره قُلبه-و-کنده کُنه،
استغونای ازمو ام امو رقم د سرِ قبر تیت پَرَک شده.“^a

۸ لیکن ای خُداوند-خُدا، چیمای مه سُون ازتو یه؛

^a ۱۴۱:۷ امی آیه د زبونِ عبرانی واضح نییه.

ما دَزْتُو پَناه مِیگِیرِم، جان مَره بے دِفاع نِیل.
 ۹ مَره از دامی که اونا بَلدِه مه ایشته
 و از تَلکِ بَدکارا نِگاه کُو.
 ۱۰ بیل که آدمای شَریر قتی دَ دام های خودون خُو گِرِفَتار شَنه،
 حینِ که ما خلاصی پَیدا مُونم.

دُعا دَ وختِ مُشکِلات

قَصِیدِه داوود دَ غَیتِ که دَ غار بُوَد. یگ دُعا.

۱۴۲
 ۱ قد آوازِ بَلند خُو دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فَریاد مُونم؛
 قد صَدایِ خُو دَ پِیشِ خُداوند عُدَر-و-زاری مَوکُنم.
 ۲ گِله-و-شِکوهِ خُو ره دَ حُضُورِ اَزو عرض مُونم،
 و مُشکِلات-و-سختیِ خُو ره دَ پِیشِ شی بیان مَوکُنم.

۳ وختیکه روح مه دَ وُجُود مه از حال موفته،
 تُو راهِ مَره مِیدَنی.
 دَ راهی که ما قَدَم مِیزَنم،
 اونا بَلدِه مه دام ایشته.
 ۴ طرفِ راست مه توخ کُو و بِنِگر
 که هیچ کس مَره دَ نظرِ خُو نَمیره؛
 هیچ پناهگاه بَلدِه مه نَمَندِه
 و هیچ کس دَ فِکرِ جان مه نِیستِه.

۵ آی خُداوند، ما دَ پِیشِ اَزتُو ناله-و-فَریاد مُونم
 و مَوگِیم، ”تُو پناهگاهِ مه اَسْتی
 و اِنْتِخابِ مه دَ زمینِ زنده ها.“
 ۶ دَ ناله-و-فَریاد مه تَوَجُّه کُو،
 چراکه عُدَر دَرَمَندِه اَسْتُم.
 مَره از چَنگِ آزار دِهَندِه های مه خلاص کُو،
 چراکه اونا از مه کده زور تُو یه.
 ۷ جان مَره ازی حالتِ ضِیق^a بَرُو بَیرو
 تا نام تُو ره سِتایش کُنم.
 اوخته آدمای عادِل دَ گِرد مه جم موشه،
 چراکه تُو چیزی ره که حقدار شی اَسْتُم دز مه میدی.

^a ۱۴۲:۷ دَ جای «حالتِ ضِیق» دَ زبونِ عِبرانی «بندی‌خانه» نوشته یه.

فریاد بلده کومک د حُصُورِ خُداوند

زئورِ داوود.

۱۴۳

۱ آی خُداوند، دُعای مَره بِشَنو؛

بخاطرِ وفاداری خُو د ناله-و-زاری مه گوشِ بدی

و بخاطرِ عدالت خُو دُعای مَره قَبُول کُو.

۲ قد خِدمتگار خُو از راهِ قضاوتِ پیش نیا،

چراکه هیچِ انسان د حُصُور تُو عادل نییه.

۳ دُشمو بلایِ جان مه شُده،

زندگی مَره د خاک برابر کده

و مَره مجبور کده که د جایایِ تریک بُود-و-باش کُئم،

مِثلِ کسای که غَدر وختِ پیش مُرده.

۴ اَپس روحِ مه د وجودِ مه ضَعف کده

و دِل مه د سِینه مه وَحْشَت زده شُده.

۵ ما روزایِ سابق ره د یاد خُو میړم؛

د باره تمامِ اعمالِ تُو فِکر مُونم

و د باره کارایِ دِست تُو چورت میزُئم.

۶ ما دِستایِ خُو ره سُون از تُو دِراز مُونم،

جان مه رِقْمِ زَمینِ خُشکِ اَلّی تَشْنِه از تُو یه. سیلاه.

۷ آی خُداوند، دُعای مَره د زودی قَبُول کُو،

چراکه روحِ مه از حال رفته.

رُوی خُو ره از مه تاشه نَکُو،

اگه نه، ما رِقْمِ کسایِ موشُم که د گور موره.

۸ بیل که د غَیْبِ صُبْحِ از رَحْمَتِ تُو بِشَنوم،

چراکه ما دَزْتُو تَوَكُلِ مُونم.

د راهی که ما باید بورم، اُو ره دزمه نشو بدی،

چراکه جانِ خُو ره د حُصُورِ از تُو میړم.

۹ آی خُداوند، مَره از چَنگِ دُشمنایِ مه خلاص کُو،

چراکه دَزْتُو پناه اُوردیم.

۱۰ مَره تعلیمِ بدی تا خاست-و-اراده از تُو ره د جای بیړم،

چراکه تُو خُدایِ مه اَستی.

بیل که روح مهربان تو مره د زمین آوار هدایت کنه.

۱۱ آی خداوند، بخاطر نام خو مره زنده نگاه کو
و مطابق عدالت خو جان مره از سختی-و-مشکلات بر کو.
۱۲ بخاطر رحمت خو مخالفای مره نابود کو
و پگ دشمنای جان مره از بین ببر،
چراکه ما خدمتگار تو آستم.

شکرگزاری پادشاه بلده پیروزی

زبور داود.

۱۴۴
۱ حمد-و-ثنا د خداوند، قاده-و-پناهگاه مه
که دستای مره بلده جنگ تعلیم میدیه
و کلکای مره بلده مبارزه.
۲ او د حق مه رجیم آسته و قلعه بلند مه،
قلعه مستحکم و نجات دهنده مه،
سپر مه که دزو پناه موبرم؛
او قوم ها^a ره تابع مه مونه.

۳ آی خداوند، انسان چی آسته که او ره د نظر خو بیری،
و بنی آدم که د باره ازو فکر کنی؟
۴ آدمی رقم یگ نفس کشیدو آسته
و روزای عمر شی رقم سایه که تیر موشه.

۵ آی خداوند، آسمونای خو ره خم کو و تاه بیه،
د کوه ها دست بزَن تا ازوا دود باله شنه.
۶ آتشک ره ربی کو و دشمنای ره تیت پرک کو،
تیر های خو ره پورته کو و اونا ره تار-و-مار کو.
۷ دست خو ره از عالم باله دراز کو،
مره خلاصی دده از آوهای کلو نجات بدی،
از دست آدمای بیگنه،
۸ از دست کسای که دان های ازوا دروغ مویگه
و دست راست ازوا قول دروغ میدیه.

^a ۱۴۴:۲ د جای «قوم ها» د بعضی نسخه ها «قوم مه» نوشته یه.

۹ آی خُدا، ما بَلَدِه تُو سَرُودِ نَوِ مِیخَانَم،
 قد چَنگِ دَه‌تارِ بَلَدِه تُو سَازِ مِیَزَم،
 ۱۰ بَلَدِه اَز تُو کِه دَ پادشایو پیروزی نَصیبِ مُونی
 و خِدْمَتگَارِ خُو داوودِ رِه اَز دَمِ شَمشیرِ کُشِنْدِه خِلاصِ مُونی.
 ۱۱ مَرِه اَز دِستِ آدَمایِ بَیگَنه خِلاصی دَدِه نِجاتِ بَدی،
 اَز دِستِ کَسایِ کِه دَانِ هَایِ اَزوا دِروغِ مَوگِیِه
 و دِستِ رَاسِتِ اَزوا قَوْلِ دِروغِ مِیْدِیِه.

۱۲ اوختِه باچِه هَایِ مَو دَ جَوانیِ رَقَمِ نِیالِ هَایِ مَوشِه کِه خُوبِ رُشدِ کَدِه
 و دُخترِونِ مَو رَقَمِ سَتُونِ هَایِ کِه بَلَدِه آبَادِ کَدُونِ قِصرِ هَا تَرِاشِ شُدِه.
 ۱۳ دَی‌خانِه هَایِ مَو پَرِ اَز حَاصِلَاتِ رَقَمِ رَقَمِ مَوشِه
 و رَمِه هَایِ مَو دَ دَشتِ هَایِ مَو هِزاران-هزارِ مِیَزِیِه
 ۱۴ و گَلِه هَایِ مَو چاقِ شُدِه وَزنیِ مَوشِه.
 دَ دِیوَالِ هَایِ مَو هِیچِ رَخَنه دَ وَجُودِ نَمِییِه
 و هِیچِ کَسِ دَ اَسِیریِ بُرْدِه نَمُوشِه
 و دَ کُوچِه هَایِ مَو هِیچِ نالِه-و-فَرِیادِ شِنِیْدِه نَمُوشِه.
 ۱۵ نِیکِ دَ بَخْتِ قَوْمیِ کِه اَمیِ بَرکَتِ هَا نَصیبِ شیِ مَوشِه
 و نِیکِ دَ بَخْتِ قَوْمیِ کِه خُداوندِ، خُدایِ شیِ اَسْتِه.

دَ سِتائِشِ خُوبیِ خُداوندِ

سَرُودِ سِتائِشِ؛ زُبُورِ داوودِ.

۱۴۵
 ۱ آی خُدایِ مِه، آی پادشاه، تُو رِه سِتائِشِ مُونَم
 و تا اَبَدُالْاَبادِ نَامِ تُو رِه حَمْدِ-و-ثَنّا مَوگِیَم.
 ۲ هَرِ رُوزِ تُو رِه حَمْدِ-و-ثَنّا مَوگِیَم
 و تا اَبَدُالْاَبادِ نَامِ تُو رِه سِتائِشِ مُونَم.
 ۳ خُداوندِ بَزُرگِ اَسْتِه و بَے اَندازِه لایِقِ سِتائِشِ؛
 بَزُرگیِ اَزُو دَ فِهَمِ-و-عَقْلِ سَمِ نَمِییِه.

۴ یِگِ نَسْلِ دَ نَسْلِ دِیگِه تَعْرِیْفِ-و-تَوَصِیْفِ کَارایِ تُو رِه مُونِه
 و اَعْمالِ پُرْفُدرتِ تُو رِه نَقْلِ مَوکَنِه.
 ۵ ما دَ بارِه شِکُوهِ پُرَجَلالِ و باعْظَمَتِ تُو
 و دَ بارِه کَارایِ عَجِیْبِ تُو فِکْرِ مُونَم.
 ۶ اَونا اَز قُدْرَتِ کَارایِ هِیْبَتِ ناکِ تُو توره مَوگِیِه
 و ما بَزُرگیِ تُو رِه اِعلانِ مُونَم.

۷ اَونا نِیکِ هَایِ بَے اَندازِه تُو رِه یادِ کَدِه دَ هَرِ جایِ نَقْلِ مُونِه

و دَ وَصَفِ عَدَالَتِ تُو دَ آوَازِ بِلِنْدِ سَرُودِ مِيخَانِه.

۸ خُداوندِ پُرْفَيْضِ و رَجِيمِ اَسْتِه،

دِيرِ حَشَمِ-و-قَارِ و پُرِ ازِ مَحَبَّتِ.

۹ خُداوندِ دَ حَقِ پِگِ كَسَا خُوبِ اَسْتِه

و رَحْمَتِ اَزُو دَ بِلِهِ تَمَامِ كَارَايِ دِسْتِ شِيِ اَسْتِه.

۱۰ آيِ خُداوندِ، پِگِ كَارَايِ دِسْتِ تُو، تُو رِهِ شُكْرِ-و-سِيپَاسِ مُوگِيه،

و مومنينِ تُو، تُو رِهِ حَمْدِ-و-ثَنَا مُوگِيه.

۱۱ اُونَا ازِ شِكُوهِ-و-جَلَالِ پَادشَاهِيِ تُو تورهِ مُوگِيه

و قُدْرَتِ تُو رِهِ بِيَانِ مُونِه،

۱۲ تا بَنِيِ آدَمِ رِهِ ازِ كَارَايِ پُرْقُدْرَتِ تُو

و ازِ شِكُوهِ پُرْجَلَالِ پَادشَاهِيِ تُو باخبرِ كَنِه.

۱۳ پَادشَاهِيِ تُو پَادشَاهِيِ اَبْدِيِ اَسْتِه،

و حُكْمَرَانِيِ تُو نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ باقِيِ مُومَنِه.

۱۴ خُداوندِ پِگِ كَسَايِ رِهِ كِه دَ حَالِ اُفْتَدُو يِه، دِسْتِ شِيِ رِهِ مِيگِيَرِه

و تَمَامِ كَسَايِ رِهِ كِه حَمِ شُدِه، بالِهِ مُونِه.

۱۵ چِيَمَايِ پِگِ دَ اُمِيْدِ ازِ تُو يِه

و تُو رُوْزِيِ ازِ وَا رِهِ سِرِ و خْتِ شِيِ مِيْرَسَنِيِ.

۱۶ تُو دِسْتِ خُو رِهِ وَازِ مُونِيِ

و اَرْزُوِيِ تَمَامِ زِنْدِه_جَانَا رِهِ پُورِهِ مُوْكُنِيِ.

۱۷ خُداوندِ دَ تَمَامِ رَاهِ هَايِ خُو عَادِلِ اَسْتِه

و دَ پِگِ كَارَايِ خُو مِهْرَبُو.

۱۸ خُداوندِ دَ تَمَامِ كَسَايِ نَزْدِيكِ اَسْتِه كِه اُو رِهِ كُوِيِ مُونِه،

دَ پِگِ كَسَايِ كِه اُو رِهِ ازِ رَاسْتِيِ كُوِيِ مُوْكُنِه.

۱۹ اُو اَرْزُوِيِ كَسَايِ رِهِ كِه ازِ وَا تَرَسِ دَرِه، پُورِهِ مُونِه،

و نَالِه-و-فَرِيَادِ ازِ وَا رِهِ شِينِيْدِه اُونَا رِهِ نِجَاتِ مِيْدِيِه.

۲۰ خُداوندِ تَمَامِ دُوسْتَدَارَايِ خُو رِهِ نِگَاهِ مُونِه،

لِيكِنِ پِگِ اَدَمَايِ شَرِيْبِرِ رِهِ نَابُودِ مُوْكُنِه.

۲۱ دَانِ مِه دَ سِتَايِشِ خُداوندِ تورهِ مُوگِيه؛

بِيَلِ كِه تَمَامِ بَشَرِ تا اَبْدَالِاَبَادِ نَامِ مَقْدَسِ اَزُو رِهِ حَمْدِ-و-ثَنَا بُوگِيِه.

د ستایشِ خُداى دادرَس

۱ حمد-و-ثنا د خُداوند!

۱۴۶

آی جان مه، خُداوند ره حمد-و-ثنا بځی.

۲ تا زنده اَسْتُم خُداوند ره حمد-و-ثنا مُوگیم؛

تا وجود مه اَسْتَه، ما بلده خُداى خُو سرود میخانم.

۳ تَوَكَّلْ خُو ره د حُکمرانا نَکُنید،

د بنی آدم، که د وسیله ازو نجات نَمییه.

۴ وختیکه روح ازو بر موشه، او پس د خاک موره

و د امزو روز نقشه های شی نابود موشه.

۵ نیک د بخت کسی که خُداى یعقوب مددگار شی اَسْتَه

و اُمید ازو د خُداوند، خُداى شی اَسْتَه،

۶ د خُداى که آسمو و زمی ره خَلق کد

و دریا و هر چیزی ره که د مَنه شی اَسْتَه؛

د امزو که وفاداری خُو ره تا اَبَد نگاه مونه،

۷ د دادِ مظلوما میرسه

و د گُشنه ها خوراک میدیه.

خُداوند بندى ها ره آزاد مونه.

۸ خُداوند چیمای کورا ره واز مونه؛

خُداوند کسای ره که خَم شُده، باله مونه؛

خُداوند آدمای عادل ره دوست میدنه.

۹ خُداوند از آدمای بیگنه مُحافِظَت مونه

و پُشتیبوانِ یَیِیما و خاتونوی بیوه اَسْتَه،

لیکن راه-و-رفتارِ آدمای شریر ره سرنگون مونه.

۱۰ خُداوند تا اَبَد پادشاهی مونه،

خُداى تُو، آی صَهبون، نسل اندر نسل.

حمد-و-ثنا د خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورشَلیم ره دُباره میره

۱ حمد-و-ثنا د خُداوند!

۱۴۷

چیقس خوب اَسْتَه که بلده خُداى خُو سرود بخانى،

- ستایشِ ازو دلپسند و خوشایند آسته.
- ^۲ خُداوند اورشَلیم ره دُوباره آباد مونه
و کسای ره که از اسرائیل تیت پَرَک شده، جَم مونه.
- ^۳ او آدمای دل‌میده ره شفا میدیه
و زخمای ازوا ره بسته مونه.
- ^۴ او تعدادِ ستاره‌ها ره حساب مونه
و هر کُدم ازوا ره د نام کوی مونه.
- ^۵ خُداوند مو بزرگ آسته و کلو قدرتمند،
و فامیدگی شی بی‌خَد-و-اندازه.
- ^۶ خُداوند آدمای بیچاره ره سربلند مونه،
لیکن مردمای شریر ره د زمی میزنه.
- ^۷ قد شکرگزاری د خُداوند سرود بخانید،
د خُدای مو قد بریط ساز بزید.
- ^۸ او آسمونا ره قد آور ها مپوشنه
و بارش ره بلده زمی مهبیا مونه
و علف ره د کوه ها سوزدلجی مونه.
- ^۹ او د حیوانا خوراک میدیه
و د چوچه های زاغ که فریاد مونه.
- ^{۱۰} او د قوتِ آسپ شوق ندره
و قدرتِ انسان^a باعثِ خوشی ازو نموشه،
- ^{۱۱} بلکه کسای باعثِ خوشی خُداوند موشه که از شی ترس دره،
کسای که د رحمتِ ازو امید دره.
- ^{۱۲} ای اورشَلیم، خُداوند ره ستایش کو!
ای صهیون، خُدای خُو ره حمد-و-ثنا بگی،
- ^{۱۳} چراکه او پُشتبند های درگه های تُو ره مُستحکم مونه
و بچکیچای تُو ره د منیه تُو برکت میدیه.
- ^{۱۴} او د مرز های تُو صلح-و-آرامش میره
و تُو ره قد مغزِ گندم سیر مونه.
- ^{۱۵} او حکم خُو ره د زمی ریی مونه
و کلام شی د تیزی د مقصد خُو میرسه.
- ^{۱۶} او برف ره رقمِ پاشم موبازنه،

^a ۱۴۷:۱۰ د جای «قدرتِ انسان» د زبونِ عبرانی «پایایِ انسان» نوشته یه.

و سُدری ره رَقْمِ خَگِشتر پاش مِیدیه.
 ۱۷ اُو زاله ره رَقْمِ مِیدگی نان اَلّی تاه پورته مُونه،
 کی مِیتنه که دَ برابرِ یَخی اَزو تاب بیره؟
 ۱۸ اُو کلام خُو ره رِبی مُونه و اونا ره اُو مُونه،
 اُو باد خُو ره دَ شور میره و اُو ها رِبی موشه.
 ۱۹ اُو کلام خُو ره دَ یعقوب بیان کده
 و قانونا و دستورای خُو ره دَ اسرائیل.
 ۲۰ اُو قد هیچ مِلّت امی رَقْم نَکده،
 اونا دستورای اَزو ره نَمیدنه.
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

تشویقِ خَلَقَتِ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
 خُداوند ره از آسمو حمد-و-ثنا بُوگید،
 اُو ره دَ عالمِ باله حمد-و-ثنا بُوگید.
 ۲ آی پَگِ ملایکه های شی، اُو ره حمد-و-ثنا بُوگید،
 آی تمامِ لشکرای شی، اُو ره حمد-و-ثنا بُوگید.
 ۳ آی اَفَتو و ماهتو، اُو ره حمد-و-ثنا بُوگید،
 آی پَگِ ستاره های جَلو، اُو ره حمد-و-ثنا بُوگید.
 ۴ آی آسمونای بلند و آی آو های بَلِه آسمونا،
 اُو ره حمد-و-ثنا بُوگید.

۵ ببیلید که امیا نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُوگیه،
 چراکه اُو امر کد و امیا خَلق شُد.
 ۶ اُو اونا ره برقرار کد، تا اَبَدُالآباد؛
 و یگ حد بَلَدِه ازوا قرار دَد که اَزو تیر نَشنه.

۷ خُداوند ره از زمی حمد-و-ثنا بُوگید،
 آی جاندارای کُته دریایی و پَگِ غَوَجی ها؛
 ۸ آی آتَشک و زاله و بَرَف و اُور،
 و بادِ توفانی که امرِ اَزو ره دَ جای میرید؛
 ۹ آی کوه ها و پَگِ تپه ها،
 آی دِرختونِ میوه و تمامِ دِرختونِ سَرُو؛
 ۱۰ آی تمامِ جانورای وَحشی و چارپایا،
 آی خَزنده گو و مُرغکوی بالدار؛

۱۱ آی پادشایونِ زمی و پگِ قومِ ها،
آی کته-کلونا و تمامِ حکمرانای دُنیا؛
۱۲ آی مردای جوان و دُخترِ جوان،
آی آدمای پیر و بچکِچا.

۱۳ ببیلید که پگِ امزیا نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه،
چراکه تنها نامِ اژو مُتعالِ آسته؛
بُزرگی-و-جلالِ اژو باله‌تر از زمی و آسمو یه.
۱۴ او یگِ قُدرت^a بلده قومِ خُو باله کده،
تا افتخارِ پگِ مومنین شی بَشه،
یعنی بلده بنی اسرائیل که دَزو نزدیکِ آسته.
حمد-و-ثنا دِ خُداوند!

سِتایشِ خُداوند دِ مینکلِ مومنین

۱ حمد-و-ثنا دِ خُداوند!

۱۴۹

بلده خُداوند سرودِ نوِ بخانید،

حمد-و-ثنا اژو ره دِ مینکلِ جماعتِ مومنین شی بُگید.

۲ ببیلید که اسرائیل دِ خُصُورِ خالِقِ خُو خوشی کنه،

و باشنده های صَهبون دِ خُصُورِ پادشاهِ خُو خوشحالِ بَشه.

۳ ببیلید که رَقص و بازی کده نامِ اژو ره سِتایش کنه

و قد دیره و بریطِ بلده اژو سرودِ بخانه،

۴ چراکه خُداوند از قومِ خُو راضی آسته؛

او آدمای سِتَمِدیده ره قد تاجِ نجاتِ آرایشِ مونه.

۵ ببیلید که مومنین دِ امزیِ افتخارِ خوشی کنه

و دِ بله جاگه های خُو قد خوشی سرودِ بخانه.

۶ ببیلید که سِتایشِ خُدا دِ دانِ ازوا

و شمشیرِ دُودَم دِ دستای ازوا بَشه

۷ تا از مِلّتِ ها اِنْتِقَامِ بَگیره،

و قومِ ها ره دِ جَزایِ شی بَرَسنه،

۸ تا پادشایونِ ازوا ره دِ زنجیرِ بسته کنه

و کته-کلونای ازوا ره قد زولانه های آینی،

۹ تا حُکمِ نوشته شده ره دِ بله ازوا اجرا کنه.

ای بلده پگِ مومنینِ اژو یگِ افتخارِ آسته.

^a ۱۴:۱۴ دِ جای «قُدرت» دِ زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه که یگِ تشبیهِ بلده قُدرتِ آسته.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

هر جاندار خُداوند ره ستایش کُنه

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

۱۵۰

خُدا ره دَ جایگاهِ مُقدَّس شی ستایش کُئید.

۲ اُو ره دَ آسمونِ پُرقدُرت شی ستایش کُئید.

۳ اُو ره بخاطرِ کارایِ پُرقدُرت شی ستایش کُئید.

۴ اُو ره دَ مُطابقِ بزرگیِ بے اندازه شی ستایش کُئید.

۵ اُو ره قد آوازِ شیپُور^a ستایش کُئید.

۶ اُو ره قد چنگ و بربطِ ستایش کُئید.

۷ اُو ره قد دَیره و رقصِ ستایش کُئید.

۸ اُو ره قد سازهایِ تاردار و توله ستایش کُئید.

۹ اُو ره قد صدایِ سنجِ ها ستایش کُئید.

۱۰ اُو ره قد سنجِ هایِ پُرصدا ستایش کُئید.^b

۱۱ بیلید هرچیزی که نَفَس میکشه

خُداوند ره ستایش کُنه.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

^a ۱۵۰:۳ دَ جای «شیپُور» دَ زبونِ عبرانی «شاخِ فُوج» نوشته یه که دَ اُو زمانِ مِثِلِ یِگِ آلِه موسیقیِ اِسْتِفاده موشُد. ^b ۱۵۰:۵ «سنج» یِگِ آلِه

موسیقیِ اَسْتِه که رِقْمِ دُو قَابِ بَرنجی یِه.